

Kasr-1

Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

15. ASRIN MÜCEDDİDİ MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NDEN HAK YOLUNDAN AYRILMADAN HAKK'A YÜRÜYEN MERHÛM NECMEDDİN ERBAKAN'A TÂZİYE İLÂMÎ

"MEHDÎ ÇIKTI"

DİYEREK RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)'E MUHÂLEFET EDENLER;
YA RÛHEN HASTADIRLAR, YA DA
BİR YERLERE HİZMET ETMEKTEDİRLER

Sayfa 08

Abdullah ibni 'Amr (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "**Mehdî çıktığında, başında bir bulut parçası bulunacaktır ki, onda bulunan bir melek: 'Dikkat! İşte bu şahıs Mehdî'dir, ona uyun!' diye nidâ edecektir.**" (*İmâm-ı Rabbânî, el-Mektûbât, no:67, 2/115; İbni Adıyy, el-Kâmil, no:1435, 5/ 295-296; Taberânî, Müsnedü'ş-Şâmiyyîn, no:937, 2/71-72; Süyûtî, el-Hâvî, 2/128-129*)

FETİH YERİ

DOĞUM YERİ

BİYAT YERİ

İMÂMET YERİ

20 Aİİ EREN
NE ARARSAN BULUNUR DERDE DEVADAN GAYRİ...

26 MUSTAFA ARMAĞAN
MUHTEŞEM REZALET

28 Aİİ KARA
TV MÜÇTEHİDCİKLERİNİN DİNİ -
MEZHEBİ HANGİSİ???

54 MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
ŞEHİDLER CENNETTEKİ
MAKAMLARININ ŞÂHİDİDİRLER.

Dünyada enteresan gelişmeler yaşanıyor. İbret alınacak olaylara şahit oluyoruz. Sizin de malumunuz olduğu üzere Tunus'ta 23 senedir Müslümanlara zulmeden, adeta enselerinde boza pişiren, sokaklarda bile başörtüsünü yasaklayan Zeynelabidin Bin Ali denen Tunus'un Firavun'u yıkıldı ve ülkesini bırakıp kaçmak zorunda kaldı.

Oradaki halk hareketinin fitilini ateşleyen şey, işsizlik ve açlık gibi ekonomik sebepler olsa da, **zulüm kemale erdi mi**, Mevla Teala bir takım sebepler halkediyor ve **zulmün zevâli başlıyor**.

Kısa bir araştırma yaptığımızda göreceksiniz ki, Zeynelabidin Bin Ali denen zalim Tunus'ta Müslümanlara yapmadığı zulmü bırakmamış. Tesettür sokakta dahi yasak edilmiş. Tesettüre riayet eden kadınlar tutuklanmış, ırzlarına tecavüz edileceği tehditlerinde bulunulmuş. Onları soyup video kameralarıyla çekim yaparak manevi işkenceye maruz bırakmışlar. Müslüman halkın dinlerini öğrenmesine engel olmuşlar, hatta İslami kitaplar satan kitabevlerini dahi kapatmışlar. İnsanların sevdiği itibar ettiği alimlere zina iftirasında bulunup onların üzerinden İslama saldırmışlar. Yani Müslümanlara yaşama hakkı tanımamış, hayatı zehir etmişler.

Mazlum halkın kanları üzerine saltanat kuran Zeynelabidin Bin Ali denen zalimin, şimdi ne saltanatı var ne de koltuğu...

Tunus'daki bu halk hareketinin Mısır'a da sıçramasıyla, Ortadoğu'ya otuz yıldır damgasını vuran, baskı ve zulüm yönetiminin sembolü haline gelmiş olan Mısır'ın Firavun'u (Nâ)Mübarek'de gitti. Müslüman bir ülkenin Devlet Başkanı olmasına rağmen, yanbaşındaki Filistinli Müslüman kardeşlerimizi yalnız bırakarak Siyonist İsrail'den taraf olan, böylece Filistinlilerin mazlum ve mağdur olmasında büyük pay sahibi olan zalim (Nâ)Mübarek'in de artık yerinde yeller esiyor. Atalarımız: **"Mazlumun âhı indirir şâhı"** diye boşuna söylemişler. Ah almayacaksınız. Bu "ah"lar arşı titretir. Vakti zamanı gelince de zalimleri titreterek saltanatlarını yer ile yeksan eder.

"Sakin, Allah'ı zalimlerin yaptıklarından habersiz zannetme!" (İbrahim: 42) Rabbim hepsinden haberdardır. **Onun ihmâli** (mühlet vermesi) **vardır ama ihmâli yoktur**. Zulümden, isyandan vazgeçsinler diye mühlet verir, sabreder ama vakit saat gelince ilahi tokadı indirir.

Hak tokadının sesi sedası olmaz.

Bir vurdu mu devası bulunmaz.

Zalimler ne kadar güçlü gibi görünseler de, neticede helak olmaktan kurtulamamışlardır.

Hani Nemrutlar, Firavunlar, Şeddatlar neredeler?..

Allah-u Teala, mülküne güvenen Nemrut'u topal bir sivrisinekle helak etti. Malına güvenen Karun'u malıyla birlikte yere batırdı. Makam ve mevkiine güvenen nice-lerini yer ile yeksan etti de, artık isimleri esameleri bile okunmuyor.

Böbürlenerek sahip çıktıkları malları ve mülkleri öldüklerinde paylaşıldı, topladıkları servetleri dağıldı gitti. O kuş tüyü yataklarından alınıp buz gibi toprağa gömüldüler. Büyük ve gösterişli konaklarından çıkarılıp, o küçük küçük dar ve karanlık kabirlere indirildiler.

Bunlardan ibret alalım ve iyi bilelim ki; Allah'tan başka her neye güveniyorsak, onunla beraber Allah bizi batırıp helak edebilir. Onun için maddî, mânevî nimetleri vereni unutmayalım. Malı-mülkü, makamı ve mevkiyi vereni Hz. Allah'ı sakın unutmayalım!

Şu fânî, geçici lezzetler için sonsuz Cennet nîmetleri fedâ edilmez. Bugün dünyanın az bir zahmetine dayanamayan yarın Cehennem azâbına hiç dayanamaz. Hem burada bize ihsan edilen nimetler ne kadar çok olursa olsun, ahirete nisbetle çok az bir şeydir. Öyleyse fani olan lezzetlerin değil, ebedi zevklerin talibi olalım.

Kıymetli Kasr-ı Ârifan okurları!

İnşallah 18 Mart'ta Çanakkale zaferinin 96. yıldönümünü idrak edeceğiz. Canını dişine takarak yedi düvele karşı dinini, vatanını, mukaddesâtını koruyan ve canlarını seve seve feda edip dünya tarihine altın harflerle "Çanakkale geçilmez" diye yazdıran şanlı ecdadımızı, her sene olduğu gibi yine rahmet ve minnetle anacağız. Hatimler, Yasinler ve Fatihalar okuyarak ruhlarını şâd edeceğiz.

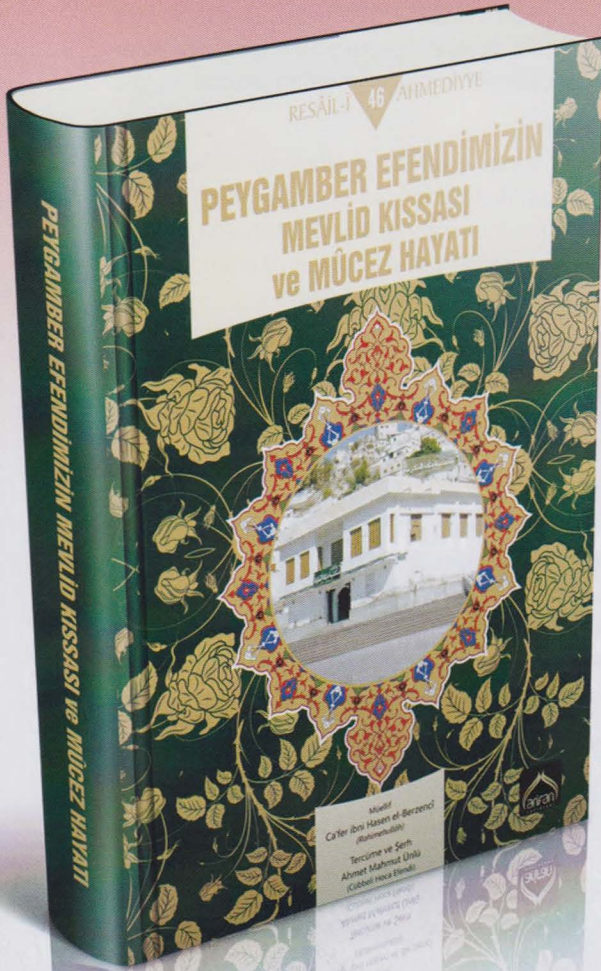
Bu vesileyle, Mevlâ Teâlâ toprak altında yatan şehid dedelerimizin, akli saçlı ninelerimizin ve Çanakkale'de destan yazan şehidlerimizin ruhlarını şâd eylesin. Kabirlerini pür-nûr, derecelerini â'lî eylesin. Amin!

Fi Emanillah!

YENİ

PEYGAMBER EFENDİMİZİN MEVLİD KISSASI VE MÜCEZ HAYATI

ÇIKTI

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

Sipariş Hattı

444 18 10

04

MALEZYA VE İNGİLTERE'DEN ZİYARET

08

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

"MEHDİ ÇIKTI" DİYEREK RASÛLULLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)'E MUHÂLEFET EDENLER; YA RÛHEN HASTADIRLAR, YA DA BİR YERLERE HİZMET ETMEKTEDİRLER

16

MURAT SOYDAN

MEVLÂNÂ'DAN ESİNTİLER

20

ALİ EREN

NE ARARSAN BULUNUR DERDE DEVADAN GAYRİ...

26

MUSTAFA ARMAĞAN

MUHTEŞEM REZALET

28

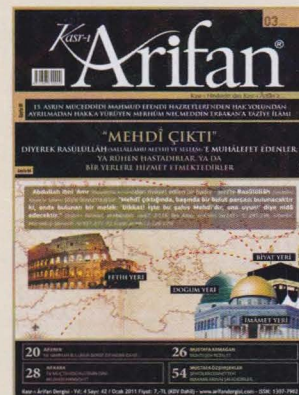
ALİ KARA

TV MÜÇTEHİDCİKLERİNİN DİNİ - MEZHEBİ HANGİSİ???

32

MEHMET PAKSU PEYGAMBERİMİZİN ANNE - BABA SEVGİSİ

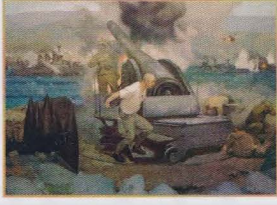
Mart 2011
Yıl 4 Sayı 42

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

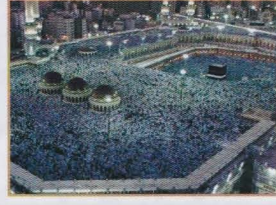
Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

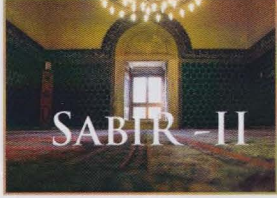
36

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
ŞEHİDLER CENNETTEKİ
MAKAMLARININ ŞÂHİDİDİRLER.

40

ADEM ŞENER
RESULULLAH'I
ZİYARET ÂDÂBI

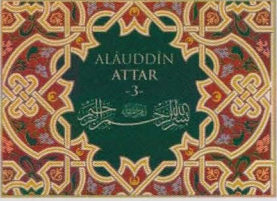
44

ALİ ULVİ UZUNLAR
SABİR II

48

YAVUZ BAHADIROĞLU
SULTAN İBRAHİM
DELİ MİYDİ?

50

BİR VELİ
ALÂUDDİN ATTAR -3-

52

CÜBBELİ AHMET HOCA
FIKHİ SUALLERİNİZE
CEVAPLAR

56

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

Görsel Tasarım
Yasin İNCE

Temsilci Sorumlusu
Gökhan YILDIRIM

Abone Dağıtım
Tel: 444 18 10

Adres

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.
Tel: 444 18 10

Faks: 0212 534 43 75
www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
Turmatsan 2011

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları
Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001
EUR IBAN: TR290020800022023097800003
USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden 22-2309780-1 Nolu
Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan
abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

MALEZYA VE İNGİLTERE'DEN MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'Nİ ZİYARET

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

«Hidayetiyle bizi (bu nimete) kavuşturan Allah'a hamdolsun! Allah bizi doğru yola iletmeseydi kendiliğimizden doğru yolu bulacak değildik. Hakikaten Rabbimizin elçileri gerçeği getirdiler.»

Alemlerin Rabbi olan Allah'a (azze ve celle) hamd-u senalar, kâinatın Efendisi Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)e Salât-u Selam olsun..

Allah dostları ile beraberlik nimetinden istifade etmek ve feyizyâb olmak amacıyla Şeyh Ali et-Tâhirî Hoca Efendi riyasetinde hocaları, talebeleri ve müritlerinden oluşan kadınlı erkekli 60'a yakın bir grup Malezya ve İngiltere'den 15. Asrın Müceddidi Mahmut Efendi Hazretlerini (kuddisesirruhu) ziyarete geldiler.

Sultanımızı gördüklerinde çok duygulandılar ve ağlayarak ellerini öptüler. Bayan ziyaretçiler ise görmekle yetinerek çok memnun oldular.

Tarikat Şeyhliği yapan Ali et-Tâhirî Hoca Efendi ve hocaları, Efendi Hazretlerimizin (kuddisesirruhu) heybeti karşısında ağlayarak alınlarını onun alnı şeriflerine koyarak gelecek fuyûzâtı beklemeye başladılar. Efendi Hazretlerimiz, (kuddisesirruhu) onların bu isteklerini geri çevirmemiş, onlara teveccüh buyurmuşlardır. Nakşî Tarikatında rûknü a'zam olan teveccühe mazhar olan ve göz yaşlarına boğulan bu kimseleri görünce bizler de oldukça duygulu anlar yaşadık ve Rabbimizden dünya ve ahirette O yüce dostunun taht-ı kademinden ayrılmamayı niyaz ettik..

رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ

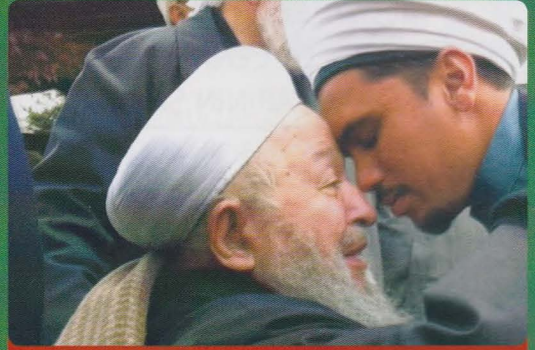
Ziyaret çok feyizli geçti. Bu zatlar ziyaret sonrasında: "Bizler sanki Rasulullah'ı gördük. Onun nuru, Malezya'ya kadar ulaşmıştır. Bu zatın 15. Asrın Müceddidi olduğunu öğrenince ziyarete geldiğimizden dolayı Allah'a olan şükranımız arttı." dediler.

İşte bu, Efendi Hazretlerimizin (kuddisesirruhu) gün geçtikçe manevi tasarrufunun dünyanın dört bir yanına yayılmaya devam ettiğini göstermektedir.

Allah'a sonsuz şükürler olsun ki, biz âciz kullarına kendisiyle her hafta Cuma namazı kılmayı ve bu vesile ile bir müddet de olsa kendisiyle beraber olmayı nasip ediyor. Bizler bunun kıymetini bilir, tarikat derslerimize ve vazifelerimize dikkat edersek Allahımızın bu nimetini artıracağı kanaatindeyiz.

Allahım! Bizlere bu zâta mülakî olmayı nasip ettiğin gibi kıymetini de bildir ve kırmaktan, üzmetten muhafaza eyle. Bizi ondan, onu bizden cümlemizi meşayihimizle beraber Rasûlullah Efendimizden (Sallallahu aleyhi ve sellem) ayırma...

MARİFET DERNEĞİ NEŞİR HEYETİ (17 Şubat 2011)

Safvan Bin Abdülhalim

Şeyh Ali Abdülkadir Et-Tahirî

Üstad Abdürraûf Bin Nurayn

Üstad Ahmed Naim Bin Muhammed

İRŞAD UMRESİNE DAİR BİR MÜLAHAZA

lemlerin rabbi olan Allah-ü Teala'ya hamd-ü sena, Rasûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem'e ve al-ü ashabına salat-ü selam olsun.

Asrımızın Müceddidi Mevlana Hazreti eş' Şeyh Mahmud en'Nakşibendî el'Müceddidî el'Halidî Hazretleriyle umre yapabilmek için on binlerce Müslüman seferber oldu. Mevla Teala o büyük dostunun himayesinde maddi manevi fütühatlarla makbul bir umre yapıp salimen dönmeyi cümlemize nasip eylesin.

2005'te yapılan umrenin manzarası aklımıza geldikçe bizi daha bir heyecan kaplıyor. Bu fırsatı çok iyi değerlendirmek lazım. Çünkü böyle bir Allah dostuyla umre yapmak her Müslümana nasip olmaz; Nasil ki Rasûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem Hazretleri hicri 6. senede umre yapmayı murat edip Hudeybiye'den geri döndüğünde ve sonraki sene umre yaptığında bütün Ashab-ı Kiram seferber oldular, bize sorarsanız bizim de Rasûlullah'ın vârisi ve halifesi olan sultanımızla umre yapmak için imkanlarımızı seferber etmemiz yerinde olacaktır.

Bu arada bazı kimselerin, Efendi Hazretlerimizin umreye gelmeyeceğini veya gelemeyeceğini dillendirdikleri haberi bize ulaştı. Belli ki bu haberleri uyduranlar, herhangi bir delile dayanmıyor bilakis içlerinde sakladıkları temennilerini bu yolla dile getiriyorlar. Ulema toplantılarından ve Efendi Hazretlerimize verilen ödül merasiminden insanları alıkoymaya çalışanlar da yine bu kimselerdi. Bu fitneleri ortaya atanlar ya tevbe edip Efendi Hazretlerimizin iradesine karşı mücadele etmekten vazgeçerler ya da bizler onlara hak ettikleri tarzda cevap verecek ve kadın erkek tek tek isim zikrederek kendilerini teşhir edeceğiz.

Bunlar ve bunlar gibi olanlar değil mi Efendi Hazretlerimizin Kâbe ölçüsünde olan İsmail Efendi Camii Şerifi'nden çıkmasına sebep olan, bununla yetinmeyip kitaplarını ve telif hizmetlerini oradan çıkaranlar ve Sultanımızın hicret sünnetiyle amel etmesine vesile olanlar.

Şunu da bildirelim ki Efendi Hazretlerimizin hoca ve talebelere, ilme devam etmelerini emrettiği haberi etrafta konuşulmaktadır. İhvanı Efendi Hazretlerimizle umre yapmaktan alıkoymaya matuf olan bu olaya da açıklık

getirmek için bazı hususları beyan etmeyi uygun bulduk. Haberin aslı ve doğrusu şu ki; Her sene eğniya taifesinin ileri gelenlerinden ve kendi başkanları olan zat ile tedrisata (eğitime) bir ay ara vererek umre yapan ve senelerce Efendi Hazretlerimize bu hususta hiç soru sormayan bir müessese ne hikmetse sultanımız umreye gideceği zaman soru sormak ihtiyacı duymuş.

Bilvasıta Efendi Hazretlerimize 'talebe ve hocaların çoğu umreye gidemiyor. İlme mi devam edelim yoksa Umreye mi gidelim?' diye sormuşlar. Efendi Hazretlerimizin cevabı "İlme devam edin" olmuş. Malumunuz Efendi Hazretlerimiz ocak ayında çok daha sakin ve zahmetsiz bir umre yapacakken ihvanları ile beraber olmayı murat ettiği için Mart sonu Nisan evveli Hicaz'a gitmeye karar verdiler. Bunu duyurmak için de bütün hocalarla Marifet Derneği merkez binasında yemekli bir toplantı tertip ettiler. (Yukarıdaki soruyu soran zevat çağırıldıkları halde gelmemişlerdi)

Bu toplantıda Marifet Derneği yönetim kurulu üyesi Şefik Kocaman hocamız Efendi Hazretlerimizin huzurunda umre ile alakalı malumat verirken sultanımızın başıyla tasdik ettiğini ve hocasıyla, talebesiyle, bütün ihvanın Efendi Hazretlerimizle umre yapacağını söylediğinde duygulandığını gördük. Bu olay açıkça ortaya koymaktadır ki Efendi Hazretlerimiz hoca ve talebelerin umreye gelmesini istemektedir. Bu durum düşünüldüğünde sorulan sorunun hiçte masum olmadığı anlaşılıyor.

Madem öyle biz de birkaç soru soralım:

1. Beş senedir tedrisatı bir ay tatil edip umreye giderken böyle bir soru sormadığınız halde Efendi Hazretlerimizle umre söz konusu olduğunda niçin sordunuz?
2. Efendi Hazretlerimizin gitmediği umrelerde hoca ve talebelere ücretin yarısını onu da taksitle alarak kolaylık sağlıyordunuz da Efendi Hazretlerimizin umresine böyle bir kolaylık neden sağlamadınız?
3. Efendi Hazretlerimizin umresinden bir buçuk ay sonra tatil yapıp umreye gittiğinizde ilmi bırakmış olmuyor musunuz?
4. Kolaylık sağlanmamasının Ruhul Furkan tefsirinin ve sair Efendi Hazretlerimizin matbûâtının Sıraç Yayınevini elinden çıkmasıyla bir alakası var mıdır?

Ha bu arada şunu da belirtelim; sordukları soru kendi haklarındadır. Umumu bağlamaz.

Efendi Hazretlerimizin (k.s.) verdiği cevaba gelince; herhalde Efendi Hazretlerimiz (k.s.) bunları bu tutarsız tavırlarından dolayı mahrum etmiştir. Bu bir tevildir, ama bu tevil hastalığını da onlar başlattılar.

Netice olarak;

- Bu zevat Efendi Hazretlerimizin (k.s.) Şam ziyaretinde yoktular.
- 2009 umresinde yoktular.
- Efendi Hazretlerimizin tarikiyle verilen ve kendisinin bizzat hazır olduğu icazet merasiminde yoktular.
- Ulema toplantılarında yoktular.
- Ödül töreninde yoktular.
- Umre için hocaların Efendi Hazretlerimizle (k.s.) yedikleri yemekte yoktular.

Umreye gelmemek için sordukları soru neticesinde de (Benî İsrail gibi) mahrum oldular. Bizler onlara değil ama onların eli altında olup da mahrum olanlara üzülüyoruz.

Ne diyelim! الراضي بالضرر لا يستحق النظر yani "kendi düşen ağlamaz".

Yusuf en-Nebhanî Cevahî'ül-Bihar isimli kitabında şu hadiseyi nakletmiştir; Seyyid Ahmed ibni Ali el-Kudeymî Hazretleri, Rasûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem ile uyanık halde buluşurdu. Bir gün Rasûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem'e "Ben senden vasitasız bir hadis rivayet etmek istiyorum" deyince Rasûlullah Sallallahü Aleyhi ve Sellem ona; "Ben sana üç hadis bildireyim:

Birincisi: İnsanın ağızında Yemen kahvesinin kokusu bulunduğu müddetçe melekler onun için istiğfar ederler. İkincisi: Her kim Allah-u Teala'yı zikretmek için bir tesbih edinirse, o tesbihle zikir yapsa da yapmasa da Allah-u Teala'yı çok zikredenlerden yazılır. Üçüncüsü: Her kim diri veya ölü bir Allah dostunun huzurunda bulunsa, sanki yeryüzünün bütün köşelerinde her tarafı lime lime dökülünceye kadar Allah-u Teala'ya ibadet yapmış gibi olur.

Allah dostlarıyla beraber olmanın faziletine dair çok rivayetler vardır. Efendi Hazretlerimizin umresinden insanları menetmeye çalışanlar acaba ne yaptıklarının farkındalar mı? Bu da bir nevi Allah yolundan alıkoymak değil mi? Bu vebali nasıl yüklenecekler?

İlmi bahane edenlere gelince; Asrımızın müceddidi ve tarikatımızın sahibi olan dini hurafelerden kurtaran, sünnet-i seniyyeyi dünyaya tanıtan Efendi Hazretlerimizin her hali ilimdir. Onunla yapılan bir umre bizden sonra gelecek nesillerimiz için bile iftihar vesilesi olacaktır. Düşünsenize; bir kişinin dedelerinden biri Halid-i Bağdadî Hazretleri ile yahut İmam-ı Rabbanî Hazretleri ile yahut Şah-ı Nakşibend ile umre yapmış olsa bu şahıs onunla

iftihar etmez mi?

İmam-ı Rabbanî Hazretleri bu Nakşî yolunun büyükleri hakkında şöyle buyurmuştur: "Şayet bu büyüklerin hususiyetleri ve kemalatı hakkında defterler dolusu malumat yazsaydım elbette onun nihaysiz deriyaya nisbetle damla kadar hükmü olurdu."

İşte böyle bir zatın umresinden geri kalmak, geri kalmakla da yetinmeyip başkalarına da mani olmak hiçbir şekilde iyi niyetle bağdaştırılmayacak çok çirkin bir iştir.

"Ne Olursan Ol Yine Gel" Değil, Mürşidinin Huzuruna Mürşid Gibi Değil, Aczini ve Hududunu Bil De Gel

Ne olur ayırın gıpta ile hasedi,
Güya reddettiniz resim ile kaseti,
Hani sen bilmezdin hiç siyaseti,
Siyasetin cepkeninden çık da gel.

Anın namusunu eyle vikaye,
Güvenme malına hepsi hikaye,
Yücelmek istersen al sana pâye,
Servetini dışarıya tık da gel.

Mürşide hizmette şuna bak hele,
Kendi bahçesini kazar talebe,
Arşın burada sakın gitme halebe,
Dağlar gibi gadabını yık da gel.

Elinde bastonu, onun rumuzu,
Ciddiyettir, kalem gibi omuzu,
Kurtluğa gerek yok, olsana kuzu,
Nefsinin gırtlığını sık da gel.

Keskin'i beğenmez yapar efelik,
Makâmâtın sarhoş olmuş, küfelik,
Zevâhiri sağlam, bânını delik,
Sökülmüş vicdanını dik de gel.

Çıkar kürsülere kaşları çatık,
Bir tek o yüzeyde, gerisi batık,
Şaşırtma ihvanı, yeter be artık,
Te'vilat çukurundan çık da gel.

Ebu'l-Huffâz

Mevla Teala cümlemize sadakat versin.

ÇAVUŞBAŞI HOCALAR HEYETİ

“MEHDÎ ÇIKTI”

DİYEREK RASÛLÜLLÂH (SALLÂLLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)'E MUHÂLEFET EDENLER; YA RÛHEN HASTADIRLAR, YA DA BİR YERLERE HİZMET ETMEKTEDİRLER

Bütün hamdler: “**Kıyametin ne zaman kopacağı bilgisi ancak Allâh katındadır**” (Lokman Sûresi:34'den) buyuran **Allâh-u Te'âlâ'**ya mahsustur.

Sonsuz salât-ü selamlar: “**Şüphesiz Allâh her yüz yılın başında bu ümmetin din işini yenileyen bir müceddid** (Ebû Dâvûd, no:4293) buyuran **Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)**in ve onun buyurduklarına şeksiz-şüphesiz inanan âl-i eshâbının üzerine olsun.

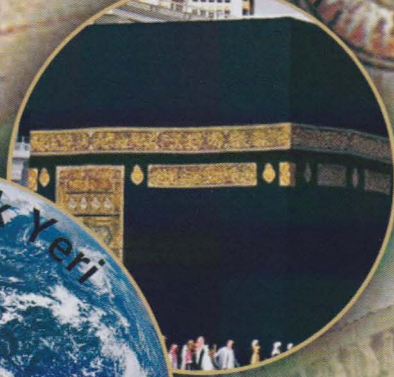
Bu yazıyı kaleme almamın sebebi, dış güçlerden özellikle Vatikan kaynaklarından beslenen, **Mehdî** hakkındaki hadîs-i şerîf ve rivayetleri yakın dönemde yaşanan bazı olaylarla yalan-yanlış yorumlayarak **Mehdî** konusunu sulandırmaya çalışan, “**Mehdî** çıktı-çıkacak, 2005'de çıkacak, 2010'da çıkacak” gibi laflarla otuz seneyi aşkın bir zamandır Müslümanları fitneye düşüren, bunu yaparken de İslâmî medyayı kullanan ve birçok âilenin parçalanmasına, çoluk-çocuğun ana-babasına karşı çıkmasına sebep olan ve bütün gâyesi **Mehdî** beklentisine kapılan

Hazret-i Mehdî'nin

Doğum Yeri

Biy'at Yeri

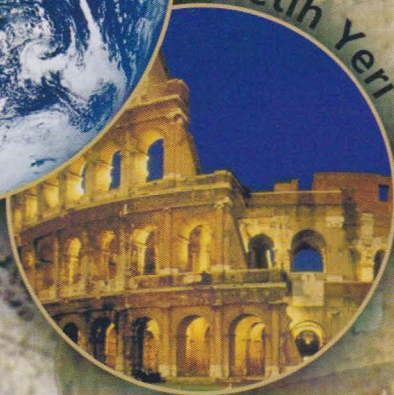
Hükümdarlık Yeri

İmâmet Yeri

Fetih Yeri

insanların, üzerlerine düşen vazifeleri ihmal etmesine sebep olup, verilen tarihlerde gerçek **Mehdî**'nin çıkmadığını gören bu insanların mânen mütevâtir olan bu konudaki hadîs-i şerîfleri inkar ederek dinden çıkmasını sağlamak olan müfsit birinin etki alanına girmiş bir hoca efendinin: "Keşiflere göre **Mehdî** çıkmıştır" şeklindeki talihsiz beyanı olmuştur.

Yazımın başlığından da anlaşılacağı üzere bizim sözümüz **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in hadîs-i şerîflerini, sahabe ve tâbi'înin beyanlarını, **İmâm-ı Rabbânî** (Kuddise Sirruhû) gibi meşâyihimizin yorumlarını ve özellikle de asrımızın müceddidi olan kıymetli **Üstâdimız Mahmud Efendi Hazretleri**'nin tespitlerini nazar-ı îtibara alanlara yöneliktir. Zaten bu kaynaklara itibar etmeyenlerin bizim nezdimizde de hiçbir itibarı yoktur.

Bundan dolayı bu yazımızda sizlere ilk olarak **Hazreti Mehdi**'nin çıkacağı dönemin bâzı özelliklerini beyan eden hadîs-i şerîf ve rivayetlerden derlediğimiz bir takım konu başlıklarını maddeler halinde açıklayacağız ki, sizler insafla düşünerek **Hazreti Mehdi**'nin şu anda vazifesinin başında olup-olmadığını anlayabilesiniz.

Bir sonraki yazımızda ise **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin bu husustaki beyanı ile Hacı **Mahmud Efendi Hazretleri**'nin bu konudaki görüşlerini açıklayacağız ki, "**Mehdi** çıkmıştır" deme cesaretini gösterebilenlerin, müridi olduklarını iddia ettikleri bu zatlara ne yönden muhâlefet etmiş oldukları tam manasıyla ortaya çıkabilin.

HAZRET-İ MEHDİ'NİN ÇIKACAĞI DÖNEMİN BÂZİ ÖZELLİKLERİ

Bu başlığın hitâmında göreceğiniz kaynaklarda zikredilen hadîs-i şerîf ve rivayetlere göre **Hazreti Mehdi**'nin çıkacağı dönemin

bâzi alâmetleri vardır. Bunlardan bir kısmını zikredecek olursak:

1) "Yeryüzü zulüm ve haksızlıkla dolu olacaktır, arılar arı beyine sığındığı gibi insanlar da **Hazreti Mehdi** (Aleyhi'r-Ridvân)a sığınacaktır."

*On beşinci asrın başladığı otuz küsur seneden bu yana bütün insanların tüm sıkıntılarından kurtulmak için sığınacakları böyle dünya çapında tasarruf sahibi bir insan mevcut mudur?! Mevcut ise bu kişi: "Ben **Mehdi**'yim" demiş midir?!*

2) "Çıkışından önceki ramazanda gökler ve yerler yaratılı berî hiç olmamış bir hâdise zuhûr ederek ramazanın ilk gecesi ay tutulacak, ramazanın ortasında da güneş tutulacaktır."

En bâriz alâmetlerden olan bu hâdise bu güne kadar yaşanmış mıdır?!

3) "Ramazan ayında iki kere ay tutulacaktır ki, bunun bir önceki maddeye ters düşmediği açıktır."

Bildiğimiz tarihlerde böyle bir olay gerçekleşmiş midir?!

4) "Doğu cihetinde iki dişli (başlı) bir boynuz (sütun) doğacaktır."

5) "Doğu tarafında dolunay gecesindeki ay gibi parlakan kuyruklu bir yıldız doğacaktır."

Kuyruklu yıldız doğduğunu iddia edenler o yıldızın dolunay gecesindeki ay gibi parladığını ispat edebilecekler midir?!

6) "Doğu cânibinde bir rivâyet üç gece, diğer bir rivâyette ise yedi gece büyük bir ateş zuhûr edecektir."

7) "Gökte büyük bir karanlık zuhûr edecektir."Böyle bir karanlık bugüne kadar tespit edilmiş midir?!

8) "Gökte büyük bir kırmızılık zuhûr edip, ufukta yayılacaktır fakat bu, ufukta bulunan kızarıklık gibi olmayacaktır."

Güneş battıktan sonra ufukta bulunan kızarıklık hâricinde semânın bütün cânîlerinde büyük bir kırmızılık zuhur ettiğini kim görmüştür?!

9) Hâlid ibni Ma'dân (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre:

"**Mehdî** çıkmadan önce Şam nâhiyelerinden olan Ğûta karyesindeki Harestâ bölgesi yerin dibine batırılacaktır."

"**Merâsidü'l-ittilâ**" isimli eserde zikredildiğine göre Harestâ; Humus yolu üzerindeki Şam bostanları ortasında bulunan büyük ve mâmur bir karye olup, onunla Şam arasında bir fersahtan fazla mesâfe vardır.

Bahsi geçen yer hâli hâzırda kendisinde hiçbir batma söz konusu olmaksızın yerli yerinde durmaktadır!

10) "Bir münâdî **Mehdî**'nin adıyla nidâ edecek, doğuda ve batıda bulunan herkes bu nidâyı işitecektir. O derece ki, uyuyan herkes uyanacak, ayakta olan herkes oturacak, oturan herkes de iki ayağı üzerine dikilecektir."

Böyle bir nidâ yapılmış mıdır?! Yapıldıysa kim duymuştur?! Günümüzde gelişen karyit cihazlarıyla neden kimse bunu kaydetmemiştir.

11) "Şevval ayında kabîleler arası çete savaşı, zilkâde ayında şiddetli sıcak bir günde büyük kargaşalar yaşanacaktır. Zilhicce ayında ise Mina'da hacılar yağmalanıp o kadar insan öldürülecektir ki, Cemre (şeytan taşlama yerin)de akan kanlar sel hâlini alacaktır."

Her sene hac farîzası emniyetli bir şekilde yerine getirilmektedir. Bugüne kadar şeytan taşlama sahasında ufak-tefek ezilmeler ve ölümler yaşanmışsa da, hacıların yağmalandığı ve sel gibi kan aktığı nerede görülmüştür?!

12) "Gökten bir münâdî: '**Hak Muhammed'in Ehl-i Beyt'indedir**' diye nidâ edecektir. Yerden bir münâdî ise: '**Hak İsa** hânedânındadır ve **Abbâs** âilesindedir' diye nidâ edecektir ki, birincisi meleğin nidâsı, ikincisi ise şeytanın nidâsı olacaktır."

Bu nidâların hangisi tahakkuk etmiştir?!

13) "Hurûcundan evvel Medîne'de öyle bir vaka olacaktır ki, onda akan kanlar içerisinde kayalar boğulacaktır. Meşhur Harre vakası bile ona nisbetle bir gürültü gibi kalacaktır."

Bu güne kadar Medîne'de böyle bir katliâm yaşanmış mıdır?! Oysa bilinen en büyük katliâm Harre vakasıdır.

14) "Ondan evvel (o zaman Şam emîri olan) **Süfyânî**'nin orduları Kûfe'de boy gösterecek, Horasan ehli de **Mehdî** (Aleyhi'r-Rıdvân)ı bulma talebiyle yola çıkacaktır.

Bunun üzerine sol avucunda (diğer bir rivâyete göre sağ avucunda) ben olan Hâşimî bir delikanlının

aralarında bulunduğu, başlarında da Temimoğulları'ndan orta boylu, esmer ve köse bir zat olan **Şu'ayb bin Sâlih**'in olduğu, siyah takkeli, beyaz elbiseli ve siyah sancaklı dört bin kişilik ordu İstahar kapısında **Süfyânî**'nin ordusuyla karşı karşıya gelecektir.

İşte o zaman siyah sancaklar ortaya çıkıp **Süfyânî**'nin ordusu kaçmaya başlayınca insanlar **Mehdî** (Aleyhi'r-Rıdvân)ı aramaya başlayacaktır." (Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâti Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:200-206, 2/763-769)

*Özel sıfatları tarif edilen bu **Süfyânî** ne zaman Şam'da emir olmuş da, tarif edilen dört bin kişilik orduyla İstahar kapısında savaştırmıştır?!*

15) "**Mehdî** (Aleyhi'r-Rıdvân)dan önce Şam meliki ve Mısır hükümdarı katledilecek. Şam ehli Mısır'dan bâzı kabîleleri esir alacaktır."

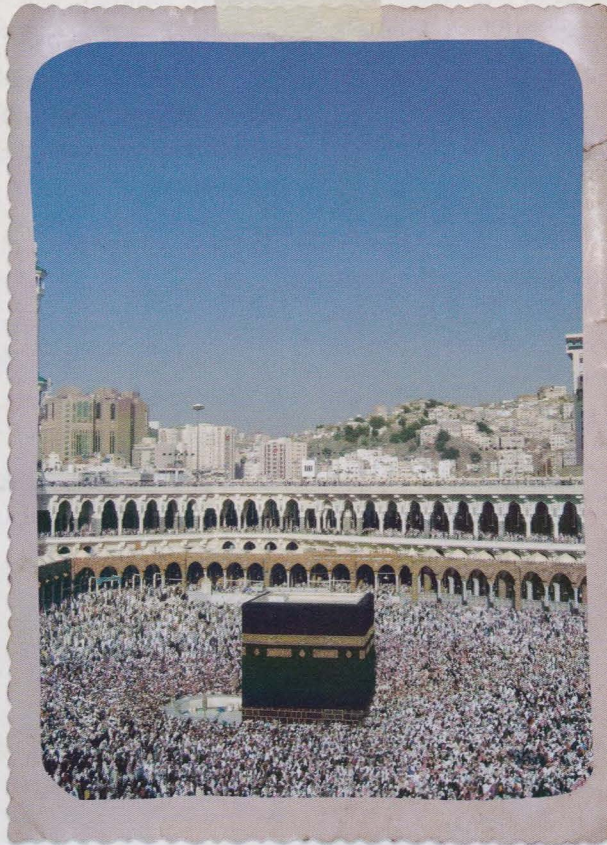
*Yakın tarihte orta doğuda Irak hükümdarı **Saddam** dırşında ne Şam'da ne de Mısır'da hiçbir hükümdar katledilmemiştir.*

16) "**Mehdî** (Aleyhi'r-Rıdvân)dan önce Afrika'da bir emir on iki sene hüküm sürecek, sonra esmer bir adam yönetimi ele alıp Afrika'yı adâletle dolduracak. Daha sonra **Mehdî**'ye kavuşup ona itaat edecektir."

Amerika ve Avrupa'nın sömürgesi durumunda bulunan ve sefillikten kırılan Afrika kıtası ne zaman adâletle dolmuştur?!

17) "**Mehdî** (Aleyhi'r-Rıdvân)dan önce siyah sancaklılar Kûfe'ye inecekler. **Mehdî** Mekke'de zuhûr edince ona kavuşacaklardır."

Bu güne kadar Kûfe'ye siyah sancaklı bir ordu inmiş midir?!

18) Mehdî (*Aleyhi'r-Rıdvân*)dan önce her yüz kişiden doksan dokuz kişinin katledileceği büyük bir katliâm yaşanacaktır.

Nitekim **Ebû Hureyre** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Fırat suyu açılıp, onun altından altın bir dağ çıkmadıkça kıyâmet kopmayacaktır. İnsanlar o altını paylaşmak için savaşıacak ve her yüz kişiden doksan dokuz kişi öldürülecektir. Ama onlardan her biri: ‘Belki kurtulacak o tek kişi ben olurum’ diyecek (ve bu ümitle kimse geri kalmayacaktır).” (*Müslim, Fiten: 8, no:7454; Buhârî, no:6702*)

“Buhârî-Müslim” gibi birçok sahih kaynakta zikredildiği üzere bu hâdis: **“İnsanlar Fırat’ın altından çıkacak olan altın mâdeninden ibâret olan dağ gibi bir hazîneyi kapışmak için birbirleriyle savaştıklarında vukû bulacaktır. İnsanlar bunu duyduğunda ona doğru hareket edecekler, her biri bir halîfenin oğlu olan üç kişi o hazînenin yanında savaşıacaklar, fakat hazîne hiçbirine intikal etmeyecektir.”**

Bâzi rivâyetlerde **“İnsanların yüzde doksan dokuzunun”**, bâzi rivâyetlerde **“Onda dokuzunun”**, bâzi rivâyetlerde ise **“Dokuzda yedisinin bu hâdisede katledileceği”** ifâde edilmiştir. (*Buhârî, no:6702; Müslim, no:2894; Ahmed ibni Hanbel, el-Müsneid, 2/261, 306, 332; İbni Mâce, Fiten:34, no:4084, 2/1367*)

Kaynağı ülkemizde olan Fırat’ın yatağından ne zaman altın dağı çıkmış da, onu yağmalamak isteyen halkın yüzde doksan dokuzunu birbirini öldürmüştür?!

19) “Hazreti Mehdî (*Aleyhi'r-Rıdvân*)dan önce **Süfyânî, Ebka’, Eshab** ve **E’rac el-Kindî** lakaplarında zorba hükümdarlar çıkacaktır.”

Ali (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyete göre: **“Süfyânî, Hâlid ibni Yezîd ibni Ebî Süfyân’ın zürriyetinden gelecektir.** Büyük başlı bir adamdır, yüzünde çiçek hastalığının izi vardır.

Gözünde beyaz bir nokta vardır. Şam şehrinin bir nâhiyesinden çıkacaktır. Kendisine uyanların ekserîsi Kelb Kabîlesinden olacaktır. Yönetimi ele aldığı zaman çok katliâm yapacak, kadınların karınlarını deşecek ve çocukları

öldürecektir.” (*Hâkim, el-Müstedrek, 4/520*)

Bu rivâyetten anlaşıldığı üzere **Süfyânî** Şam’dan çıkacaktır. **Ebka’** Mısır’dan, **Eshab** Cezîretü’l-Arap (Arap Yarımadası)dan, **E’rac el-Kindî** ise Mağrib (Fas) tarafından çıkacak ve bunların arasında bir sene savaş sürecektir.

Süfyânî sonunda **Ebka’** ve **Eshab’e** gâlip gelecek. Bunun üzerine **E’rac el-Kindî** Mağrip’ten kalkarak, erkekleri öldürüp kadınları esir ede ede Cezîre’ye inecek. Sonra **Süfyânî** ona da gâlip gelerek üç sancağı da ele geçirecektir.”

Bu yüzyılın başından beri bahsi geçen ülkelerde bu isimlerde insanlar yönetimi ele almışlar mıdır?! Suriye’de Süfyânî diye biri hükümdar olup bunlarla bir sene sürececek bir savaş ne zaman yapmıştır?!

20) “Çıkışından önce bütün haramların helal görüleceği bir fitne kopacak, sonra o, yeryüzünün en hayırlısı olarak evinde otururken hilâfet ona gelecektir.”

Bütün haramların helal görüldüğü bir dönem henüz yaşanmış mıdır?!

21) “Onun zamanında yeryüzü sütunlar gibi büyük altın mâdenlerini dışarı çıkaracaktır.”

Nitekim **Abdullâh ibni Mes’ûd** (*Radiyallâhu Anh*) şöyle demiştir: “Gerçekten bu din tamamlanmıştır, fakat sonunda yine noksanlaşacaktır.

Bunun da emâresi; rahim (akraba ilişki)lerin(in) kesilmesi, haksız yollarla mal edinilmesi, kanlar dökülmesi, karabet sahibi biri akrabasından bir şey istediği halde ona bir şey vermemesi, bir dilenci ne kadar dolaşsa da eline bir şey konmamasıdır.

İşte tam o sırada yeryüzü inek gibi bir ses çıkaracak ve o zaman her insan kendi yakınındaki toprağın bağıracağını sanacaktır.

İnsanlar bu haldeyken birden yeryüzü altın ve gümüş madenlerinden oluşan çiğir parelerini dışarı atacaktır. Artık ondan sonra ne altın ne de gümüş hiçbir şeye yaramayacaktır.” (*İbni Ebî Şeybe, Berzencî, el-İşâ’a li eşrâti’s-sâ’ah, sh:241*)

Yeryüzünün inek gibi bağıracağı ne zaman duyulmuş ve yeryüzünün sütunlar gibi altın-gümüş madenlerini dışarı attığı nerede görülmüştür?!

22) "Onun çıkışından önce bir mâdende batma olacaktır."

Nitekim **İbni Ömer** ve **Ali** (*Radiyallâhu Anhüm*) şöyle anlatmışlardır: "(Âhir zamanda) farklı mâdenler çıkartılacak. Bir mâden Hicaz'a yakın olacak, insanların en şerhileri ona gelecek. O mâdenin adı **Firavun** olacak ve insanlar orada çalışma yaparken birden altın mâdeniyle karşılaşacaklar. Onun îmalı kendilerini memnun ettiği bir anda o mâden onlarla birlikte batırılacak.

Sonra **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in Ehli Beyt'inden bir adam çıkacak, **Allâh-u Te'âlâ** onun eliyle insanların işlerini yoluna koyacaktır." (*Hâkim, el-Müstedrek, no:8415, 4/505; Nu'aym ibn-i Hammâd, el-Fiten, no:1694, 2/611; Berzencî, el-İşâ'a, sh:241; Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâtî Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:118, sh:643*)

Hicaz'a yakın bir yerde Firavun mâdeni adında bir yerde altın mâdeni bulunduğu anda oranın çalışanlarıyla birlikte yerin dibine battığı konusuna hiçbir haberde rastlanmış mıdır?!

23) "**Hazreti Mehdî** (*Aleyhi'r-Rıdvân*) yönetimi ele almayı istemediği halde muharrem ayında kendisine bîat edilecek hattâ o zamanın büyükleri tarafından ölümlle tehdit edilerek zorla başa geçirilecektir."

Nitekim **İbni Mes'ûd** (*Radiyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: "**Hazreti Mehdî** (*Aleyhi'r-Rıdvân*) çıkmadan önce ticaret yolları kapanacak ve fitneler çoğalacaktır. Farklı memleketlerden yedi âlim birbiriyle anlaşmaları söz konusu olmaksızın **Mehdî** arayışına çıkacaklar ve onlardan her birine üç yüz on küsur kişi bîat edecek.

Sonra onlar Mekke'de karşılaşacaklar ve birbirlerine Mekke'ye gelişi nedenlerini soracaklar, hepsi de: 'Biz o adamı aramaya geldik ki, fitneler onun elinde yatışacaktır ve Roma fethi ona nasip olacaktır. Biz onu kendi adıyla, babasının ve annesinin isimleriyle tanımaktayız. Ordusu da Mekke'dedir' diyecekler.

İşte bu yedi âlim onu ararken Mekke'de bulacaklar, kendisine: 'Sen felan oğlu felansın' diyecekler, o ise: 'Hayır ben ensardan biriyim' diyerek onların elinden kurtulacak.

Sonra onlar bu gördükleri kişiyi tanıyan bilen kimselere anlattıklarında:

'O sizin aradığınız kişidir, şimdi Medîne'ye gitti' cevâbını alacaklar ve onun peşine düşecekler.

Onlar Medîne'ye vardığında o tekrar Mekke'ye dönmüş olacak. Onlar geri döndüklerinde onu Mekke'de bulacaklar ve: 'Sen felan oğlu felansın, annen felan kızı felan, sende şu şu alâmetler var, bizden bir kere kaçtın ama şimdi elini uzat da sana bîat edelim. Eğer elini uzatmazsan günahımız senin üzerine olsun, kanlarımız senin boynunda kalsın. İşte **Süfyânî**'nin ordusu bizim peşimizde düştü' diyecekler.

O da Hacerü'l-Esved ile Makâm-ı İbrâhîm arasına oturup elini uzatacak, böylece kendisine bîat başlayacak.

O zaman **Allâh** onun sevgisini insanların kalplerine atacak. Böylece o, gündüz aslan, gece ise (çok ibâdet eden) ruhban olan bir toplulukla beraber harekete geçecek." (*Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân, no:170, 2/729; Bu bapta geçen diğer rivâyetlerin kaynakları için bakınız: İbni Hacer el-Heytemî, el-Kavlü'l-muhtasar fî alâmâtî'l-Mehdiyyi'l-müntezar, sh:28, 39, 42, 47, 48, 49, 50, 57, 66, 67; Berzencî, el-İşâ'a li eşrâti's-sâ'ah, sh:199-202*)

24) "Âşûrâ gecesi kendisine Hacerü'l-Esved ile Makâm-ı İbrâhîm arasında Bedir Ehli sayısınca üç yüz on üç kişi bîat edecektir." (*Hâkim, el-Müstedrek, 4/431; İbni Asâkir, 1/282; Berzencî, el-İşâ'a li eşrâti's-sâ'ah, sh:194*)

*Bu güne kadar bunca âlim Mekke'ye gelip orada **Hazreti Mehdî**'yi bulmuş olsalar ve ona bîat etseler, o da Hacerü'l-Esved'le Makâm-ı İbrâhîm arasında oturup onların bîatlarını kabul etse böyle bir haberin gizli kalmış olduğunu bir akıllı kabul edebilir mi?!*

25) "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in sancağı, gömleği ve kılıcıyla birlikte Mekke'de yatsı namazında zuhûr edecektir." (*Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâtî Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:168, 2/725*)

Böyle bir şey vukû bulmuş olsaydı bunun sır kaldığını kim kabul edebilirdi?!

26) "Tâbût-u Sekîne'yi çıkaracaktır."

Nitekim **Ka'b** (*Radiyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: "**Mehdî** (*Aleyhi'r-Rıdvân*)a bu ismin verilmesi gizli olan bir şeye hidâyet olunduğu (ulaştırıldığı) içindir.

Çünkü **Mehdî** (*Aleyhi'r-Rıdvân*) Tâbût-u Sekîne'yi (İsrâiloğulları'na harpte sekînet kazandıran ve içerisinde Tevrat levhaları, **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)ın asâsı ve **Hârûn** (*Aleyhisselâm*)ın sarığı gibi mukaddes emânetler bulunan tabutu) Antakya denen bir yerdeki mağaradan (bir rivâyet Roma'dan) çıkaracaktır." (*Nu'aym ibn-i Hammâd, el-Fiten, no:1022, 1/355, no:1361, 2/485; Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâti Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:218,219, 2/790, 791; Abdurrezzak, el-Musannef, no:20772*)

27) "Tevrat sayfalarını çıkartacaktır."

Nitekim **İbni Şevzeb** (*Radiyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: "**Mehdî** Şam dağlarından bir dağa ulaştırılacak, oradan Tevrat sayfalarını çıkararak, onları Yahudilere karşı delil olarak sunacaktır. Bunun üzerine Yahudilerden bir cemaat onun elinde Müslüman olacaktır." (*Ebû Amr ed-Dânî, es-Sünen, Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâti Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:216, sh:788*)

Yahudilere karşı gerçek Tevrat'ı çıkarıp bir kısmının Müslüman olmasına sebep olmuş bir kişi günümüze kadar duyulmuş mudur?!

28) "Doğu tarafından özellikle Mâverâünnehir'den ve Horasan'dan gelen siyah sancaklılar onun için mülk ve saltanatı hazırlayacaklardır." (Ebû Dâvûd, no:4290; İbni Mâce, no:4088; Ahmed ibn-i Hanbel, el-Müsne'd, no:2/365; Tirmizî, no:2269)

On beşinci asra girmeden önce yani otuz iki sene kadar evvel bu bölgelerden yetmiş bin siyah sancaklıların Mekke'ye gelip **Mehdî**'ye destek hazırlıklarında buldukları bir **Allâh** kulu tarafından nakledilmiş midir?!

29) "Rum (Avrupa) kalelerini ve Roma kulelerini tehlîl ve tekbirle fethedecektir." (Müslim, no:7517, 4/2238; İbni Hacer el-Heytemî, el-Kavlü'l-muhtasar fî alâmâti'l-Mehdiyyi'l-müntezar, sh:54)

Avrupa özellikle Roma şirkin barınağı olarak hâlâ ifsad yuvası olmaya devam ederken buraların fethedildiğini konuşabilmek mümkün müdür?!

30) "Beytullâh'ın hazînelerini taksim edecektir."

Rivâyete göre; **Ömer ibni Hattab** (*Radiyallâhu Anh*) Ka'be'nin içine girdiğinde: "Vallâhi bilmiyorum, Ka'be'nin altında bulunan hazîneleri, silahları ve malları çıkarayım mı, bırakayım mı?" deyince **Ali** (*Radiyallâhu Anh*) ona: "Yâ emire'l-mü'minîn! Bırak, sen o işin sâhibi değilsin. Onun sâhibi bizden bir delikanlıdır ki, âhir zamanda onu **Allâh** yolunda dağıtacaktır" dedi. (*Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâti Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:39, 2/552*)

Ka'be'nin altı kazılıp oradan hazîneler çıkarıldığı hiç duyulmuş bir şey midir?!

31) "Onun döneminde bütün kâinata güven ve selâmetin yaygınlaşacaktır."

Nitekim rivâyete göre: "Onun zamanında kurtla kuzu aynı yerde otlayacaktır, çocuklar yılanlarla ve akreplerle oynayabilecektir ki, bunlar çocuklara hiçbir zarar veremeyecektir.

İnsan bir ölçek tohum ekse yedi yüz ölçek çıkacaktır. Faiz, zina ve içki kaybolacaktır. Ömürler uzayacak, emânet ödenecek, şerhiler helâk olacak ve **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in Ehli Beyt'ine buğz eden bir kişi bile kalmayacaktır." (*İbni Hacer el-Heytemî, el-Kavlü'l-muhtasar fî alâmâti'l-Mehdiyyi'l-müntezar, sh:54*)

Dünyanın en güvensiz, en bereketsiz, haramların en çok işlendiği, ömürlerin en kısa olduğu, emânetlerin hiç ödenmediği ve şerhilerin bol bulunduğu asrımızda bu müjdelere bahsetmek mümkün müdür?!

32) Abdullah ibni 'Amr (*Radiyallâhu Anhümâ*)'dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: "**Mehdî çıktığında, başında bir bulut parçası bulunacaktır ki, onda bulunan bir melek: 'Dikkat! İşte bu şahıs Mehdî'dir, ona uyun!' diye nidâ edecektir.**" (*İmâm-ı Rabbânî, el-Mektûbât, no:67, 2/115; İbni Adıyy, el-Kâmil, no:1435, 5/295-296; Taberânî, Müsnedü's-Şâmiyyîn, no:937, 2/71-72; Süyûtî, el-Hâvî, 2/128-129*)

Böyle bir hâdise henüz yaşanmış mıdır?! O bulutu kim görmüştür?! Meleğin nidâsını kim işitmiştir?!

33) Câ'fer (*Radiyallâhu Anh*) şöyle anlatmıştır: "**Mehdî**, kendisinin yanında **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in sancağı, gömleği, kılıcı, daha nice alâmetler, nurlar ve beyanlar bulunduğu halde yatsı namazı vaktinde Mekke'de zuhûr edecektir.

Yatsı namazını kıldığında en yüksek sesiyle nida ederek şu hutbeyi îrad edecektir:

"Ey insanlar! Size **Allâh**'ı ve O'nun huzûrunda duruşunuzu hatırlatırım. **Allâh** gerçekten hucet ittihaz etmiştir (özür dilemek için size bahane bırakmayacak deliller ortaya koymuştur), peygamberler göndermiştir, kitaplar indirmiştir.

O size Kendisine hiçbir şeyi ortak etmemenizi, O'na ve **Rasûlüne** itaati korumanızı, Kur'ân'ın yaşattıklarını (canlı tutulmasını emrettiği şeyleri) yaşatmanızı, Kur'ân'ın öldürdüklerini (terk edilmesini emrettiği şeyleri) öldürmenizi, hidâyet üzere birbirinize yardımcılar ve takvâda birbirinize destekçiler olmanızı emretmiştir.

Çünkü dünyanın işinin yokluk zamanı yanaşmıştır ve artık dünya bitip tükenme işareti vermiştir.

Şüphesiz ki ben sizi **Allâh**'a ve **Rasûlüne**, Kitabı ile amele ve bâtili öldürüp sünnetini diriltmeye davet ediyorum." (*Nu'aym ibn-i Hammâd, Ali el-Müttakî, Kitâbu'l-Burhân fî alâmâti Mehdiyyi âhiri'z-zemân, no:168, 2/725-726; Berzencî, el-İşâ'a li eşrâti's-sâ'ah, sh:205*)

*Bu yüzyılın başından beri Mekke'de yatsı namazından sonra böyle bir konuşma yapıldığına şahid olan var mıdır?! Oysa bu, **Mehdî**'nin ilk çıktığı anda îrad edeceği bir hutbe olacaktır.*

Görüldüğü üzere sahih hadîs-i şerîf ve rivayetlerde zikredilen bunca alâmetin tespiti için rüya görmeye ve keşif yapmaya bir hâcet yoktur. Bunlar, içlerinden her hangi biri gerçekleşmesi durumunda bütün dünyanın ânında haberdar olacağı önemli hâdiselerdir.

"**Mehdî** çıktı" diyebilmek için en azından bu alâmetlerden bir kısmının şu âna kadar açıkça görülmüş olması gerekirdi. Zaten "**Mehdî** çıktı" diyenler otuz küsur senedir vazîfesinin başında olduğunu söylemektedirler, bu takdirde vefatına sekiz sene kadar kalmış olması gerekir ki, henüz zikredilen alâmetlerden hiçbiri tahakkuk etmemiştir.

Dolayısıyla **Mehdî**'nin henüz çıkmadığını anlamak için büyük bir ilme ve hikmete ihtiyaç yoktur. Bunu anlamak için usturanın ağızına sürülecek kadar bir akıl bile yeterlidir.

Zira yazımızın başında zikrettiğimiz sahih hadîs-i şerîfte **Allâh-u Te'âlâ**'nın **Mehdî** dâhil tüm mücedditleri mutlaka bir yüzyılın başında göndereceği belirtilmiştir. Bu yüz yılda gönderilmiş olsaydı **Hazreti Mehdî**'nin otuz iki sene evvel kendisini îlan etmesi ve bütün dünyanın bundan haberdar olması gerekecekti.

"**Mehdî** çıktı" diyenler eğer onun bu yüzyılın başında kendisini îlan ettiği görüşündeyse, bu kişinin kim olduğunu ve bu alâmetlerden bu zamana kadar hangilerinin tahakkuk ettiğini bize açıklamak zorundadırlar.

Oysa onların iddiâsına göre zuhûrundan otuz iki sene geçmesine rağmen bu gün için hiçbir alâmetin gerçekleştiğinden bahsetmek mümkün değildir. Lâkin bu mubtiller kaç yıl önce ölen **Hâfız Esed**'i **Süfyânî**'ye benzetmek ve **Hüsnü Müberek**'i beyaz karga diye tefsir etmek kadar gülünç tevellere yeltenmişlerdir ki, ilim sahibi insanların bu maskaralara âlet olması anlaşılabilir bir şey değildir.

Yok eğer: "Çıktı ama henüz kendisini îlan etmedi" diye düşünüyorsalar o zaman sahih hadîs-i şerîfin beyânı vechile; îlan için altmış sekiz sene daha beklemesi, ondan sonra da kırk sene hüküm sürmesi gerekecektir ki, bu da hiçbir rivâyete uymamaktadır. Zaten o takdirde kırk yaşında değil de yetmiş-seksen yaşlarında bu îlanı yapması gerekecektir.

Dolayısıyla bugün için **Mehdî**'nin çıktığını îlan etmek **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in sahih hadîs-i şerîflerini inkar etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Bu iddianın sahipleri her hâlükârda **Allâh** katında yalancılardan ta kendileridirler.

Allâh-u Te'âlâ cümlemizi **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'e inananlardan ve ona inanan hocalardan ayırmasın. Dünya menfaatlerini tercih ederek hakkı örtmekten ve bâtili tervic etmekten muhafaza eylesin! Hakîki **Mehdî** çıktığında da zürriyetimizden ona yardım edecekler halk eylesin. Âmîn!

15. ASRIN MÜCEDDİDİ MAHMÛD EFENDİ HAZRETLERİ
BUYURMUŞLARDIR Kİ: “ŞEYHİM ALİ HAYDAR AHİSHAVÎ
(KUDDİSE SİRRUHÛ) ŞÖYLE BUYURURLARDI: ‘İKİ KİTABA ASLA İTİRÂZ
EDİLEMEZ; BİRİ MESNEVÎ, BİRİ DE RİSÂLE-İ KUDSİYYE”.

آن علم که در مدرسه حاصل گردد کاری دگرست و عشق کاری دگرست

*An ilm ki der medrese hâsıl gereded
Kârî diğereş-o aşk kârî diğereş*

**Medresede tahsîl edilen ilim,
Başka bir iştir, aşk başka bir iştir.**

Diyen Âşıklar Sultânı Mevlânâ Muhammed Celâleddîn-i Rûmî (Kaddesallâhu Sirrahü'l-Âlî) söylediği ve yazdırdığı her sözü bizzat yaşamış, özü, sözü bir, bir mânâ eri olarak tesîr ve feyzini hâlen devâm ettiren ve gönüllere taht kuran müstesnâ bir zâttır. O hayatı boyunca insanla-

ra faydalı olabilmek, sevgiyi yayabilmek için yaşamış, işte bu niyet ve hizmetindeki ihlâsın kerâmeti olarak, günümüzde de insanlara faydalı olmayı ve sevgi yaymayı sürdürmektedir. Allâh ondan râzı olsun, kendisine fevka't-tecellîler ihsân buyursun!

Bir gün Mevlânâ'nın muhterem hanımı: "Hüdâvendigâr Hazretleri'nin dünyâyı hakikat ve mânâlarla doldurması için üç yüz ya da dört yüz yıl yaşaması lâzım" dedi. Bunun üzerine Mevlânâ:

چَرَا؟ چَرَا؟ مَا فِرْعَوْنِيْم؟ عُمُرُوْدِيْم؟ مَا رَا بَعَالِمِ خَاكٍ چِه كَارَسْت؟ ...

"Niçin? Niçin? Biz Firavun muyuz? Nemrûd muyuz? Bizim bu toprak âlemiyle ne işimiz var? Bize bu toprak âleminde huzûr ve yerleşme nasıl olur? Biz birkaç mahpusun kurtulması için bu dünya zindanında hapsolmuşuz. Yakında Habîb'in (Sevgili'nin) yanına dönmemiz ümit edilir.

عالمِ خَاكِ اَزْكِجَا گوهرِ پَاكِ اَزْكِجَا

از چه فرود آمدیم بازکنید این چه حساست

Âlem-i hâk ez koca gevher-i pâk ez koca
Ez çi furûd âmedîm bâz konîd in çe câst

Toprak âlemi nerden, nezîh cevher nerden (aralarında ne kadar büyük fark var öyle

Neden indik (biz buraya, hapsoldük sanki), açın (burayı, salın bizi burdan), bu ne biçim bir yer böyle!

من از مصلحت در حبس دنیا مانده ام
من از کجا حبس از کجا مال کرا و زویده ام

Men ez maslahat der habs-i dünya mandeem
Men ez koca habs ez koca mâl-i kirâ dozîdeem

Ben maslahat için (bir faydam dokunsun diye) şu dünyâ haphishânesinde kalmışım, (Yoksa) ben nerde, hapis nerde, kimin malını çalmışım!"

buyurdular.

İşte onun yaşamaktan gâyesi faydalı olmak ve sevdiklerine kavuşmaktı. Merhamet ve sevginin insanıydı. Mevlânâ Hazretleri güzel ahlâkıyla berâber, zâhiri ve bâtını ilmi, irfânı kendinde toplamış, tam bir peygamber vârisi idi ve Hâtemü'l-enbiyâ Fahrü'l-esfiyâ **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in izinde, onun muhabbetiyle dolu idi.

Şems-i Tebrîzî (Kuddise Sirruhû) ile karşılaşana kadar medrese müderrisliği ve vâzlik ile meşgûldü, tefsîr, hadîs, fıkıh okutmakta, talebelerle ilgilenmekte, halka sohbetler etmekteydi. İlmine güvenilen ve değer verilen çok sevilen bir âlim idi. Bununla berâber o hep mânâ yolunda, tasavvuf ehli bir hoca idi. Şems (Kuddise Sirruhû) dan sonra ise içindeki aşk ve feyiz coşmuş, taşmış ve o Sevgili'ye kavuşmanın neşesi içinde semâya başlamış ve Mesnevî'sini yazdırmıştır. Kuru bir âlim değil, deryâ-dil bir ârif olmuştur. Mevlânâ Hazretleri;

إِنَّ الْعُلَمَاءَ وَرَثَةَ الْأَنْبِيَاءِ

"Şüphesiz ki âlimler peygamberlerin vârisleridir"

Hadîs-i şerîfini şöyle açıklamıştır: "Bu âlimlerden mak-

sat velîler ve âşıklardır. Onların ilmi hakîkîdir, izâfî değildir. Işık güneşin, sıcaklık ateşin, tatlılık şekerin vasfı olduğu gibi, ilim de, onların sıfatıdır. İlim, onların yüreklerinden, pınardan su akar gibi akar. Nitekim Hazret-i Peygamber Efendimiz:

مَنْ أَخْلَصَ لِلَّهِ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا ظَهَرَ تَبَايَعُ الْحِكْمَةِ مِنْ قَلْبِهِ عَلَى
لِسَانِهِ

'Her kim, kırk sabah Allâh'a ihlâs ile kulluk ederse, hikmet pınarları, onun kalbinden diline akar' buyurmuştur. Bütün peygamberlerin bu cinsten ilmi vardı. Peygamber Efendimiz, ümmî idi, yazı yazmasını bilmezdi. O'nun ilmi, kendiliğinden yetişme idi, kitap vesâire ile kazanılmış değildi. Ümmînin, iki mânası vardır; biri okuma - yazması olmamaktır ki, halkın büyük bir kısmı, ümmîden bunu anlar. Fakat muhakkiklerin yanında ümmî, ilmi anneden doğma olan ve herkesin el ve kalemlerle yazıp, öğrendiğini, elsiz ve kalemsiz, âletsiz yazan, öğrenen ve öğreten kimsedir. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): 'Sen ümmî ve yetimdin. Seni mektebe gönderecek, okutup yazdıracak annen, baban yoktu. Peki bu kadar ilim ve irfânı nereden öğrendiniz? Ta yaradılışın başlangıcından başlayarak, cennet bağının birer birer ağaçlarına varınca ya kadar tavsîf ettiniz. Cehennem zindanının birer birer köşelerini, bucaklarını sayıp, anlattınız. Âlemin yıkılacağı zamana kadar, hayrı, şerri ve bütün olacak şeyleri bildirdiniz, bunların kimden öğrendiniz?' diye sordukları zaman, O: 'Benim mürebîm (yetiştiricim) ve muallimim (öğretmenim) Allâh idi; O, bana öğretti!

الرَّحْمَنُ (عَلَّمَ الْقُرْآنَ)

"O, dünyada mümin-kâfir ayırmaksızın her yaratığa son derece acıyan ve gerçek mânâda sadece Kendisi nimet vermekte olan) Rahmân!

(Dînî ve dünyevî bütün saâdetlerin ve ilimlerin kaynağı olan) Kur'ân'ı (O) öğretmiştir!" (er-Rahmân Sûresi, 1-2)

Ben bu ilimleri, Allâh'tan öğrenmemiş olsaydım, halka muhtaç olsaydım, yüzlerce, binlerce sene tahsîl etsem, yine de o âlemleri ve o ilimleri öğrenemezdim. Faraza halktan öğrenmiş olsaydım, o takdirde o öğreneceğim ilim taklidî olurdu, içten gelme bir ilim olmazdı, ilmin sûreti olurdu, ilmin hakîkati ve ilmin rûhu olamazdı' buyurdular.

Meselâ, herkes duvara bir insan resmi çizebilir, o resmin başı olur, ama akli olmaz; gözü olur, fakat görmesi olmaz; eli olur, bağırsı olmaz; göğsü olur, içinde nurlu bir kalb bulunmaz; elinde bir kılıç olabilir fakat, o kılıcı kullanmak ustalığı olmaz. Yine bir mihraba kandil resmi yaparlar, ama gece olunca o kandil, zerre kadar aydınlık vermez. Bir duvara ağaç resmi yaparlar, salladığın zaman yere tek meyve düşmez. Bir ressamın duvara çizdiği bu insan, ağaç, kandil şekillerinde hakîki ve canlı şekillerin mânâları bulunmaz.

Bu şekiller, tamamıyla tabîî şekillerle sûreten aynı olmakla beraber, hiçbir zaman onlar gibi değildir. Bunun gibi kitapla öğrenilen ilimler de, velîlerin ve nebîlerin içinde kaynayan ilimlerle bir olamazlar; aynı farklar, bu iki

cins ilimler arasında mevcuttur. Böyle işitilen, öğrenilen taklîdî ilimlerle kimse bu dünya zindanından, bu varlık kaydından kurtulup da, kalbi canlanamaz, çünkü taklîdî ilim, ölüdür, cansızdır, ölümler ve habersizler âleminde gelir. Sûretten başka bir şey değildir. Nebîlerin, velîlerin ilmi gibi, insanın kalbine canlılık veren ilim başkadır. İşte kim bu cins ilmi öğrenirse o, nebîlerin ve velîlerin vârisi olur.”

Şems-i Tebrîzî (Kuddise Sirruhû) bir gün bir medreseye girdi. Orada hoca ve talebelerin,

قَالَ فَلَانَ رَوَى فَلَانَ عَنْ فَلَانَ ..

“Falanca şöyle dedi, falan kimse falan kimseden rivâyet etti ki” şeklinde çalıştıklarını görünce, onlara şöyle seslendi: “Siz ne zaman,

رَوَى قَلْبِي عَنْ رَبِّي

‘Kalbim Rabbim’den rivâyet etti ki” diyeceksiniz!

Enbiyâ ve evliyâ ilmi doğrudan sâhibinden aldıklarından, onlardaki ilim hakîki, köklü ve nihâyetsizdir. İlimin aslı, Allâh-u Te’âlâ’nın kişinin kalbine yerleştirdiği nûrdur. İşte aşk için de, “Aşk öğrenilmez, kendiliğinden doğar” demişlerdir. İlim satırlarda kalan değil, sadırlarda olandır. Sadır, yani onun içinde bulunan kalb, Allâh’ın nazargâhı ve tecelligâhıdır.

Mevlânâ Hazretleri bir gün Hüsâmeddîn Çelebî (Kuddise Sirruhû)nun evine gitti ve orada halvete girdi, kapı ve pencereleri kapattırdı, on gün hiçbir şey yemedi. Daha sonra **Hüsâmeddîn Çelebî**’ye kağıtlar getirmesini emretti, Hüsâmeddîn Çelebî de kaliteli Bağdâdî kağıtları getirdi. Mevlânâ, arapça ve farsça olarak hiç duyulmadık birtakım ledünnî ilim ve mânâlar saçmaya başladı. Çelebî Hazretleri bunları yazıyor, yazılan kağıtları da Mevlânâ’ya okuyup, saklamak üzere ayırıyordu. Bu iş bitince Mevlânâ Hazretleri yazdırdığı kağıtları tandırda yakmasını emretti. Çelebî Hazretleri de yüz yaprak kadar tutmuş bu kıymetli kağıtları birer birer tandıra atmaya başladı ve bir yandan da:

أَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَصِيرُ الْأُمُورُ

“Âgâh olun ki; (aracıların ortadan kalkacağı o kıyâmet gününde) bütün işler ancak Allâh’a dönecektir./ (Şu anda da) bütün işler ancak Allâh’a dönmektedir.”

(eş-Şûrâ Sûresi, 53)

Âyetini okudu. Ateşin alevleri yükselip kağıtlar yanmaya başlayınca Mevlânâ Hazretleri gülerek; “Bu sözler gayb âleminin gaybından geldiler ve yine ayıbsız olan gayb âlemine gidiyorlar” buyurdular.

Çelebî Hazretleri ise o ilim ve maârifin değerine binâen üzülmekteydi ve Mevlânâ Hazretlerinden hiç olmazsa teberrüken birkaç yaprak saklamak için izin isteyince, Mevlânâ Hazretleri kabûl etmeyerek: “Hayır, hayır, uygun olmaz, zîra bu bâkir sırları, bu dünyâ diyârının seçilmişlerine, avâma duyurmak lâıyk değildir. Bu sözleri duymaya ancak Hazret-i Hakk Te’âlâ’nın mânevî dergâhının seçilmişleri olan hass kullarının ruhları müsâit ve kâbiliyet sâhibidir; bunlar, onların rûhâniyetlerinin gıdâsıdır” buyurdular.

سخنم خود فرشتست من اگر سخن نگویم
ملکِ گرسنه گوید که بگو خامش چرایبی

Sohenem hor-i firîştet men eğer sohen negûyem
Melek-i gorosne gûyed ki begû hamoş çerâyî

Benim sözüm meleklerin gıdâsıdır, eğer ben konuşmazsam,

Aç olan melekler : “Söyle! Niçin suskunsun?” derler.

İşte Allâh dostlarının ilmi, Hâlık Te’âlâ’dan gelir, bu yüzden mahlûkât onların sözlerine aç ve muhtaçtır. Hâce Muhammed Pârsâ (Kuddise Sirruhû), “Evliyâullâh’ın sözü âyet (gibi)dir” buyurmuştur.

Rabbîm bizi de hass ve ehass’ul-hâs kullarının arasına dâhil etsin, ledünnî ilimlere ve bunları duymaya ehil etsin, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in vârisi olan âlimlere tâbi olmayı müyesser etsin, hâsseten bütün bunların sâhibi, Rabbimizin bize rahmeti ve hediyesi, devrimizin Mevlânâ’sı ve vesîlesi, Müceddid-i Zaman Ğavs-i Âzâm Mevlânâ El-Hâcc Mahmûd el-Üfî (Kaddesallâhu Sirrahü’l-Âlî) Hazretleri’ne Allâh-u Te’âlâ ve Tekaddes Hazretleri sıhhatli uzun ömürler bahşeylesin, irşâdından ve sohbetinden kâinâtı mahrûm etmesin, bu büyük İmâm ve Ârif-i Billâh’a tam muhabbet ve bağlılık nasîb etsin, emirlerine âmede etsin, kapısına **bekçi** etsin! Âmîn!

NE ARARSAN BULUNUR DERDE DEVADAN GAYRİ...

Muhterem okuyucular, hani **“Ne ararsan bulunur derde devadan gayri”** derler ya, malûm ilâhiyatçılarımızın kalemlerinden ve dillerinden çıkanlar da aynen öyle. Onlarda da doğrudan başka ne ararsan var. Muhteremlerin kitap, yazı ve konuşmaları nisyanla değilse de gerçeklere isyanla dolu.

Makaleleri makale, kitapları kitap, hitapları hitap değil, sanki her biri birer hata hazinesi. İtikâdî hata mı ararsınız, fikhî hata mı ararsınız, İslam tarihiyle ilgili hata mı ararsınız, ne çeşit hata ararsanız hepsi onlarda mevcut. Mevcut ne kelime, mebzûl. Hem de **bile bile lâdes** cinsinden.

Geçen ayki sayımızda hocaların hocası(!) Hayrettin Karaman'ın yenilir yutulur cinsten olmayan hatalarından bir nebze bahsetmiştik. Ama bu hata ve yanlışlar üç-beş makalede anlatmakla bitecek gibi değil. Çünkü bunlar az-uz şeyler değil adeta ucu bucağı bulunmayan bir yanlışlar hazinesi. Veya yanlışlarla dolu bir dipsiz kuyu. Yazmakla bitecek gibi değilse de olsun, bitiremeyecek bile olsak ümitsiz değiliz, yazmaya devam edeceğiz.

Sayın Karaman'ın bu makalede ele alacağımız hataları bir kitaptan alınma. Hayrettin Bey orada bazı iddialarda bulunuyor. O sözleri, Fethullah Gülen'in onursal başkanı olduğu **“Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Kültürlerarası Diyalog Platformu (KADİP)”** tarafından tertib edilen **“DİYALOG”** toplantılarından birisinde söylemiş. Yanında başka konuşmacılar da var. Hepsinin söyledikleri **“Polemik Değil Diyalog”** isimli kitapta mevcut. Bizim konumuz Hayrettin Bey'in sözleri. Orada Karaman'a söz arkadaşlığı yapan şahıslar da var. Onlar şu kimseler:

Ali Bulaç, Ali Erbaş, Arif Gökçe, Cemal Uşşak, Faruk Tuncer, İlyas Üzüm, Niyazi Öktem ile bir Hıristiyan olan Vatikan temsilcisi George Marovitch ve Dozideos Anagnastopoulos ile bir Yahudi olan Yusuf Altıntaş...

Karaman'ın sözlerini, **“Polemik Değil Diyalog”** isimli kitaptan sahife numaraları vererek aktaracağım. Lütfen şoka girmemeye çalışarak okumaya çalışın. İşte bir cümlesi:

“Bütün insanların Müslüman olmaları' dinin, Kur'ân'ın hedefi değildir.” (Polemik Değil Diyalog, sahife: 41)

Sözü hemen biz alalım ve kendisine sığacağı sığacağına soralım:

Kur'an'ın hedefi bütün insanların Müslüman olmaları değil de ya nedir Hayrettin Bey? Bazılarının gâvur olarak yaşayıp gâvur olarak ölüp sonsuz cehennem azabına girmeleri mi?

Rabbimizin, Nisâ sûresi 170. âyetteki bütün insanları hedef alan **“Ey insanlar! Resûl size rabbinizden gerçeği getirdi. Kendi faydanıza olarak ona iman edin”** emrini ne yapacağız?

Âyette, **“Ey insanlar!”** diye bütün insanlığa hitap ediliyor. Siz bu âyetten **“Ey insanlar! Hepiniz iman etmeniz şart değil. Bir kısmınız iman ederseniz yeter”** mânâsını mı anlıyorsunuz? **“Ona iman edin”** emrini **“Ona iman etmeyin”** şeklinde tersine çevirip başkalarına da öyle anlatmak, hangi düşünce, hangi niyet ve hangi gayenin mahsulüdür?

Sayın Karaman **“Bütün insanların Müslüman olmaları' dinin, Kur'ân'ın hedefi değildir”** diyor, Kur'an-ı Kerim ise tersini emrediyor.

Karaman'ın iddiasının aksine Allah kelimasında şöyle buyruluyor:

“(Resûlüm!) Ey insanlar! Haberinizi olsun ben size, sizin hepinize (gönderilen) **Allah'ın rasûlüyüm de.”** (7/A'raf, 158)

Gördüğünüz gibi Rabbimiz, sevgili Peygamberimiz'in bütün insanlara gönderilen bir peygamber olduğunu yani İslamı tebliğde hedefinin bütün insanlar olduğunun ilan edilmesini emrediyor, Karaman ise **“Bütün insanların Müslüman olmaları' dinin, Kur'ân'ın hedefi değildir”** diyor.

Tabii ki Müslümanlar için aslanan Kur'an'ın beyanıdır.

Allah'ın, İslamı tebliğ etmek gibi bir emri var. Yani emr-i bi'l-mâ'ruf. Eğer **“Bütün insanların Müslüman olmaları' dinin, Kur'ân'ın hedefi değil”** ise, Müslüman olmayanlara Müslümanlığı anlatmanın ne mânâsı olur? İslamı kabul etmemiş olanlara İslam dinini anlatıp onların Müslüman olmalarına sebep olanlar, Kur'an'ın hedefinin dışına mı çıkmış oluyorlar yani?

Yeryüzündeki bütün Müslümanlar, **“Nasıl olsa Kur'an böyle bir şey istemiyor”** diyerek Müslüman olmayanlara İslamı tebliğ etmekten vaz mı geçsinler? Sayın Karaman acaba Müslüman olmayan birisiyle konuştuğunda, **“İslamı anlatırsam ola ki adam müslüman oluverir. Halbuki bütün insanların Müslüman olmaları' dinin, Kur'ân'ın hedefi değil”** diyerek İslamı anlatmaktan, kaçınıyor mu acaba?

Yukarıda baş tarafının meâlini arzettiğim âyetin devamında şöyle buyruluyor:

“Allah'a ve onun sözlerine inanan ümmî peygamber olan resûlüne de inanın. Ona uyun ki doğru yolu bulasınız.” (7/A'raf, 158)

Görüldüğü gibi, doğru yolu bulmak ancak ümmî Peygamber olan Hazreti Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)'e uymakla mümkün. Bu hitap ve emir Müslüman olmayan bütün insanlardır. Başkaca bir yol da yok.

Öyleyse Hayrettin Bey'e sormaya devam edelim:

Âyet açık açık **“Allah'a ve onun sözlerine inanan ümmî peygamber olan resûlüne de inanın”** buyuruyor. Devamında da doğru yolu bulmanın ancak sevgili Peygamberimiz'e uymakla mümkün olacağı bildiriliyor. Peki nasıl oluyor da Kur'an bütün insanların Müslüman olmalarını hedeflememiş oluyor? Kur'an, insanların bir kısmının doğru yolu bulmalarına engel olup onları -hâşâ- sapıklıkta mı bırakıyor?

Karaman aynı kitabın 35. sahifesinde **“Müslümanların çoğu 'Peygamberin, bütün din sâliklerini İslâm'a çağırdığına' inanırlar”** diyor. Bununla, **“Gerçek onların inandıkları gibi değil ama Müslümanların çoğu maalesef işte böyle bir yanlış kanaat taşıyorlar”** demeye mi getiriyor?

Hayır Hayrettin Bey! **“Müslümanların çoğu”** değil tamamı öyle inanıyor. Gerçek de zaten onların inandığı gibi. Peygamberimiz'in hükümdarlara gönderdiği İslâma davet mektupları ortada. Bu gerçeği dünyadaki bütün siyer ve tarih kitaplarından silmeye gücünüz yetmeyeceğine göre ne demeye bir yanlış peşinde ısrar edip duruyorsunuz? Ve gayeniz ne!!!

Kişi dava ve idealinden kolay kolay vazgeçmeyeceğine göre belli ki siz de bu davadan vazgeçmeye niyetli değilsiniz. Onun içindir de ısrarla hâlâ Peygamberimiz hakkında aslı astarı olmayan şu cümleyi söyleyebiliyorsunuz:

“Peygamberimiz 'Yahudiler mutlaka Müslüman olsun!' demiyor, 'Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!' demiyor.” (Sa: 35)

Ya ne diyor? “Bana inanmayıp kâfir kalsınlar da varsın ebedî cehennemi boylasınlar” mı diyor? Allah şöyle buyurmuyor mu?

“Her kim Allah'a ve resûlüne inanmazsa bilsin ki, biz kâfirler için bir çılgın ateş hazırlamışızdır.” (48 Fetih, 13)

Allah Resûlü, Hıristiyan ve Yahudilerin çılgın ateşe atılmalarını mı istiyor yani? Onun hakkında bu nasıl iftiradır böyle? Peygamberimiz'in hayatı, hem müşrikleri hem de Hıristiyan ve Yahudileri İslama davetle geçmemiş midir? Zaten peygamberlik vazifesi de bunu gerektirmiyor mu?

Haydi siyer ve tarih kitaplarını yok sayıyorsunuz, peki Hıristiyan ve Yahudileri Peygamberimiz'e iman etmeye çağırın bunca âyeti ne yapacaksınız?

Merhum müfessir Elmalılı Hamdi Efendi'nin şu cümlesine ne diyeceksiniz:

“Velev bir Rasûlü olsun diğerlerinden ayırıp inkâr etmek, mâhiyeti risâleti (peygamberlik müessesesi-ni) inkâr etmektir. Mâhiyeti risâleti inkâr etmek, bütün peygamberleriyle beraber Hak Teâlâ'yı inkâr etmektir.” (Hak Dini Kur'ân Dili, 2/1144)

Elmalılı Merhum'un da söylediği gibi Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslüman olmayan herkes Peygamberimiz'e inanmadığı için Allah'ı inkâr etmiş oluyor, siz de kalkmış hem **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi değil”** diyor hem de **“Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun demiyor”** diyorsunuz.

Bu durumda, hâşâ hem İslam dini hem Kur'an ve hem de Peygamberimiz insanların Allah'ı inkâr etmesini istemiş oluyor. Yüz bin kere hâşâ...

Devam edelim...

1- Kur'an; Peygamberimiz'e inananların, ona inanmadan önce bir sapıklık içinde olduklarını beyan buyuruyor. (Âli İmran, 164)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların ona inanmayıp sapıklık içinde kalmalarını istemiş olurdu.**

2- Kur'an; Allah'a itaatla beraber Peygamberimiz'e de itaat edilmesini emrediyor. (Nisâ, 59, 80)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların Allah'a itaat etmemelerini istemiş olurdu.**

3- Kur'an; mü'minlerin yolundan başka bir yol edenlerin cehenneme atılacağını bildiriyor. (Nisâ, 115)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar**

mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların ona inanmayıp cehenneme atılmalarını istemiş olurdu.

4- Kur'an; Âhret kurtuluşuna erenlerin sadece ümmî Peygamber olan Muhammed Aleyhisselam'a inananlar olduğunu haber veriyor. (A'raf, 157)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların ona inanmayıp âhret kurtuluşuna kavuşmalarını istemiş olurdu.**

5- Kur'an; Peygamberimiz'in Allah yoluna çağırın bir dâvetçi ve bir nur olduğunu bildiriyor. (Ahzab, 46)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların ona inanmayıp bu nurdan mahrum kalmalarını istemiş olurdu.**

6- Kur'an; Peygamberimiz'in âlemlere rahmet olarak gönderildiğini bildiriyor. (Enbiyâ. 107)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların ona inanmayıp bu rahmetten mahrum kalmalarını istemiş olurdu.**

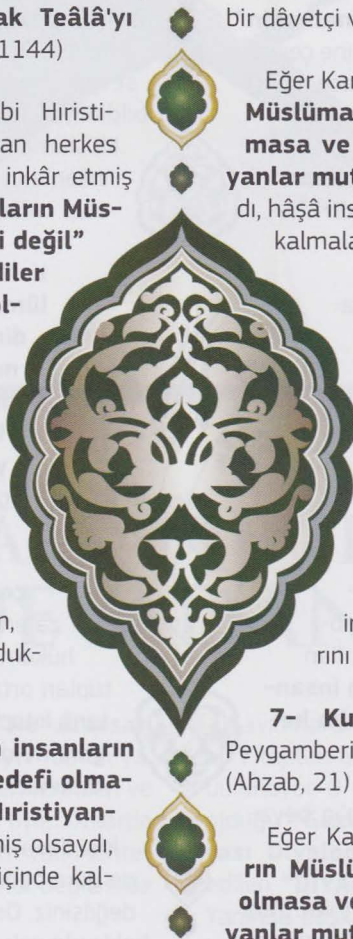
7- Kur'an; Âhret saadetini isteyenler için Peygamberimiz'in en güzel örnek olduğunu bildiriyor. (Ahzab, 21)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ insanların sapıklık içinde kalıp bu güzel örnekten mahrum kalmalarını istemiş olurdu.**

8- Kur'an; Peygamberimiz'in kendi arzusuna göre değil vahiyle hükmettiğini bildiriyor. (Necm, 3-4)

Eğer Karamanın söylediği gibi, **“Bütün insanların Müslüman olmaları dinin, Kur'ân'ın hedefi olmasa ve Peygamberimiz 'Yahudiler ve Hıristiyanlar mutlaka Müslüman olsun!’ dememiş olsaydı, hâşâ diğer insanların sapıklık içinde kalıp Allah'ın vahiyle bildirdiği hükümlerden mahrum kalmalarını istemiş olurdu.**

Bu misâlleri artırmak mümkün. Ama daha fazla uzatmaya lüzum yok. Mesele anlaşılmıştır.

Hayrettin Karaman'ın bir cümlesi de şöyle:

**“Kur’ân-ı Kerîm’de Ehl-i kitaba ilgili devam-
lı vurgulanan şey; Allah’a iman, âhirete iman ve
amel-i salihdir. Kur’ân birçok âyette bunu söylü-
yor; yani ‘Peygambere iman edin’ demiyor.”** (Sa:
37)

Bakın ve bir ilâhiyat profesörünün insanları nasıl yanlış yola yönlendirdiğini görün. Onun söylediğine bakarsanız, Müslümanlardan altı iman şartına inanmalarını isteyen Hazreti Allah, ehli kitaba yani Hıristiyan ve Yahudilere üç maddelik bir tenzilât yaparak onlardan sadece üç şartı yerine getirmelerini istiyor. Neymiş o şartlar? **“Allah’a iman, âhirete iman ve amel-i salih”** işlemek.

Meleklerle ve kitaplara inanmaları diye bir şart var mı? Yok.

Hayrettin Bey’in bu sözlerinden yola çıkarak pekâlâ şöyle denilebilir:

Bir Müslümanın cennete gidebilmesi için, imanın 6 şartına inanması gerektiği gibi ibâdet de etmesi şart. Ama o Müslüman İslam dinini terk edip ehl-i kitap yani Hıristiyan veya Yahudi olursa, o zaman imanın altı şartına inanması şart olmuyor. Sadece Allah’a ve âhiret gününe inanması yeter. Bir de amel-i salih yapsın kâfi. Amel-i salih de iyi işler yani.

Öyleyse, altı şarta inanıp ayrıca ibâdet de ederek cennete girmek için uğraşacağına, Yahudi veya Hıristiyan ol, sadece Allah’a ve âhiret gününe inan. Bir de iyi işler yap, gir cennete. Ne âlâ ne güzel...

Peki değerli okuyucular, bu söz insanları Müslümanlıktan soğutmaya yönelik değil mi? Hadi propaganda demeyelim ama insanları Hıristiyanlığa ve Yahudiliğe özendirmeye yönelik değil mi?..

Değerli okuyucular! Yukarıda Elmalılı Merhum’dan naklettiğimiz gibi, **“Bir peygambere iman etmemek Allah’a iman etmemektir.”** Dolayısıyla, **“Kur’an, ehli kitaba, peygambere iman edin demiyor”** demek, **“Kur’an ehli kitaba Allah’ı inkâr edin diyor”** demektir ki Peygamberimizden bu zamana kadar 14 asırdan beri Kur’an’a böyle bir iftira yapıldığı ne görülmüş ne de duyulmuştur...

Bu hususta Hayrettin Karaman bir ilk...

Bakın Hıristiyan inancı nasıl? Onların inançlarının 2 maddesi, kendilerine ait bir kitap olan **KATEŞİZM’de** şu şekilde geçiyor:

1- Görünen ve görünmeyen varlıkları, yeri ve göğü yaratan, her şeye kadir Tanrı Baba’ya inanıyorum.

Hayrettin Karaman’ın dediği gibi **“Kur’an, ehli ki-**

taba, peygambere iman edin demiyor” da, Allah’a baba demeye devam edin mi diyor?

2- Tanrının biricik oğlu tek rab ve ezelde Baba’dan doğmuş olan Mesih İsa’ya inanıyorum. O Tanrı’dan gelen Tanrı, nurdan nur, gerçek Tanrı’dan gerçek Tanrı’dır. Yaratılmış olmayıp, Baba ile aynı özdedir ve her şey onun aracılığıyla yaratılmıştır...” (Katolik Kilisesi Din ve Ahlak İlkeleri, Fransızca’dan tercüme eden: Dominik Pamir, s. 64)

Hayrettin Karaman’ın dediği gibi **“Kur’an, ehli kitaba, peygambere iman edin demiyor”** da, Hazreti İsa’yı hem ikinci bir ilah kabul edin hem de Allah’ın oğlu olduğuna inanın mı diyor?

Değerli okuyucular!

İslam inanç ve itikadına göre, bir Müslüman herhangi bir peygamberi inkâr etse Allah korusun imanını kaybeder. Ama Hayrettin Karaman’ın söylediğine göre **“Allah Hıristiyanlara, son peygambere iman edin demiyor.”** Ve bir Hıristiyan en büyük peygamber Muhammed (Aleyhisselam)’a inanmasa, nedense ona bir şeycik olmuyor! Hatta bir şey olmak bir tarafa inanmasına lüzum bile yokmuş. Çünkü Kur’an ona son peygambere iman demiyormuş...

Allah Allaaah! Hıristiyan ve Yahudilere bu inanmama, bu inançsızlık serbestliği ve buna rağmen cennete girme imtiyazı nereden geliyor acaba?

Öyle zannediyorum ki, böyle şeyleri Kitab-ı Karamânî’den başka bir kitap yazmaz. Kitab-ı Karamânî’nin de maalesef baskısı yok. Aslı ve orijinali Sayın Karaman’ın zihninde olsa gerek...

Şimdi artık Hayrettin Karaman’ı can evinden vurma zamanı geldi. Değerli okuyucular, şu cümlelere bilhassa altı çizili yerlere lütfen dikkat:

“Kur’ân-ı Kerîmin üslûbu ve “mîsâkla / Allah’a verilen söz” ile ilgili âyetler dikkatle incelendiğinde görülür ki, burada kasdedilen, bizzat peygamberlerden söz alınması değil, onların kendi ümmetlerinden Hz. Muhammed geldiğinde ona iman edeceklerine ve ona destek vereceklerine dair söz almalarıdır. (Taberî, III, 331-332; İbn Atıyye, I, 463-464, Râzî, VIII, 114-116)

Bu cümleler Hayrettin Karaman’ın imzası bulunan **Kur’an Yolu Türkçe Meâl ve Tefsîr’in**, 2003 tarihli 1. baskısının I. cilt 457.ci sahifesinde yazılı...

Şimdi bu ifadeler ile yukarıda kaydettiğimiz cümlesini arka arkaya tekrar okuyalım. Karaman’ın imzası bulunan Kur’an Yolu Türkçe Meâl ve Tefsîr, **“Peygamberler, kendi ümmetlerinden Hazreti Muhammed geldi-**

ğinde ona iman edeceklerine dair söz aldılar” dediği halde aynı Karaman “Polemik Değil Diyalog” isimli kitapta, “Kur’an, ehli kitaba, peygambere iman edin demiyor” diyor. Yani bir öyle bir böyle söyleyerek, **karakolda doğru söyler mahkemede şaşırır** durumuna düşüyor.

“Kur’ân Yolu Türkçe Meâl ve Tefsir”e tekrar dönelim:

“(...Hz. Peygamber Selmân’ı çağırıp şöyle buyurdu: ‘Bu âyet (Bakara: 62) **senin arkadaşların (Hıristiyanlar) hakkında indi. Kim benim peygamber olarak geldiğimi işitmeden önce İsâ’nın dini ve İslâm üzere ölürse o hayırdadır. Ama bugün kim beni işitir de bana imân etmezse o da helak olmuştur.**” (bkz. **Taberî, I, 253-257**). (Kur’ân Yolu Türkçe Meâl ve Tefsir, Ankara 2006, 2. baskı C. I, s. 135)

Demek ki neymiş? Kendi yazdığınız kitaba göre Peygamberimiz şöyle buyuruyormuş:

“**Bugün kim beni işitir de bana iman etmezse, o kimse âhirette helak olmuştur.**”

Ben bunu sizin kitabınızda okuyup kabul ettim. Siz de kendi kitabınızdaki bu gerçeği kabul ediyor musunuz?

Hiç zannetmem. Çünkü siz “**Kur’an, ehli kitaba, peygambere iman edin demiyor**” diyorsunuz. Ama siz yırtınsanız da Peygamberimiz “**Bugün kim beni işitir de bana iman etmezse, o kimse âhirette helak olmuştur**” buyuruyor ve siz de bunu kitabınızda yazarak farkında olmadan tenakuzdan tenakuza düşüyorsunuz.

Şimdi soralım:

Hangi sözünüz doğru? **Polemik Değil Diyalog** isimli eserdeki sözünüz mü yoksa “**Kur’ân Yolu Türkçe Meâl ve Tefsir**”deki yazılanlar mı?

Veya şöyle soralım: Sizin iddianız mı doğru yoksa Peygamberimiz’in buyurduğu mu?

“**Kur’an, ehli kitaba, peygambere iman edin demiyor**” sözünüzün akli, mantıkî, ilmî ve dinî bir geçerliliği var mı Allah aşkına? Bu sözünüzü okuyanlar, “Bu sözü söylemek için, kişinin ya ilimden bî behre olması veya art niyetli olması lâzım” demezler mi?

Siz de bilirsiniz, Kur’an-ı Kerim’de şöyle buyuruluyor:

“**Ey iman edenler! Allah’a, Resûlüne, indirdiği ki-**

taba iman edin. Kim Allah’ı, meleklerini, kitaplarını, rasûllerini ve âhiret gününü inkâr ederse, derin bir sapıklığa düşmüştür.” (4 / Nisâ, 136)

Hayrettin Bey!

Bu âyette Allah’ın resûllerine, kitablara ve meleklerle inananların sapık olduğu bildiriliyor. Öyleyse Allah’ın peygamberi olan Hazreti Muhammed (Aleyhisselam)’a ve Allah’ın kitabı olan Kur’an’a inanan ehli kitap (Hıristiyan ve Yahudiler) sapık mı değil mi?

Başka bir âyet meâli:

“**Seni de başka değil, ancak bütün insanlara şamil bir risâletle rahmetimizin müjdecisi, azabımızın habercisi (olarak) gönderdik. Fakat insanların çoğu bunu bilmezler.**” (34/ Sebe, 28)

Hayrettin Bey!

Allah (Celle celâlühû) Peygamberimiz’in rahmet müjdecisi ve azap habercisi olduğunu bildiriyor. Ama ehli kitap bunu kabul de etmiyor iman da etmiyor. Peki bunun onlara bir zararı olur mu?

Başka bir âyet meâli:

“**Her kim İslâm’ın gayrı bir din ararsa, artık ondan ihtimali yok ki kabul olunmaz ve âhirette o husran çekenlerden olur.**” (3 / Âli İmran, 85)

Hayrettin Bey!

Kur’an böyle buyurduğuna göre İslamdan başka bir dine mensup olan ehli- kitap âhirette hüsrana uğramı uğramaz mı?

Başka bir âyet meâli:

Vaktiyle Allah kendilerine kitab verilenlerden, onu insanlara açıklayacaksınız ve onda olanları gizlemeyeceksiniz diye söz almıştı. Ama onlar bunu kulak ardı ettiler ve onu az bir değere değiştirdiler. Bu alış verişleri ne kötüdür. (Kur’ân: 3/187)

Hayrettin Bey!

Allah kendilerine ilim verilenlerden de gerçekleri açıklamalarını ister değil mi? Açıklamayıp üç-beş kuruş dünyalık uğruna gizleyenlerin alış verişleri nasıldır?

Bundan sonra artık ben ne diyeyim bilmem ki! Görün işte ey ehli iman! Görün görün!

MÜHTEŞEM REZALET

Kanuni Sultan Süleyman birilerinin ecdadı olmayabilir. Ama ben onu ecdadım olarak görüyorum ve çocuklarıma da öyle anlatıyorum. Ve bu ülkede yaşayan bir birey olarak benim atamı kadın düşkün, yataktan başını çıkarmayan, sefih bir padişah olarak göstermelerini kınıyorum. (Kaldı ki, gerçekte öyle biri de değil. İlk iki seferini 26 ve 27 yaşlarında yapmış ve toplam bir yılı çadırda geçmişti.)

Gerçek dışı, kimsenin bilmesine imkân olmayan olaylar geçmiş gibi anlatılıyor filmde. Kim görmüş harem içinde geçenleri? Bütün bu olaylar kurmaca. Ama siz bu kurmacalar ile benim ecdadımın göğsündeki kıllara kadar her şeyini ortaya döktünüz. Bir Batılı yönetmen olsaydı daha farklı ne gösterecekti? Bu, insan haklarına da sığmaz. Nasıl yaşayan bir insanın vazgeçilmez hakları varsa ölen ve arkasından seveni bulunan insanların da çiğnenmemesi gereken hakları vardır.

Kimse özgürlük, sanat vs. maskesinin arkasına sığınmasın. Kendi anne babanızı onların yerine koyarak düşünün bakalım önce. Onları o sahnelerde görmeyeğiniz elverir miydi?

Birileri de kalkmış, 'Peki bu şehzadeler polenle mi oldu?' diyor pişkin pişkin. İyi de, sen de polenle olmadın, o zaman ebeveyninin yatak odasını mı çekmemiz gerekir?

Hatırlayın, Deniz Baykal'ın kaseti ortaya çıktığı zaman ne yapmıştık? Yüzde yüz gerçek olduğu halde hep beraber dedik ki: Kimsenin bir insanın yatak odasına kamera sokmaya hakkı yoktur. Peki ama siz benim ecdadımın yatak odasına kamera sokuyorsunuz. Üstelik o zaman kasete özel hayata müdahale diye tepkide bulunanların

Kanuni'nin yatak odasını yalan yanlış canlandırmaya destekçi çıkmalarını aklım almıyor.

Ben meseleye iki açıdan bakıyorum. Birisi İslamî, diğeri de ahlakî. İslamî açıdan bakarsak "Tecessüs etmeyiniz" emri var elimde. Ahlakî açıdan bakarsam da kendine yapılmasını istemediğini başkasına yapma uyarısı. Benim için ahlak yoksa siyaset de yoktur, bilgi de. Açık söyleyeyim: Aynı yatak odası sahneleri Atatürk için de çekilse ona da karşı çıkarım. Neden? Çünkü ben özel hayatın hakikaten o insanın tamamen kendisine ait olduğuna ve bir insanı yatak odasından vurmanın alçakça bir şey olduğuna inanırım.

Dizideki tarih hatalarını bir yerde anlayabiliriz. Yeterince araştırmamışlar diyebiliriz. Hatta dersinize daha çok çalışın da diyebiliriz. Buna kendileri kızabilirler ki, haklılar. Kimse yaptığı işin beğenilmemesinden hoşlanmaz. Ancak benim derdim o değil. Beni ilgilendiren başka bir nokta.

Bu ülkede 1999'dan beri tarihe, özellikle de Osmanlıya doğru olumlu bir yöneliş var. Bu yönelişin içinden gelen bir yönetim, Osmanlı'nın kendine güvenen tavrını Türkiye'ye yeniden aşılamağa uğraşılıyor. Bakın Katar'da Başbakan Erdoğan, '100 yıllık hasretin bittiğinden' bahsetti. Bu aslında 'Osmanlı'yı çökerterek emperyalistler bizi birimizden ayırdılar, şimdi yeniden buluyoruz' demenin bir başka şekliydi. Yani Türkiye'nin bir bölgesel güç olarak yıldızı yeniden parlıyor, insanımızın kendine güveni geri geliyor. Tam da eksen kayması tartışmasının yaşandığı bir dönemde Osmanlı'yı küçük düşüren, pespaye kılıklı, sefih gösteren bir dizinin yayın zamanlaması bana son derece anlamlı geliyor.

En başından başlayın: Kiliseyi basarak papazı öldüren bir Osmanlı imajı yer alıyor sahnede (baskını yapan Kırımlılar da Osmanlıya tabiydi). Buradaki mesaj kime peki? Eksen kaymasından rahatsız olanlara olduğu açık. Bu noktadan başlayıp 'Sizin Osmanlı'nın zirvesi dediğiniz, işte bu yatak odasında avuçları terleyerek cariyeye yolu gözlemekle meşgul adamdır' mesajına kadar her unsur yerli yerinde. Halbuki Osmanlı, bir İslam devleti olarak en önce kiliselere ve din adamlarına dokunmayın diye uyarırdı askerlerini. Ne oldu? Bu imaj daha en başından yerle bir edildi. Peki buna kimler sevindi? "Ermeni lobisi" başta olmak üzere Türkiye'den bir şeyler koparmak isteyenler elbette. Muhakkak oralara da pazarlanması düşünülererek çekildi dizi.

İkinci bölümü seyrediyordum. Diziyeye ara verildiğinde elimdeki 1972'de basılmış "Hürrem Sultan" romanından birkaç cümle okumuş ve beklemeye başlamıştım. Romanda Hürrem, Kanuni'yle Has Oda'da buluştuklarında (Mukaddes Emanetler'in bulunduğu odada onları buluşturmalarından büyük bir hakaret olmaz) "Cariyeniz bu anı o kadar çok diledi ki" diyordu. Dizide söylenenler de bir iki kelime hariç aynıydı. Böylece Viorica Stircea adlı Romanyalı yazarın romanının biraz da Ukraynalı Zahrebelniy'inkiyle karıştırılıp "Tudorlar" dizisinden Batılı katkılarla sunulduğu bir senaryo çorbasıyla karşı karşıya olduğumuz ayan beyan hale geliyor.

Yani senaryo orijinal değil, tarihî hata dersenez sürüyle, bakış 'pis', hatta mide bulandırıcı. Belki biz de bu satırları yazarak onlara şan katıyoruz. Ne çare ki, o acılı annenin feryadını duyup da bunları yazmamak elde mi? "Ben bundan sonra oğluma Kanuni'yi hangi yüzle anlatacağım? Bana söyley misiniz?" diyor ve ekliyordu dertli anne: "Tarih bütün ciddiyetini yitirdi çocuğumun gözünde."

Bu feryatları içimde duyarak yazıyorum bu satırları.

Bu eleştirileri yöneltince hemen şu sığ gerekçeye sığınyorlar: Dizinin başında "gerçeklerden ilham alarak kurguladıklarını" yazmışlarımış.

İyi de zaten başka ne yapacaklardı ki? Film dediğin kurgudur. Kurgu yoksa film de olmaz. Hatta belgesel bile bir kurgu ürünü değil midir? Hayali bir film yapsalardı mesele yoktu. Gelin görün ki, dizide neredeyse bütün kişiler gerçek. Şu padişah Kanuni, bu Mahidevran Sultan, o Sadrazam Piri Paşa, bu Hasodabaşı Pargalı İbrahim. Öyleyse bu bal gibi bir dönem filmi.

İnsanlar Kanuni ve Hürrem olduğu için izliyorlar onu. O zaman tarihî olay ve kişiliklere saygı göstermek zorundasınız. Hem bu bir kurgudur diyorlar, hem de ekrandan ekrana koşup senaryo için kaç bin sayfa kitap okuduklarını, senaryonun bilgisel bir temeli olduğunu ispata uğraşıyorlar. Ben de diyorum ki, filmde anlatılanların 'gerçek' olduğunu ispata girişiyorsanız 'kurgu' deyip işin içinden sıyrılamazsınız. Eğer kurguysa o zaman da beni kaç bin sayfa kitap okuduğunuz zerre kadar ilgilendirmez.

Kaldı ki, Hürrem ve Harem hakkındaki bilgilerimiz de denizdeki kırıntılar kabilindedir. Hürrem'in (Roksolana) nereli olduğu bile tartışmalıdır. Kimi Polonyalı diyor, kimi de Ukraynalı. Hatta Kafkas kökenli olduğu rivayeti bile var. Saraya nasıl ve kaç yaşında girdiği de meçhul. Hürrem Sultan Kanuni'nin 21. saltanat yılında Eski Saray bir yangında yanınca Topkapı Sarayı'na mecburiyetten gitmişse bile orada devamlı kalmadığı biliniyor. Nitekim Mekki adlı Arap gezgin, seyahatnamesinde cenazesinin ulemanın omuzlarında taşınıp Beyazıt Camii'nden kaldırıldığını söylediğine göre İstanbul Üniversitesi merkez binasının bahçesindeki Eski Saray'da vefat etmiştir.

Hürrem Sultan güya içten içe gizli bir Hıristiyanmış da, anne ve babasının intikamını(?) almak için "Süliman"ı kendine esir etmeyi planlamış imiş. (Kızımız Türkçeyi bülbül gibi konuşuyor da nedense bir tek Süleyman'ı telaffuz edemiyor. Oysa adı Rusçada o tarihte bile "Suleyman" diye meşhurdu.) Bunlar hep tevatür, söylentiden ibaret şeyler. Birkaç yabancı elçinin söylediklerini tarihçi Hammer'in uydurmalarıyla süsle, üzerine biraz roman sosu dök, erotik sahneler ekle, al sana 'Rus kızı' Hürrem masalı...

Padişahın cariyelerin önüne mendil attığı da yalan, Amerikan filmlerinden çalınma, cariyelerin o 'yastık kavgası' da. Üstelik Haremde böyle çocukça laubalilikler yer silmeyle değil, dayakla ve uslanmazlarsa saray dışında kötü biriyle evlendirilmekle cezalandırılırdı. Ayrıca bir lokmalık cariyeyi hapsetmeye ne hacet? Kapının önüne konulma korkusu onlara yeter de artardı bile.

Cariyeler her sabah namazında camide toplanıp namaz kılarlardı. Peki dizi boyunca Haremde bir tek namaz sahnesinin yer almayışını nasıl yorumlamak gerekir? Namazsız niyazsız bir saray, tam da diziyi hazırlayanların zihniyetini bir ayna gibi yansıtmakta değil midir? Hele Hürrem'i henüz Müslüman olmadan önce Kanuni'nin halvetine dahil etmelerine ne demeli? Bir kere cariyeye İslamî bir terimdir ve Müslüman kadın köleler için kullanılır. Hıristiyan cariyeye olmaz. Bir de padişahın işi gücü yok da (ki o tarihlerde Belgrad'ı fetihle uğraşıyordu) bir cariyeye kelime-i şahadet getirtmekle mi uğraşacaktır?

Hele 5 yaşındaki oğlu Mustafa'ya yaptığı o soğuk şaka yok muydu? Koptuğum nokta bu oldu. Kucağındaki oğluna söylediği "Belki padişah olamazsın. Muhafızlar. Tez kellesi vurula!" münasebetsizliği, Kanuni'nin sevgisizliğini mi, yoksa densizliğini mi göstermek için konuldu oraya? Bir türlü anlayamadım.

Dizinin temel sakatlığı, bakış açısında. Ticari olarak ne getirir? diye bakıldığı o kadar açık ki, bütün kurgusu, cinselliğe odaklanmış. Adını "Muhteşem Haremistan" koysalardı daha dürüst davranmış olurlardı.

TV MÜÇTEHİDCİKLERİNİN DİNİ - MEZHEBİ HANGİSİ???

Malumunuz, son senelerde bir çok ilahiyatçı Prof. tv. lerde arz-ı endam edip bir nice fetvalarla ahkam keserek bir çok müslümanın kafasını ve kalbini karıştırmış, tabiri caizse eski köye yeni adet getirmek kabilinden, senelerdir bildiğimiz ve asırlardır uygulanan ehli sünnet usullerini kökünden dinamitlercesine önemli derecede tahribata girişmişlerdir.

Bunların ortak noktası, zannımızca ehli sünneti yıpratmak ve samimi müslümanların itikad ve amelini zedelemektir, bu noktada hepsi ortaktır.

Bizim açımızdan iş ehli sünnet itikadına dayandığı için bu meselelerde kayıtsız kalmamız düşünülemez. O halde bu gibi kötü niyetlileri deşifre ederek zararlarını en aza indirmeye çalışmalıyız ve bu hususta bizlere yardımcı olmak ta sizlerin üzerine farz ve lazımdır.

Önce bu yenilikçi reformistlerin dediklerini bir gözden geçirelim, bakalım bunlar ne diyor...

"Muaviyeyi sevmem..."

"Kadınlar erkeklerle aynı hizada namaz kılabilir."

"Saçın örtülmesi gerekir, başın değil."

"Peruk örtü yerine geçer."

"İyi müzik dinlerim."

"Kabir azabı yok."

"Şefaath yok"

"Teveessül yok"

"Tarikat ve rabita şirk"

"Azrail Kur"anda geçmiyor"

"Hayızlı kadın oruç tutacak"

"Abdestsiz olarak Kur'ana dokunulur"

"Kader bildiğimiz manada evvelden belli değildir."

"Kaderi Emeviler uydurdu."

"Bu gibi meseleler ümmetin boynuna kılıç vurmak için çıkartılmıştır, bayatlamış konulardır."

"Namazları cem edebilirsiniz."

"Çoraplara mesh edilebilir"

"Peygamber postacıdır."

"Peygamberi kutsallaştırmayın"

"Peygamberden şefaath istenmez"

Daha bir çok konuyu internet sahifelerinden bulup çıkartabiliriz.

Şimdi şu sözlere bir bakın; ortaya nasıl bir din ve anlayış çıkar???

Bunların anlayışlarının neticesinde bir kişi, nasıl iman edecek, nasıl islami yaşayacak! Hangi usullere göre itikad ve amelini dayandıracak!

Sağlam bir ilmihal kitabı okuyan bir müslüman bile bunların zıvaladığını kolaylıkla anlar, fakat bu akılcı şaşmışlar, milleti keriz ve ahmak yerine koymuşlar ve ne dersek kabul görecektir zannederler. Bilmezler ki bu iş bir gün bir yere toslayacak ve kendileri de bunun altında kalacaklar, zira tarih tekerrürden ibarettir, aynı yolu izleyen bir çok hain ve satılmış, helak olup gitti, yerlerinde yeller bile esmiyor... Ama ibret alan yok....

Kısaca bu bozuk fikirlerin reddi için bir kaç ayet veya hadisi şerif getirerek siz kardeşlerimize kuvvet kazandırma ve ilmi destek vermek istiyoruz.

Evvela kader konusu: Ayeti kerimelerde kaderin

takdir manasında olduğu ve herşeyin Allah tarafından ezelden beri bilindiği ve levhi mahfuza yazıldığı bir çok ayette zikredilmiştir.

“Muhakkak biz, herşeyi bir kaderle (ölçü ile) yarattık.” (Kamer: 49)

“Allah’ın emri (işi), takdir edilmiş bir kadedir.” (Ahzab: 38)

“Herşeyi yarattı ve onu bir ölçü üzere takdir etti.” (Furkan: 2)

Bu ayeti kerimeler açıkça eşyanın bir ölçü ile olduğunu bildiriyor. Bu ölçüyü koyan zatın tabii ki ilmi, kudreti ve iradesi mükemmel olmalıdır ve zaten öyledir. Bunu da bildikten sonra, ezelde yazması konusu kalıyor, bu hususta da bir çok ayette eşyanın Levh-i mahfuza yazıldığı beyan edilir.

«Biz, her şeyi apaçık bir kitapta sayıp yazmışızdır.» (Yasin: 12)

Kaderin ezeldeki bu merhalelerinden sonra, artık eşyanın yaratılması vaktinde yaratılması safhası gelir ki buna da kaza denir. Kaza anında meydana gelen eşya, ezelde takdir edilen kadere göre meydana gelir, Allah-u teala indinde ezeldeki takdiri ile sonradan var edilmesi arasında fark yoktur. Ezelde ne ise yaratılma anında da aynıdır. Ancak buradaki bir inceliği unutmamalıyız, ezelde yazıldıysa bizim ne günahımız var, elimizde bir şey yok denmesin, zira ezelde yazılan bizim fiillerimizle alakalı hususlar bizim vasfımıza halimize göre yazılmıştır, zorla yazılmamıştır. Yani Allah-u teala bizdeki vasıfları ta ezelden bilmiş görmüş ve o şekilde yazmıştır. Bizler ezeldeki yazıyı bilmediğimizden artık irademizi Allah’ın razı olduğunu beyan ettiği şeylere kullanmalıyız ki neticede rıza mahalli olan cennete gidelim, değilse kötülük mahalli olan cehennemde kabullenmiş oluruz ve bu da bizim irademizin sonucudur, başka bir şey değil. (Kader konusunu evvelki sayılarımdan birinde işlemiştik.)

O halde şu ayetler, hadisi şerifler ve ulemanın beyanıyla kaderin ezelde sabit olduğu kesinleşince, şimdi şöyle “Kaderi Emeviler uydurdu.” diyen şaşkın kişilere ne demeli. Onlar, hayranı oldukları mason C. Afgani gibi sapıkların taharet bezlerini yıkamaya devam etsinler.....

“Muaviye’yi sevmem” diyenlere: Biz Hazreti Muaviye radiyallahu anhu ve diğer bütün ashabi severiz, tazim ederiz, hayırla anarız. Zira itikad kitablarımızın hepsinde bu konu işlenmiş ve ehli sünnetin itikadı olarak bütün ashabın sevilmesi hürmet edilmesi ve aralarındaki tartışmaların hayırlı bir şekilde yorumlanarak hiç birine dil uzatılmaması özellikle tenbih edilmiştir.

Dört halifenin efdal olması zaten bilindir, hatta bütün camilerimizde mübarek isimleri kubbelere nakşedilmiştir. Ehli beytin iki büyüğü Hasan ve Hüseyin de (Allah

ikisinden ve diğerlerinden razı olsun, cümlemizi şefaatharilerine nail eylesin) aynı şekilde kubbelerimizde yazılıdır, kalblerimizde yerleşmiştir.

Bundan sonra gelen bütün ashab yıldızlar gibidir. bu manadaki hadisi şerifi zayıf diyerek H.z. Muaviye’ye (r.a.) dil uzatmaya çalışan H. Karaman, baltayı taşla vurmuş ve kendisine bir çok mailler gönderip elimizden geldiği kadar ikaz etmişizdir, artık yolunu düzeltir veya sapıklığı tercih eder kendi bilir. Ehli sünnetin usullerinden ayrılmanın nereye gideceği malumdur....

Bazı takıyyeci şaşkınlar da sitelerinde yazdıkları cevaplarda dört halifenin isminin kubbelere yazılmaması gerektiğini, bunun siyasi olduğunu v.s. zırvalayarak, içindeki pisliği ortaya dökmektedir, bunu da bilmenizi isterim.... Din adamı edebiyatı yapan bu kişi, hilal t.v. denen fitne merkezinden bozuk fikirlerini ballandıra ballandıra döküyor da, bu gibilerine ciddi cevap verecek gerçek alimleri meydanda göremiyoruz... Allah-u teala Cübbeli hocamız gibilerini çoğaltsın da işi düzeltelim....

“Kadınlar erkeklerle aynı hizada namaz kılabilir” diyen proflar, şunu unutmasınlar ki memleketimizin ekserisi Hanefi ve Şafii mezhebine mensuptur. Kendileri gibi her telden çalan mezhebsiz kişilerin adeti o kadar fazla değildir. Bu dediğiniz söz Hanefi ve şafiilere uymaz, zira erkeğin yanında veya önünde kadın namaz kılsa, kadının yanındaki ve arkasındaki erkeklerin namazı bozulur.

Hanefi fıkının temel eserlerinden Bahrur-Raik’te (Cilt 1, sahife: 378)

şöyle der:

“Şayet kadın imamın hizasında durursa ve imam da onu niyetine katmışsa, imamın ve bütün cemaatin namazı bozulur. Eğer safta durursa, iki tarafında olan erkeğin ve arkasında olan erkeğin namazı bozulur. Şayet imam ile cemaat arasında kadınlar bir saf oluştursa, bu durumda erkeklerin imama uymaları sahih olmaz. Kadınlardan üç tanesi safa girse, iki taraflarındaki birer erkeğin ve arkalarındaki üç erkeğin ta son safa kadar her saftan üçer erkeğin namazı bozulur, zira üç kişi cemaat olmuştur, safları müstakil saf gibi olup arkalarında kalan erkeklerin imama uymasını men eder.”

Bu gibi açıklamalar bütün kitablarımızda vardır, ama prof. ların ilmi bunlara ulaşamıyor herhalde ki başka şeylerle uğraşıyorlar.

“Saçın örtülmesi gerekir, başın değil.” “Peruk örtü yerine geçer.”

Bu sözlerin sahibi malumunuzdur, Ezher menşe’li, şii karışımı, yenilik meraklısı...

Sahih hadisi şerifte Aişe validemiz r.anha, Nebi sallallahu aleyhi ve sellemden şöyle rivayet etti:

“Allah-u teala, hayız çağına gelmiş kadının namazını ancak başı örtülü olarak kabul eder.”

Allah-u teala buyurdu:
“Ateş, Firavun âline sabah akşam arzedilir gösterilir, Kıyamet koştugu gün de, Firavun’u en şiddetli azaba girdirin denir.”
(Ğafir: 46)

Hazreti Ömer'in r.a. rivayetinde şöyledir: **"Kadın üç kat elbise ile kılar. Dir"** - gömlek-, **hımar** - başörtüsü-, **ve izar** - belden aşağısını örten elbisesi-".

Abdullah'tan r.a., O da Nebi sallallahu aleyhi ve selmeden şöyle buyurduğunu rivayet etti:

"Muhakkak kadın avrettir, zira o evinden çıkınca, şeytan ona yanaşır -yönelir, onu güzel gösterir-. Allah'ın rızasına en yakın olduğu yer, kadının evinin en saklı yerinde olduğu halidir."

Hadisi şerifte **"Saçı saça ekleyene lanet edilmiştir."** Bu lanet, peruk yapanların niyetinin kötülüğü ve müslümanları ifsat etmeleri yüzündendir. Kadını süslü göstermek için yapılan bütün şekiller modalar renkler v.s. de aynı lanete girer. Zira kadının avret olduğu beyan edildikten sonra, artık onun üzerinde başkalarının tasarrufa girişmesi ve kendi arzularına göre kadını şekillendirip kullanmaları, kötü niyetlerini ortaya çıkartmaktadır. Bir yandan da kadınlara özgürlük, kadın hakları, eşitlik gibi kavramları kullanarak güya kadınların menfaatine çalıştıklarını zıvalarlar. Bunlar Allah-u tealanın, kadını ne için yarattığını duymamış, sağır ve kördür.

Şu sözlerine bakalım; **"Kabir azabı yok."** **"Şefaata yok"**

Bu sözleri bir çok prof ve ilahiyatçı sayıklamaktadır. Akıllarınca kabir hallerini inkar ediyorlar, başkasının kişiye yardım edemeyeceğini söylüyorlar. Fakat nasslar bunları red ediyor ve ehli sünnetin dediği gibi kabir azabının varlığını ve şefaatin sabit olduğunu açıklıyor.

Allah-u teala buyurdu: **"Ateş, Firavun âline sabah akşam arzedilir gösterilir, Kıyamet koştuğu günde, Firavun'u en şiddetli azaba girdirin denir."** (Gafir: 46)

Kurtubi derki: Cumhur ulema, şu arz edilişin (ateşin gösterilmesinin) berzahta - kabirde- olacağı üzerine ittifaqlıdır. Bu, kabir azabının subutunda huccettir.

Hafız İbni Kesir şöyle der: Şu ayet, ehli sünnetin, kabirde -berzah aleminde- azab olduğuna dair istidlallerinde büyük bir asıldır.

Şefaata hakkında bir çok ayet ve meşhur, hatta manevi tevatür derecesinde hadisi şerif vardır:

Allah-u teala buyurdu: **"O'nun katında şefaata fayda vermez; ancak kendisi için izin verdiği müstesnadır."** (Sebe': 23)

Bu ve benzeri ayetler şefaata için izin verileceğini açıkça beyan eder.

Resulullah s.a.v buyurdu: **"Kim benim için Vesile'yi isterse, onun için şefaatin sabit olur."**

Malumunuzdur ki Vesile makamı, Resulullah'a s.a.v vaad edilmiş olan yüce şefaata makamıdır ve **"Makam-ı Mahmud"** diye Kur'an'da zikredilir.

İmam Ahmed'in r.a. Müsned'inde rivayet ettiği şu hadisi şerif, şefaatin ne kadar geniş olduğunu bize bildiriyor:

Ebu Said el Hudri r.a. , Nebi s.a.v den şöyle rivayet etti:

"Allah-u tebareke ve teala buyurdu (Buna hadisi kudsi denir): "Melekleri şefaata yaptım. Nebiler şefaata etti, mü'minler de şefaata etti. Erhamurrahimin olan Allah'tan başkası kalmadı. Ateşten bir kabza aldı. Ordan bir topluluk çıkar ki, onlar asla hiç bir hayır işlememişlerdir."

Hadisi şerif açıkça insanların kurtarılmasını beyan ediyor, üstelik bazıları hiç bir amel de işlememiş. Ama bizim prof.lara kalırsa - öyle sizin anladığınız gibi kurtarma falan yok derler. Herhalde kendilerini kastediyorlar, zira kişi zannına göre bulacaktır....

Buraya gelmişken, **"Peygamberden şefaata istenmez"** diyenlere de şu rivayeti hatırlatırız:

Hidaye şerhi Fethul kadir isimli meşhur Fıkıh kitabımızın hac bahsinin sonunda Medine ziyareti ve Resulullah'ı s.a.v ziyaret şekli tafsilatıyla anlatılmıştır. Nakledeceğimiz bölümün tercümesi şöyledir:

Sonra (selamlama faslından sonra), Nebi s.a.v den şefaata ister. Şöyle der: Ya Resulellah! Senden şefaata istiyorum. Ya Resulellah! Senden şefaata istiyorum! Seninle rabbime tevessül ederek sünnetin ve milletin üzere ölmem için (seninle Rabbime tevessül ediyorum, seni aracı kılıyorum)....

Şu büyük alimlerini itibar ettiği usulü şimdi çıkıp yarım aklıyla inkar edenlerin ne kadar ahmak ve kalın kafalı olduğunu siz kardeşlerimin anlayışına bırakıyorum... Bu inkarcılarda harici mantığı var. Hariciler ehli kitabla iyi geçinirler, ama ehli sünneti müşrik görürler, hatta Hazreti Ali r.a. efendimizi de tekfir etmişler ve hak yoldan sapmışlardır.

Şimdi gelelim **"Namazları cem edebilirsiniz."** **"Çoraplara mesh edilebilir"** diyenlere:

Namazların cem edilmesi sadece Arafat'ta ve Müzdelife'de hac mevisiminde mümkündür. Hanefi mezhebi uleması bunu kesinlikle böyle beyan etmiştir.

Şafii ve diğer mezheplerin uyguladığı cem işi, bir takım zaruretlere dayanır ve devamlı yapılması da tavsiye edilmez. Zira insan bu gibi ruhsatları kullanırsa artık alışır ve devamlı yapar. Muhaliflerin zikrettiği ve Efendimizin s.a.v cem ettiği rivayetlerini iyi anlamak lazım, yani ulemanın anladığı gibi anlamak lazım, kendi anlayışımız din içinde işe yaramaz ve delil olmaz.

Alimlerimizin izahına göre Efendimiz s.a.v bir gün yola çıkacaktı ve öğlen namazını vaktin sonuna doğru kıldı. Namazdan sonra yerinde bulundu ve bekledi, daha sonra ikindiye kıldı ve sonra sefere çıktı.

Bu rivayeti inceleyen alimler, iki kısım oldular. Bir kısım iki namazı sefer sebebiyle cem etti dediler ve bu delille ihtiyaç konularını sayarak namazların cem edilmesi görüşüne gittiler. Hanefi alimleri ise şöyle der: O olayda dikkat edilirse Efendimiz s.a.v öğlen namazını son vaktinde kılmış ve bir miktar beklemiştir. Sonra ikindi vakti girince, ikindiye kılmıştır. Böylece iki vakti birbirine yanaştırarak namazlarını aynı yerde kılmıştır, yoksa ikindiye

öğlen vaktine çekerek kılmamıştır. İşte iki kısım içtihad. Bizler Hanefi ulemasının içtihadlarına tabi olduğumuzdan onların yolundan gideriz, muhalefet etmeyiz.

Çoraplara mesh meselesine gelince:

Bu konuda gelen rivayetler sabittir, ancak bahsedilen çoraplar nedir ve ne değildir bilmek gerekir. O zaman yakın olan imamlar inceleyip şartları açıklamışlardır. Bütün mezheb imamları çorapların -sahin- sık dokunmuş olmasını şart koşar. Yani sık dokunmuş, kendi kendine ayakta -bağlanmasa da- durabilen ve içine suyu hemen almayan derecede sağlam olmalıdır. İmamı A'zam'a r.a. göre onunla belli bir mesafe - 5, 6 k.m.- kadar yürünebilmeli, içine deri ile kaplama yapılmalı ve altında deriden ökçesi -tabanı- olmalı gibi şartlar gerekir. Zaten bu durumda olan çorap mest gibi olur, aynı manayı ifade eder. Tabiki asrı saadetteki çoraplar ile dışarlarda arazilerde dolaşılırdı, savaşa gidilirdi, sağlam oldukları için mestlerden daha kuvvetli hatta ayakkabı gibiydiler. Bu günkü çorapların hali ortada, bir damla su değse hemen içine alır, ayağa giyilmese ve boğazında lastik olmasa ayakta duramazlar.

Şu sözlerine gelince:

“Azrail Kur’anda geçmiyor” “Hayızlı kadın oruç tutacak”

“Abdestsiz olarak Kur’ana dokunulur”

Azrail a.s. ölüm meleğidir, Kur’anda ölüm meleği olarak zikredilir, hadisi şeriflerde ve diğer ilim kitaplarındaki rivayetlerde ölüm meleğinin Azrail olduğu, etrafında görevli binlerce yardımcısının olduğu belirtilmiştir. Şimdi Kur’anda bu isim yok demekle neyi kastediyorlar, ismi yoksa cismi var, kendisi mevcut ve her an iş başında, bir gün sanada bana da gelecek, o zaman ismin nedir mi diye soracağız, yoksa o mu bize hesap soracak??? İyi düşünmek lazım, tedbirli olmak, hazırlıklı olmak lazımdır.

Hayızlı kadınların yapamayacağı meseleler bütün fıkıh kitaplarında zikredilmiştir, hatta bu yenilerin itibar ettiği İbni Teymiyye bile bunları açıklamıştır, ama şimdiki reformcular fikir babalarını da solladı....

Hidaye şerhi İnyaye isimli eserde hayızlının hükümleri beyan edilmiş:

Hayızlı ile alakalı on iki mesele vardır. Sekiz tanesinde hayız ve nifas ortaktır, diğer dört tanesi sadece hayızda bulunur. Hayızlı ve nifas olan hakkındaki ortak hükümler: Namazı kılamaz, kaza da etmez. Orucu tutamaz, kaza eder. Mescide girmesi haramdır. Kabe’yi tavaf etmesi haramdır. Kur’an okuması haramdır. Mushafa dokunması haramdır. Kocası ile cinsel ilişkisi haramdır. Bu sayılan sekiz şey, hayız kesilip yıkanınca helal oluyor.

Diğer dört tanesi: İddeti biter, istibra tamam olur, bulğa ermiş olur, sünnet ve bid’at olan talakı ayırır. (Bunların açıklamaları uzun gider. Merak edenler sitemizden sorabilirler.) (Hidaye şerhi İnyaye: 1/ 266)

“Peygamber postacıdır.” Diyen zavallılar.... Size sorarım, postacı kimdir? Ne iş yapar, bilir misiniz? Sadece eline verilen nesneyi istenilen kişiye veya yere ulaştırıran,

manasında kullanılan postacı, iki kişi arasındaki nesneyi ulaştırdıktan sonra yapacağı bir işi kalmaz, ulaştırdığı şeyin akıbetini de merak edip ilgilenmez. O vazifesi olan ulaştırma işini yapmıştır.

Şimdi insafla ve imanla düşünelim, bütün peygamberler, ümmetlerine ulaştırdıkları haberleri kendileri dikkatli şekilde yaşamadılar mı! Sorumluluğu ümmetlerle paylaşmadılar mı! Gelen emirlerin tatbikini bizzat ümmetlerine göstermediler mi!

“Ölüm sana gelinceye kadar Rabbine ibadet et” emri ilahisi kime yöneliktir. Yani ümmetlerine ‘siz ibadet yapın, peygamber olarak ben postacıyım, sizin gibi değilim’ mi demiş! Haşa! Yoksa herkesten fazla olarak kulluğunu ifa etmiş değil mi! Bütün emir ve yasaklarda ilk muhatab öncelikle peygamberlerdir (Allah’ın salat ve selamı üzerlerine olsun.)

Ayrıca peygamberin **“Müjdeci ve korkutucu olduğunu”** bir çok ayet beyan eder. Ayrıca **“Ben sizin gibi beşerim, ancak bana vahyolunuyor.....”** Böyle bir zatın sevilmesi, tabi olunması, bütün varlığımızın yoluna feda edilmesi lazım gelmez mi! Bu hususa kim itiraz edip te **“Peygamberi kutsallaştırmayın”** diyebilir? Ancak nasıbsız meymenetsiz nifak menşe’li hasta kafa ve kalbliler..... Allah-u Teala bizleri kendi ve Habibi s.a.v in yoluna feda eylesin.....

Notice: Kitapların hepsinde zikredilen şu meseleler, şimdi zavallı harici kafalı prof.lar tarafından inkar ediliyor, basite alınıyor ve bayatlamış konulardır diyerek milleti saptırıyorlar. Bunları iyi tanımak ve tanıtmak lazım. Şimdi bazılarının isimlerini yazacağız, ancak bunların hepsinin görüşü aynı değildir, bazıları bazı konularda birbiriyle çelişkilidir, ancak hepsi ehli sünneti bozmakta ittifaklıdır, dikkat edin.

Bid’at fikirleri yayanların bazılarını tanıyalım....

Prof. Hayrettin Karaman, prof. Abdulaziz Bayındır, prof. Bayraktar Bayraklı, Prof. Z. Beyaz. Prof. Y. N. Öztürk, Prof. Mehmet Okuyan, Mustafa İslamoğlu, İhsan Eliaçık, Alirza Demircan, Ferit Aydın, Ahmet Bulut v.s. gibileri.....

Bu gibileri için hayırla ıslahlarını dileyerek dua ederiz, nasib değilse daha fazla ifsat yapmadan hesaplarının dürülmesini de niyaz ederiz. Rabbimiz duamızı iştirir ve icabet buyurur.....

Duyuru:

İnternet sitemiz www.alikarahoca.net de, canlı sohbetlerimiz başlamıştır.

Pazartesi (tefsir), Salı (hadisi şerif), Çarşamba (itikad ve tasavvuf), cumartesi (fıkıh) derslerini işleyeceğiz. Akşamları saat 20.00 -- 20. 15 gibi başlayacaktır.

Ayrıca, sohbetlerimizin internet radyomuzdan yayını vardır.

Bir çok konuda hazırladığımız videoları, internet sahi-femizden takip ederek ilgilenenlere ulaştırınız, bu hizmetimize yardımcı olunuz, selamlar.....

Peygamberimizin

(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)

ANNE - BABA SEVGSİ

DÜNYAYA GELDİKTEN SONRA öğrendiğimiz ilk kelimelerden biri anne ise diğeri babadır. Çünkü bizi onlar dünyaya getirdi. Canlarından can, kanlarından kan, sevgilerinden sevgi kattılar. Hayatı onlarla tanıdık, onlardan öğrendik, onların sayesinde bugünlere geldik. Bizi onlar kadar içten, karşılıksız ve ücretsiz seven bir başka insan yoktur. Onların varlığı, insana varlık kattığı gibi, yoklukları da hiçbir zaman doldurulamaz ve yerleri hep boş kalır.

Peygamber Efendimiz henüz dünyaya gelmeden önce babasını, dört yaşında bir çocukken de annesini kaybetmişti. Hem yetim, hem de öksüz büyümüştü. Yüce Allah onu annesiz babasız bırakmıştı, ama kendi özel himayesine ve terbiyesi altına almıştı. "Beni Rabb'im yetiştirdi ve eğitti" diyordu.

Onun kadar anne-babanın hakkını ve değerini öğreten bir başkası yoktur. Kur'an'ın ifadesiyle insan üzerinde Allah ve Resulünden sonra en çok hakkı olan anne-baba olduğu gibi, en çok sayılması ve sevilmesi gerekenler de onlardır. Rabb'imiz, Peygamberimize hitaben anne-baba hakkının önemini şöyle bildiriyor:

"Rabb'in şunu da emretti: Ondan başkasına ibadet etmeyin. Anne ve babaya da iyilikte bulunun. Onlardan biri veya her ikisi senin yanında ihtiyarlık çağına erişecek olurlarsa onlara sakın 'Öf!' bile deme. Onları azarlama, onlara güzel söz söyle.

Onlara merhamet ve tevazu kanadını ger ve de ki: 'Ey Rabb'im, nasıl onlar beni küçükken besleyip büyüttülerse, sen de onlara öylece merhamet buyur.' (İsrâ Sûresi, 22-23.)

Anne-babanın insan üzerindeki hakkı bu şekilde açıkça belli olmakla beraber daha geniş ve kapsamlı olarak Peygamberimizin ifadelerinde buluyoruz. Bu konudaki hadisleri bir arada okuyunca meseleyi daha iyi kavramış olacağız.

Adamın biri Peygamber Efendimize geldi, şöyle dedi:

"Allah'tan sevap ve manevî karşılık beklemek niyetiyle cihat etmek ve hicret etmek üzerine sizinle biat etmeye geldim." Peygamber Efendimiz: "Anne-babandan birisi sağ mı?" "Her ikisi de sağdır." "Allah'tan sevap ister misin?" "Evet, ya Resulallah."

"Öyle ise anne-babanın yanına dön, onlara hizmet et."

Enes bin Mâlik anlatıyor:

"Adamın biri Peygamber Efendimize geldi ve şöyle dedi: 'Ben cihada çıkmak istiyorum, fakat gücüm yetmiyor.' 'Anne babandan hayatta kalan var mı?' 'Evet, annem vardır.'

'Git annene hizmet et ve gönlünü al. Böyle yaparsan hem hac, hem umre, hem de cihat sevabını kazanırsın.'

Abdullah bin Amr rivayet ediyor: "Peygamber Efendi-

mize bir adam geldi ve sordu: 'Ya Resulallah yurdu mu terk ederek sizin emrinize girmeye geldim. Annemi-babamı da ağlayarak bıraktım.' Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

'Öyle ise onlara dön, ağlattığın gibi onları güldür.'

Abdullah bin Mesud anlatıyor: "Peygamber Efendimize sordum: 'Allah katında en iyi amel nedir?' 'Vaktinde kılınan namazdır.' 'Sonra hangisidir?'

'Anne-babaya iyilik ve itaat etmektir.'

'Sonra hangisi?'

'Allah yolunda cihattır.'

Hiçbir şekilde anne-baba ayırt edilmez, biri öbürüne tercih edilmez, birinin sevgisi diğerinin önüne geçmez. Çünkü iki gözümüzden hangisini ötekinden üstün tutarız? Ancak Efendimizin hadislerine baktığımızda anne hakkının baba hakkından üç misli fazla olduğunu öğreniyoruz. Şöyle ki: Ebu Hüreyre rivayet ediyor:

'Peygamber Efendimize bir kişi geldi ve sordu:

'Ya Resulallah, en çok kime iyilik ve ihsan etmeliyim?'

'Annene.'

'Sonra kime?'

'Annene.'

'Sonra kime?'

'Annene.'

'Sonra kime?'

'Sonra babana.'

Bu hadisten hiçbir şekilde babayı üçüncü plana atma anlamı çıkmamalı, ancak her zaman annenin öncelik taşıdığı gerçeğini de göz ardı edemeyiz.

Çünkü bazen insan farkında olmadan annenin şefkati ve karşılıksız sevgisini anlayamıyor, istismar edebiliyor. Ayrıca babaya nazaran anne kalbinin daha nazik ve ince olduğunu da unutmamalıdır.

Yine çoğunlukla babanın ağırlığı insanı mecburi saygıya yönlendiriyor ve insan, ister istemez ondan çekiniyor, fakat anne öyle mi?

Onu hep kendimize daha yakın, daha sıcak ve daha samimi buluruz. Bazen olur, onun bu samimiyeti bizi saygısızlığa sürükleyebilir, ona sert davranma gibi bir yanlışlığa düşebiliriz.

Bunun için Peygamberimiz bizi uyarıyor, anne konusunda çok dikkat etmemizi tavsiye ediyor.

İnsan uzun süre annesiyle beraber kaldığı için zaman zaman aradaki insanî ilişkilerde dikkatsizlik gösterme

ihtimali de vardır. Oysa insanın, saygı gösterdiği insanların haklarına da riayet etmesi gerekiyor. Bu konudaki ölçüyü Peygamberimiz şöyle hatırlatıyor:

Atâ bin Yesar rivayet ediyor:

"Peygamber Efendimize bir kişi şöyle sordu:

'Ya Resulallah, annemin yanına girmek için kendisinden müsaade isteyeyim mi?'

'Evet, izin al, öyle gir.'

'Fakat aynı evde oturuyoruz.'

'Olsun yine izin iste.'

'Ama ya Resulallah hizmetini ben görüyorum.'

'Olsun yine izin almadan yanına girme. Onu çıplak olarak görmek ister misin?'

'Asla ya Resulallah.'

'O halde izin alarak gir.'

Dünyada hakkı ödenemeyen bir insan varsa o da annedir. Çünkü annenin çocuğu üzerinde o kadar değişik hakları var ki, bunların birisini ödemek bile mümkün değildir. Bu konuda güzel bir örneği Hz. Büreyde'den öğreniyoruz.

Adamın biri Peygamber Efendimize geldi, şöyle dedi:

"Ya Resulallah, ben annemi sıcak bir günde omuzuma alıp iki fersah yol yürüdüm. Hava o kadar sıcaktı ki, eğer bir et parçası yere atılsa hemen pişerdi. Acaba onun hakkını ödemiş oldum mu?'"

Peygamber Efendimiz şu cevabı verdi:

"Senin bu hizmetin, onun bir doğum sancısını belki karşılar."

Hemen hemen çoğumuzun bildiği bir hadis vardır. Cennetin, anaların ayağı altında oluşudur. Bu husustaki hadisin metni şöyledir:

Bir adam Peygamberimize geldi ve;

"Ya Resulallah, savaşa gitmek istiyorum, size danışmaya geldim" dedi.

Peygamber Efendimiz sordu:

"Annen hayatta mı?'"

"Evet."

"Ondan ayrılma, çünkü cennet onun ayağının altındadır."

Bu ifade bir mecazdır. Yoksa hiçbir annenin ayağının altında cennet olmaz ve bulunmaz. Burada anlaşılması gereken mana şudur: İnsan annesine karşı çok mütevazı

ve engin gönüllü olmalı, onun kalbini kazanmalı, hatırını yıkmamalı, ayağının altındaki toprak gibi olmalıdır. Çünkü toprak tevazuun bir sembolüdür.

Mevlânâ Hazretleri, "Tevazuda toprak gibi ol" derken bu manayı bize hatırlatıyor.

Annenin ardından iyilik, sevgi, saygı, itaat ve ilgilenme açısından sırayı baba alır. Baba, hayatı boyunca hiçbir karşılık beklemeden çocuğunu yetiştirir, masrafa girer ve imkânlarını sarfeder. Bu arada baba da çocuktan tek bir şey bekler: Saygı. Bu meseleyi yine Peygamberimizden öğreniyoruz: Hazret-i Aîşe rivayet ediyor:

"Bir gün Peygamber Efendimizin yanına bir adam geldi. Beraberinde yaşlı birisi vardı. Peygamber Efendimiz adama:

'Bu ihtiyar kim?' diye sordu.

Adam, 'Babamdır' dedi.

Peygamber Efendimiz:

'Öyle ise önüne geçme, o oturmadan sen oturma. Onu adıyla çağırma ve ona kimseyi küfrettirme'"

Anne-baba insanın hem dünyasını, hem de ahiretini mutlu edecek veya alt üst edecek birer sebeptir. Bu önemli yönü hadisten şu şekilde öğreniyoruz:

Ebu Ümame anlatıyor:

"Bir adam Peygamber Efendimize sordu:

'Anne-babanın çocukları üzerindeki hakkı nedir?'

'Onlar senin ya cennetin ya da cehennemindir.'"'

Yani anne-babaya gereken iyilik ve itaati gösteren insan, onları seven, sayan ve başı üzerinde tutan çocuk mesut, mutlu ve huzurlu olacağı gibi; onları üzen, kıran ve mağdur eden çocuk da kendi eliyle hayatını zehir ettiği gibi, ahiretini de yıkmakta ve tehlikeye atmaktadır.

Zaten anne-babaya karşı gelmek ve isyan etmek büyük bir günahdır. Hatta en büyük günahlar arasında bulunmaktadır.

Abdurrahman bin Ebî Bekir'in rivayetine göre, Peygamber Efendimiz bu günahı şöyle bildiriyor:

"Size en büyük günahları bildireyim mi?"

"Evet ya Resulallah bildir."

"Allah'a ortak koşmak, anne-babaya âsi olmaktır."

Anne-babaya yapılan iyilik ve saygının karşılığını insan dünyada iken peşin alabiliyor. Bu konuda Peygamberimizin müjdesi çok açıktır:

"Rızkının çoğalmasını ve ömrünün uzamasını isteyen, anne- babasına iyilik ve ikramda bulunsun ve akrabalarını ziyaret etsin."

Diğer taraftan çocuk, günü gelince kendisi de anne baba olacak, çocuklarından bir karşılık bekleyecek, yaptığıının karşılığını görecektir, anne-babasına ne yapmışsa aynıısını kendi çocuklarından görecektir.

Peygamber Efendimiz şöyle buyurdular:

"Anne-babanıza iyilik edin ve ihsanda bulunun ki, çocuklarınız da size itaat etsin ve saygı göstereyin."

Bu konuda okuyacağımız iki hadis ve hâdis anne-babaya isyanın ve itaatın dünyada iken peşin cezasını ve mükâfatını göstermesi bakımından hiç gözümüzün önünden gitmeyecek derecede hayatî önem taşımaktadır:

Abdullah bin Ebî Evfâ anlatıyor:

Peygamberimizin huzurunda bulunuyorduk. Bu sırada birisi geldi:

"Ya Resulallah ölüm döşeginde yatan bir genç var. Kendisine, 'La ilahe illallah' de, dendiği halde bir türlü bunu söyleyemiyor" dedi.

Peygamber Efendimiz sordu:

"Namaz kılar mıydı?"

"Evet, kılardı."

Bunun üzerine Peygamberimiz kalktı. Biz de onunla birlikte kalktık. Peygamberimiz gencin yanına girdi ve ona:

"La ilahe illallah de" buyurdu.

Genç, "Bunu söyleyemiyorum" dedi.

"Niçin söyleyemiyorsun?" deyince, gelen adam:

"Annesine âsi idi" dedi.

Peygamber Efendimiz, "Annesi sağ mı?" diye sordu.

"Evet, sağdır" dediler.

Peygamber Efendimiz, "Çağırın, buraya kadar gelsin" buyurdu,

Onlar da kadını çağırdılar. Kadın geldi. Peygamber Efendimiz kadına;

"Bu hasta senin oğlun mudur?" diye sordu.

Kadın, "Evet, oğlumdur" dedi.

Peygamber Efendimiz: "Bak, şurada bir ateş hazırlansa ve, 'Oğluna şefaata edersen, onu bu ateşte yakmayız, fakat şefaata etmezsen bu ateşte yakarız' deseler ne yapardın? Şefaata eder miydin?" diye sordu.

Kadın, "Onun şefaataçisi ben olurum" dedi.

Peygamber Efendimiz, "O halde sana asi olan bu oğlunu cehennemden kurtarmak için hakkını ona helal edip ondan razı olduğuna Allah-u Teala'yı ve beni şahit göster" buyurdu.

Kadın, "Allah'ım! Seni ve Resulünü şahit tutuyorum, oğlumdan razı oldum, hakkımı ona helal ettim" dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz hasta gence, "La ilahe illalla- hü vahdehu la şerike leh ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Resulühu de" diye buyurdu.

Hasta hemen şehadet getirdi. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

"Allah'a hamdolsun ki, benim vasıtamla bu genci cehennem ateşinden kurtardı."

Ebu Hüreyre rivayet ediyor:

"Sizden önce geçenlerden üç kişi çocuklarının geçimini sağlamak için yola koyuldular. O sırada yağmura tutuldular. Bunun üzerine bir mağaraya sığındılar. Daha sonra bir kaya parçası düşerek mağaranın ağzını kapattı. Aralarında şöyle konuştular:

'Mahvolduk, taş düştü. Bunun sebebini yalnız Allah bi-

li. Yaptığımız en güzel davranışları dile getirerek Allah'a dua etmekten başka çaremiz yoktur.' İçlerinden biri anlatmaya başladı:

'Allah'ım, hoşuma giden bir kadın vardı. Ona sahip olmak istedim. Fakat o kabul etmedi. Bunun üzerine bir miktar para verdim. Kabul etti. Tam ona yaklaşacağım sırada vazgeçtim. Bilirsin ki, bundan sırf senin rahmetini kazanmak, azabına uğramamak için uzaklaştım. Şu kayayı bizden uzaklaştır' deyince kaya parçasının üçte biri açıldı.

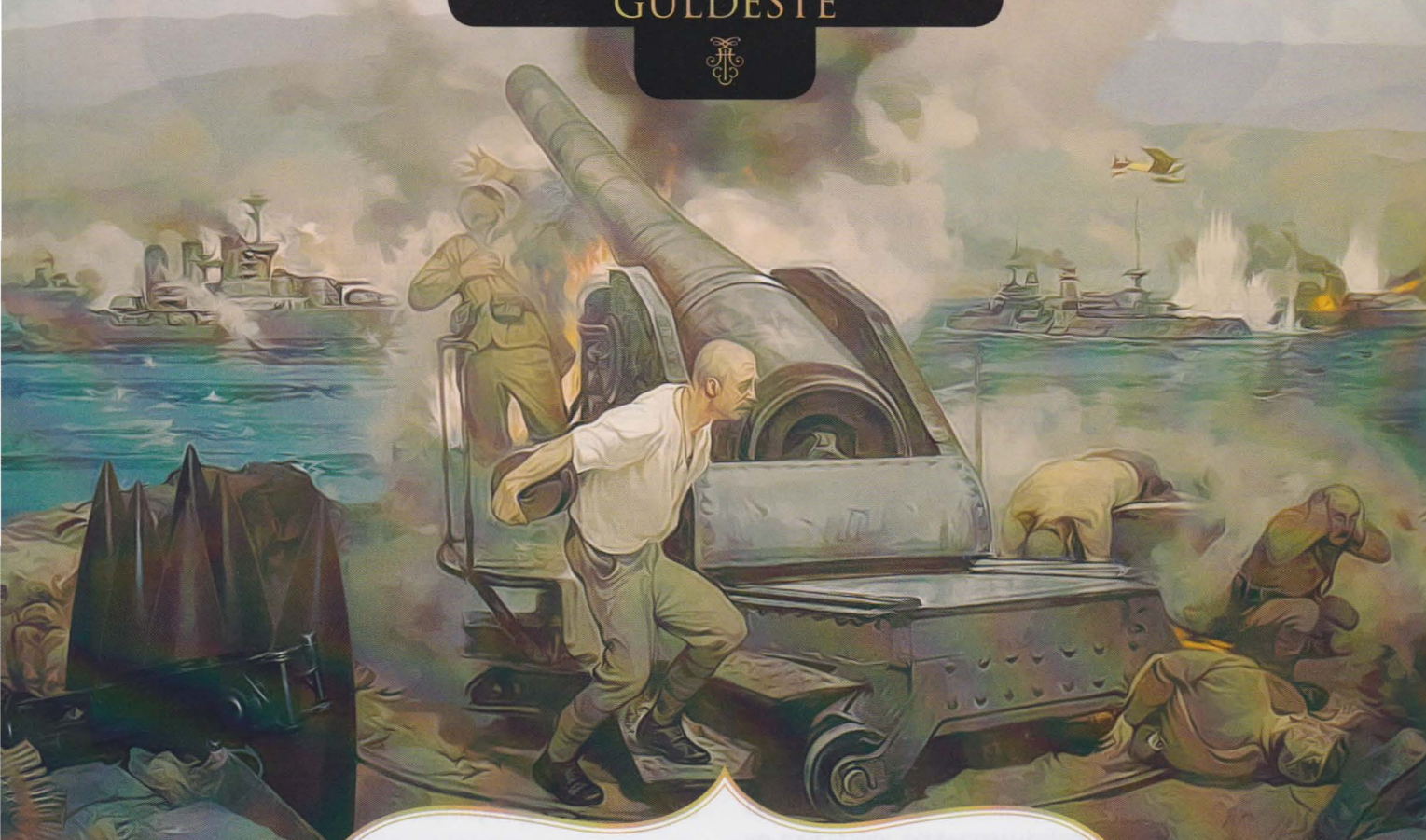
Diğeri şöyle anlattı:

'Ya Rabb'i, bilirsin, benim çok yaşlı anne-babam vardı. Onlara akşam sütünü içirmeden ne çocuklarıma, ne de başkalarına bir şey içmezdim. Bir gün odun toplamak için uzağa gittim. Döndüğümde onlar uyumuştular. Akşam sütlerini hazırladım, fakat onlar uykudaydı. Onlar içmeden önce çocuklarımla birlikte akşam süt içmeyi uygun bulmadım. Onlar uyanıncaya kadar süt kabı elimde olduğu halde bekledim. Sonunda sabah oldu, uyandılar ve sütlerini içtiler. Allah'ım, eğer bunu sırf Senin rızanı kazanmak için yapmışsam şu kayayı buradan uzaklaştır' dedi.

Bunun üzerine kaya parçası biraz daha açıldı. Fakat çıkılacak gibi değildi.

Sonra bir diğeri şöyle anlattı

'Allah'ım, bilirsin bir gün bir işçi tutmuştum. Yarım gün çalıştı. Ücretini verdim. Kızarak ücretini almadı. Çekip gitti. Ben de her çeşit maldan onun hesabına çoğalttım. Bir zaman sonra ücretini almaya geldi. Ben de; 'Şu gördüklerinin hepsini al, tamamı senindir, dedim. İstesem yalnız önceki ücretini verir, diğerlerini vermezdim. Allah'ım bilirsin ki, bunu sırf senin rahmetini umduğum, azabından korktuğum için yaptım. Şu kayayı buradan uzaklaştır' dedi. Kaya parçası bütünüyle kalktı. Onlar da çikip yola koyuldular."

ŞEHİDLER CENNETTEKİ MAKAMLARININ ŞÂHİDİDİRLER.

Günümüzde “şehâdet”, “cihad”, “Allah yolunda mücadele” gibi kavramlar neredeyse unutuldu. Akıllarımız, ulvî fikir ve düşüncelerle meşgul olması gerekirken maalesef dünyevî arzu ve heveslerimizle meşgul olur hale geldi. Şu dünya hayatına öyle daldık; malı, mülkü, serveti öyle sevdik; rahata, keyfe zevke öylesine alıştık ki, şehâdet sözünü neredeyse ağızımıza almaktan bile çekinir olduk.

İki şey var ki, bunlar müslüman için baş belasıdır. Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) buna “**Vehn**” buyurdu. Ashab-ı Kiram:

- Ya Resülellah **Vehn** nedir?” diye sorduklarında, Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle cevap verdi:

- **Dünya sevgisi ve ölüm korkusu...**

Bir müslümanı kafirden ayıran en büyük özelliklerden biri de; Müslümanın ölümden korkmaması, kafirin ise ölümden korkmasıdır. Çünkü kâfir bir kimse âhirete inandığından onun için her şey ölümle son bulur. Bu sebeple ölümden son derece korkar ve köşe bucak kaçar. Ölüm denilince adeta dengesi kayar, kimyası bozulur.

Oysa Müslüman için her şey ölümle başlar. Bir mümin için ölüm, düğün bayramdır. Hele şehâdet, bir nevi

ölümsüzlük iksiridir. Her müminin kavuşmayı arzulaması gereken çok üstün bir derecedir. Şehidler, son nefeslerinde çok büyük makamlar katederek, cennetteki yerlerini görerek, hiç acı duymadan ruhlarını teslim ederler. Ve onlara Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) kucağını açmıştır.

Şehîd; şâhid kelimesinin mübalağalı şeklidir. Şâhid ise bir olayı gören, o olaya tanıklık eden, muttali olan kişidir. Dolayısıyla Allah yolunda öldürülenlere şehid denilmesinin sebeplerinden biri de, şehitlerin ruhlarının cenneti müşahade etmesi, görmesi sebebiyledir. **Onlar, ruhları alınırken cennetteki gidecekleri makamı görür ve şâhid olurlar.** İmanla ölenlerden şehid olmayanların ruhları ise, bunu ancak ahirette göreceklerdir.

Şehitlere bu ismin verilmesinin bir sebebi de; onlar, cennetlik olduğuna şahitlik edilen kimseler oldukları içindir.

Böyle olmasına rağmen şehâdet deyince aklımıza hemen ölüm geliyor ve ürperiyoruz değil mi? Hatta hocae-fendiler dua ederken: “Ya Rabbi bize şehitlik nasip eyle!” diye dua ettiklerinde, acaba gür bir edayla, cânı gönülden kaçımız “Amin” diyebiliyor.

Elbette ölüm istenmez ama ölümden de beter olan zillet hiç istenmez. Korkak ve pısrık bir şekilde zillet içinde yaşamaktansa, şereflice düşmanla çarpışarak ölmek

çok daha iyidir. Ayrıca şu da bilinmelidir ki, şehid olmak ölmek demek değildir. Nitekim Allah-u Teala **“Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin, bilakis onlar di-ridirler”** (Bakara: 154) buyurmuştur. Yani ölmemenin, ölümsüzleşmenin çaresi de şehid olmaktan geçmektedir. Dolayısıyla Allah’tan şehidlik istenir, hatta istenmelidir.

Ölümün acıları vardır, elbette can vermek kolay değildir. Öyle ya, yasak bölgeye yapılan bir evi yıkmak için giden görevliler, o evin içindeki insanları bile oradan kolay çıkaramıyorken, şu kadar sene bedende bulunan ruh da haliyle kolay bir şekilde çıkmıyor. Ama şehidin durumu çok farklıdır. O can verirken, ruhunu teslim ettiğini anlamıyor bile. Nitekim Efendimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem):

“Şehidin ölümünün kendisine değmesinden duyduğu acı, ancak sizin birinizin çimdiği değmesinden duyduğu acı kadardır.” buyuruyor.

Mevla Teala şehidin canını alırken ona acı vermiyor. Bir şarapnel parçası gelip vücudu parçalarken, kol bir tarafa bacak bir tarafa giderken, kafası gövdesinden ayrılırken bile şehidler acı hissetmiyor.

Şehidler son nefeslerini verirken yüzlerinde bir tebessüm görülür. Bedenleri param parça olurken bile onların yüzlerini güldüren şey nedir? **Bu şehadet nasıl tılsımlı bir şeydir ki; eller, kollar parçalanırken, mızraklar, süngüler bedenleri delik deşik ederken onların yüzlerinde tatlı bir tebessüm vardır.**

Mahmud Efendi Hazretlerimizin damadı, rahmetli Hızır Efendi’yi bilirsiniz. İsmailağa Camii’nde şehid edilmişti, yani o da şehitler kervanına katılan bahtiyarlardan... Biz-zat kendisinden dinleştirdim yıllar önce. Şehidin, ruhunu teslim ederken hiç acı duymayacağını anlatırken şöyle misal vermişti:

“Efendi Hazretleri, Emri Bil-Ma’ruf Nehyi Anil-Münker için çıktığı seferden İstanbul’a dönerken arabaları kaza yapmıştı. Bu kaza sebebiyle de mübarek ayakları kırılmıştı. Onu hastahaneye ziyaret için gittiğim de:

- Kaza nasıl oldu? diye sordum. Buyurdu ki:
- Bir aracın üzerimize doğru geldiğini gördüm, sonrasını hatırlamıyorum. Gözümü açtım ki hastahanedeyim.

İşte şehâdet de böyledir, belki o şarapnel parçasının üzerine doğru geldiğini görüyorsun, sana çevrilmiş olan silahın patlamasını duyuyorsun, sonrasını hatırlamıyorsun. Gözünü bi açıyorsun ki cennettesin...

Şehâdete inanan, bu yüce manevi makama talip olan yiğitler savaş meydanlarında ölümden korkmazlar. Çünkü iyi bilirler ki **şehidlik, ölümsüzlüğe açılan kapıdan geçip daha güzel bir diyara, asıl vatan olan cen-**

nete göç etmektir. İşte bunun bilincinde olan Ashab-ı kiram şehidliğe aşık oldular, dünyayı ellerinin tersiyle iterek şehid olmayı canı gönülden istediler. Harplerde hep en önde kahramanca çarpıştılar. Onların şehadet arzusunu anlatan pek çok ibretli olay vardır. Birkaçını sizlerle paylaşayım.

- Sa’d bin Ebî Vakkas (Radiyallahü anh) Uhud harbinde Abdullah bin Cahş (Radiyallahü anh) ile arasında geçen konuşmayı şöyle anlatır:

“Uhud’da savaşın çok şiddetli bir şekilde devam ettiği bir andı. Abdullah bin Cahş birdenbire yanıma sokuldu, elimden tuttu ve beni bir kayanın dibine çekerek şunları söyledi:

- Şimdi burada sen duâ et, ben “âmin” diyeyim. Sonra ben duâ edeyim, sen “âmin” de! Ben de “Peki” dedim ve şöyle duâ ettim:

- Allahım, bana çok kuvvetli ve çetin kâfirleri gönder. Onlarla kıyasıya vuruşayım ve hepsini öldüreyim. Gâzi olarak geri döneyim.

Benim yaptığım bu duaya o bütün kalbiyle “âmin” dedi. Sonra o şöyle duâ etmeye başladı:

- Allahım! Bana zorlu kâfirler gönder kıyasıya onlarla vuruşayım. Cihadın hakkını vereyim. Hepsini öldüreyim. En sonunda bir tanesi de beni şehîd etsin. Sonra benim dudaklarımı, burnumu, kulaklarımı kessin. Ben kanlar içinde senin huzuruna

geleyim. Sen bana: “Abdullah! Dudaklarını, burnunu, kulaklarını ne yaptın?” diye sorduğunda, “Allah’ım! Ben onlarla çok kusur işledim, yerinde kullanamadım. Senin huzuruna getirmeye utandım. Sevgili Habibinin de bulunduğu savaşta, kan revan içinde kalıp, toza toprağa bulandım da öyle geldim.” diyeyim, şeklinde duasını bitirdi.

Gönlüm böyle bir duaya “Amin” demek arzu etmiyordu. Fakat o bunu istediği ve önceden de söz verdiğim için mecburen “Amin” dedim.

Daha sonra kılıçlarımızı çektik ve savaşa devam ettik. İkimiz de önümüze geleni ekin biçer gibi biçiyorduk. O bir destan kahramanı gibi savaşıyor, düşman saflarını tarumar ediyordu. Müşriklerin üzerine müthiş hücumlar gerçekleştiriyor, hamle üstüne hamle yaparak onları darmadağın ediyordu.

Muharebe bittiğinde Abdullah bin Cahş (Radiyallahü anh)’da şehidler arasındaydı. Uzuvarı kesilmiş, her tarafı kana boyanmış bir haldeydi. Sa’d bin Ebî Vakkas (Radiyallahü anh) onunla arasında geçen bu olayı ve onun yaptığı duâyı Peygamber Efendimiz’e anlattı. Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) onun duâsının kabûl edildiğini, bu dünyada isteğine kavuştuğu gibi âhirette de kavuşacağını beyan buyurdu.

“Allah yolunda ölenleri ölümler zannetmeyin, bilakis onlar Rableri katında diridirler (cennet nimetleriyle) rızıklandırılır.”

(Al-i İmran: 169)

Yine Uhud Savaşında şehâdete yürüyen yiğitlerden biri olan Enes bin Nadr (Radiyallahü anh), savaşın en kritik anlarında Saad b. Muaz'a seslendi ve:

- Ey Ebu Amr, Kâbe'nin Rabbine yemin olsun ki Uhud'un eteklerinden cennetin kokusunu alıyorum. Cennetin kokusu ne kadar da hoş, diye haykırdı.

Ve şehid olana kadar da müşriklerle kıyasıya çarpıştı. Savaştan sonra şehidler arasında olan Enes b. Nadr'ın vücûdunda seksen küsur ok, kılıç ve mızrak yarası tespit edildi. Müşrikler onun bedenini kesip doğramışlar işken- ce yapmışlardı, öyle ki onu kimse tanıyamadı. Onu ancak kız kardeşi tanıyabildi. Kız kardeşi Rubeyyi binti Nadr (Radiyallahü anha) diyor ki: “Kardeşimi ancak parmakla- rından tanıyabildim.”

Bunun üzerine şu ayet-i kerime nâzil oldu: **“Mü'minler arasında öyleleri var ki, Allah'a verdikleri sözde durdular...”** (Ahzab: 23)

İşte şehitlik böyle bir şey. Daha canını vermeden, henüz dünyadayken Allah-u Teala cennetin kokusunu duyuruyor. Adeta gideceği o muhteşem adresin davetiye- sini yolluyor.

Bedir savaşından da bir misal verelim. Efendimiz (Sal- lallahü Aleyhi ve Sellem) tesirli bir konuşma ile müs- lümanları cihada teşvik ediyordu: “Ey Ashabım! Sonsuz kuvvet ve kudret sahibi Allah'a yemin ederim ki, her kim, bugün düşmandan yüz çevirmeyip sebat eder ve çarpı- şarak şehid olursa; Cenâb-ı Hak mükâfat olarak elbette onu cennetine koyacaktır.” sonra sözlerine devam etti: “Genişliği yerle gök arası kadar olan cennet için ayağa kalkın, harekete geçin!”

O sırada Umeyr bin Humam (Radiyallahü anh) hurma yiyordu. Kaç gündür aç idi, bir fırsatını bulmuş hurmay-

la karnını doyurmaya çalışıyordu. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bu müjdesini işitince:

- Cennetle aramızda bir nefeslik mesafe kalmış. Ne kadar güzel! dedi ve elindeki hurmaları bırakıp hemen kalktı. Kılıcını kaptı ve yerinden fırladı. Arkadaşı:
- Hurmaları bitirse yidin de öyle gitseydin, deyince,
- Vallahi bunları bitirinceye kadar beklersem cenne- te gecikmiş olurum, diyerek yalın kılıç düşman saflarına daldı ve o da şehidler kervanına katıldı.

Şehitlerin akıttığı her damla kan, geride kalanların gö- nüllerinde bir kıyam çiçeği olup açar ve büyür. Nitekim gerek Bedir, gerek Uhud, gerekse Hendek savaşlarında şehid olanların bereketiyle, müşriklerin bulunduğu o çöl- ler birer tevhid kalesine dönüştü. Bütün dünyaya yayı- lacak olan İslam dininin temelleri böylece atılmış oldu.

Zalimler hiçbir zaman silah ve asker çokluğuyla üs- tün gelmemişlerdir. Eğer bir başarıları ve zaferleri varsa, orada mutlaka Müslümanların acizlikleri, bir ihmalleri, nefsani bir takım kusurları vardır. Diğer taraftan Müs- lümanlar da hiçbir zaman sayı çokluğu ve silah üstün- lüğü ile galip gelmemişlerdir. Yani kazandıkları zaferleri bunlara bağlamak doğru değildir. Zira galip geldikleri, muzaffer oldukları savaşlarda mutlaka şehadet arzusu, ahireti dünyaya tercih etmeleri söz konusudur.

Aslında iyice düşünecek olursak, Nasıl olsa hepimiz ölmeyecek miyiz? Bu canı bir gün sahibine teslim etme- yecek miyiz? Elbette edeceğiz. Ecel nerede, saat kaçta gelecekse bu kesinlikle değişmeyecek. Ne ileri ne de geri oynamayacak ve Allah-u Teala istediği vakit zaten bu can emanetini geri alacak. Dolayısıyla **şehitliğe tâlip olanlar ölümlerini erkene almış olmuyorlar. Ancak ölümlerini güzelleştirip, canlarını çok büyük bir**

bedelle Allah'a satmış oluyorlar.

Şöyle düşünelim: Ömrümüzün son demlerine gelip ruhumuzu teslim ederken, ebediyet alemine göç ederken; yani yaşayacağın kadar yaşadın ve hayatının son çizgisine, son nefesine geldin; artık ömür sermayesi bitti, bitiyor. O güne dek, ne kadar sevap veya derece kazandıysan kazanmışsın. İşte ahirete son adımını atarken, son nefesini verirken şehid olarak verenler; uzaya fırlatılan mekik gibi müthiş bir hızla manen yükselirler. O son adımı çok büyük bir mesafe kat ederek atarlar. Günahlardan arınmış olarak, ölüm acısı duymadan gülerек Rablerine kavuşurlar.

Bir Hadisi şerifte Efendimiz:

“Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder.” buyurmuştur.

Bir diğer Hadisi şerifte ise Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyuruyor:

Nefsimi elinde tutan Zata kasem ederim ki, Allah yolunda öldürülüp sonra diriltilmemi sonra öldürülüp yine diriltilmemi, bir daha öldürülüp yine diriltilmemi, akabinde yine öldürülmemi çok isterdim.”

Peygamber Efendimiz bu hadisi şerifte, defalarca şehid olup diriltilmeyi, sonra tekrar şehid olmayı temenni ettiğini ifade ederek; şehidlere verilen kıymet ve itibarın çokluğuna, onlar için cennette akla hayale gelmedik nimetler, ikramlar ve ihsanlar hazırlandığına işaret buyuruyor.

Uhud savaşında Ashabın ileri gelenlerinden başta Hz. Hamza, Musab b. Umeyr, Abdullah b. Cahş (Radiyallahü anhüm) olmak üzere, yetmiş kadar sahabe şehid olmuştu. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Uhud'da şehid olanlar hakkında şöyle buyurdu:

“Uhatta kardeşlerinize (şehitlik) isabet edince Allah-u Teala onların ruhlarını yeşil kuşların içine yerleştirdi. (Bu ruhlar yeşil kuş suretindeki taşıyıcılarına binerek) cennet nehirlerine uğrar meyvelerinden yerler (sonra) arşın gölgesinde asılı olan altından kandillerine dönerler.

(Şehitler) **yediklerinin içtiklerinin ve kaldıkları yerin güzelliğini görünce ‘bizim (dünyada bulunan) kardeşlerimizin cihada yönelmeleri ve harpten korkup kaçmamaları için bizim cennette diri olup da (şehâdetten dolayı cennet nimetleriyle) rızıklandırıldığımızı onlara kim ulaştırır?’ dediler.** (Bunun üzerine) **her türlü noksan sıfatlardan münezzehe olan Allah-u Teala “(Bunu) sizden onlara ben erıştireceğim.” buyurdu. Ve şu ayeti vahiyetti:**

“Allah yolunda ölenleri ölümler zannetmeyin, bilakis onlar Rableri katında diridirler (cennet nimetleriyle) rızıklandırılır.” (Al-i İmran: 169)

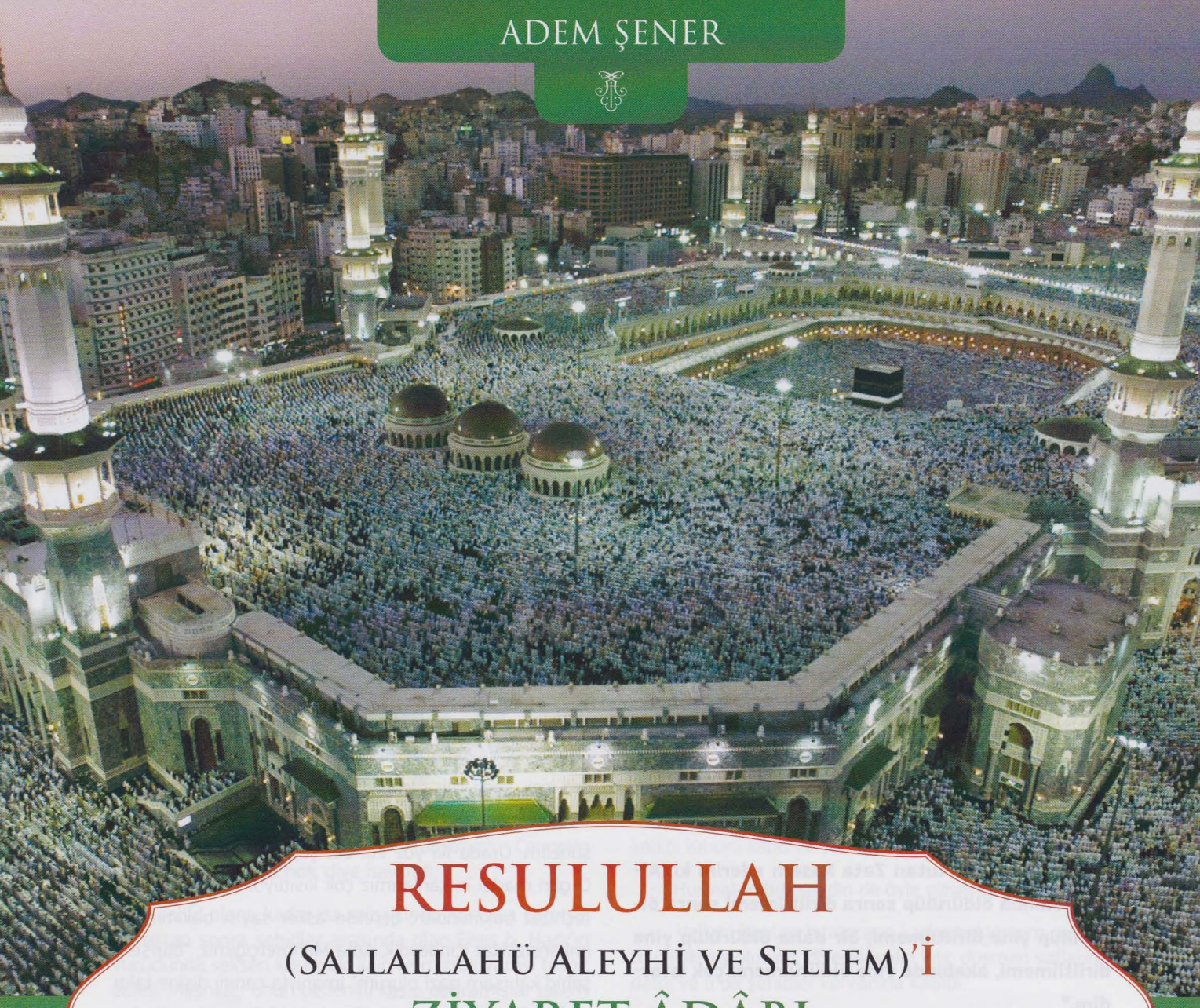
Sahabe-i Kiram yedisinden yetmişine şehâdet ruhunu taşıyordu. Nice muharebelerde sayıları çok az olmasına rağmen nice büyük orduları mağlup etmişlerdi. Savaş meydanlarında cennetin kokusunu alan bir orduyu yenmek elbette mümkün değildi.

Bizim atalarımızda da, erkeğinde kadınında, gencinde yaşlısında şehâdet arzusu vardır. Geçmişimiz bunun pek çok şanlı misalleriyle doludur. Mesela 18 Mart'ta 96. yıldönümünü kutlayacağımız Çanakkale zaferini düşünelim. Orada iki yüz elli bin şehid verdik, dile kolay. O gün maddi imkanlarımız çok kısıtlıydı. Gerek silah ve teçhizat bakımından, gerekse asker sayısı bakımından imkansızlıklar içindeydik. Ama Mehmetçğimiz, “ölürsem şehid kalırsam gazi olurum” imanı ile canını dişine taktı ve kendisinden kat kat üstün olan düşman kuvvetlerine Çanakkale boğazını mezar etti.

Çanakkale destanını, ecdadımızın şehadet arzusu unutmamalım ve yeni nesle de unutturmalıyım. Çanakkale'de şahlanmış olan o ruh, milletimizin mayasını oluşturan ruhtur. Evlatlarımıza çocuklarımıza, şu yeni nesle bunları anlatıp şehadet duygusunu aşılayalım. Çünkü şehadetten haberi olmayan, din, vatan ve mukaddesat uğruna ölümü göze alamayan toplumlar kahraman yetiştiremezler. Kahraman yetiştiremeyen toplumlar ise heyecanını kaybetmeye, yozlaşmaya ve neticede yok olmaya mahkumdurlar.

Tüm şehidlere; Allah'ın verdiği canı yine O'na tahsis edip nice zaferlerin altına kanlarıyla imza atanlara; şehid olarak Rabbine kavuşmayı temenni edip, duasının başına şehâdeti koyanlara selam olsun...

Fi Emanillah

RESULULLAH (SALLALLAHÜ ALEYHİ VE SELLEM)'İ ZİYARET ÂDÂBI

R

ahman ve Rahîm olan Allah'ın adıyla...

İçimizden kimilerinin bizzat katılıp kimilerinin de bir yakınını veya dostunu yollayacağı ve Kutbu'z-Zaman, Asrın Müceddidi Mahmud Efendi Hazretlerimiz (Kuddise sirruhu)'nun katılımı ile gerçekleştirilecek olan İrşad Umresi öncesi, o mübarek beldelerde dikkat edilmesi gereken âdâba dair birkaç kelam etmeyi uygun gördük.

Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in şehri olan Medine-i Münevvere'yi ve mübarek kabirlerini ziyaret etmek Allah-û Teâlâ'ya yaklaşmanın ve Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sevgisini kalplere nakşetmenin en güzel vesilesidir.

Umre yolculuğunda bulunan kimselerin Medine-i Münevvere'ye giderek Resulü Ekrem (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimizin mescid-i şeriflerini, kabri saadetlerini ziyaret etmeleri büyük bir vazifedir.

Bu itibarla Hanefi uleması, mali durumları yerinde olan kimselerin bu ziyareti yapmalarını vacip derecesin-

de önemli saymışlardır. Zaruret olmadan terk edilmesini büyük bir gaflet ve katı yüreklilik olarak kabul etmişlerdir.¹

Mescid-i Nebevi'nin fazileti hakkında Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

“Benim şu mescidimde kılınan bir namaz, Mescid-i Haram haricinde diğer mescitlerde kılınan namazlardan bin kat hayırlıdır.”²

“Şu üç Mescitten başka hiçbir mescide sevap maksadıyla sefer düzenlenip yola çıkılmaz. Bu üç mescit Mescid-i Haram, benim şu Mescidim ve Mescid-i Aksa.”³

“Kabrimi ziyaret edene şefaati vacip olur.”⁴

«Kim vefatımdan sonra hac yapar sonra da kab-

1) Fethu'l Kadir

2) Buhari; 1190 – Müslim; 1394

3) Buhari; 1189 – Müslim; 1396

4) Daru-Kutni; 194

rimi ziyaret ederse, sanki beni hayatta iken ziyaret etmiş olur.»⁵

“Kim benim mescidimde hiç geçirmeden kırk vakit namaz kılsa, kendisi için cehennemden beraat, azaptan kurtuluş yazılır ve münafıklıktan uzak olur.”⁶

ZİYARET ADABI

Kabri saadet tarafına giderken, Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e çokça salât ve selam getirmelidir. Ziyaretinin faydalı olması ve kabul edilmesi için de Allah Teâlâ'ya şöyle dua eder:

“Ey Allah'ım! Rahmet kapılarını bana aç. Salih ve veli kullarına Peygamberin (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ziyaret etmeyi nasip ettiğin gibi bana da nasip eyle. Ey sorumluların en hayırlısı! Günahlarımı bağışla ve bana merhamet eyle.”

Mescid-i Nebevi'ye girdikten sonra Ravza'ya doğru ilerler.

(Üstadımız Hacı Mahmud Efendi Hazretlerimiz, Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in huzuruna gidilirken terlik çantanın içinde bile olsa terlikle gidilmemesine son derece özen gösterirdi.)

Mescid-i Nebevi'ye girdikten sonra kerahet vakti değilse iki rekât Tahiyetül-Mescid namazı kılar. Sonra Yasin-i şerifi ve kısa sureleri okuyup bağışlamasını yapar. Mümkün olursa Ravza'da iki rekât namaz kılip, salâvatı şerife getirerek Ravza tarafına ilerleyerek hücre-i saadetin karşısına gelir. Büyük sarı levhanın önünde durur. Çünkü burası Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in vechi şerifinin hizasıdır.

Sonra şu şekilde sessizce selamlama yapar:

السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَلِيلَ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَ خَلْقِ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ عَرْشِ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ وَوَحِيَّ اللَّهِ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ رَبَّنَهُ اللَّهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ شَرَفَهُ اللَّهُ.

الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ كَرَّمَهُ اللَّهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ عَزَّمَهُ اللَّهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ عَلَّمَهُ اللَّهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ سَلَّمَهُ اللَّهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ اخْتَارَهُ اللَّهُ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْآخِرِينَ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَفِيعَ الْمُذْنِبِينَ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَاتِمَ النَّبِيِّينَ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا إِمَامَ الْمُتَّقِينَ،
الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ رَبِّ الْعَالَمِينَ،
صَلَاةَاتُ اللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَأَنْبِيَائِهِ وَرُسُلِهِ وَحَمَلَةَ عَرْشِهِ وَجَمِيعَ خَلْقِهِ عَلَيَّ
سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

(Bunların hepsini söylemeye vakit bulamayan veya ezberleyemeyenin bir kısmını söylemesi de yeterli olur.)

Eğer birisi Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e selam söylemesini istemiş ise şöyle der: «Ey Allah'ın Resülü! Falan oğlu falan sana selam gönderdi.»

Sonra yarım adım sağa çekilerek Hz. Ebubekir (Radiyallahü anh)'in hizasında durularak şöyle selam verilir:

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَلِيفَةَ رَسُولِ اللَّهِ وَثَانِيَهُ فِي الْغَارِ، وَيَا أَبَا بَكْرٍ
الصِّدِّيقِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْكَ، وَجَزَاكَ اللَّهُ عَنَّا خَيْرًا، اللَّهُمَّ ارْضَ عَنْهُ وَارْفَعْ
دَرَجَتَهُ وَأَكْرِمْ مَقَامَهُ وَأَجْزِلْ ثَوَابَهُ بِفَضْلِكَ وَكَرَمِكَ يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ.

Oradan da yarım adım sağa çekilerek Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'in hizasında durularak şöyle selam verilir:

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَمَرَ الْفَارُوقِ، أَنْتَ الَّذِي أَعَزَّ اللَّهُ
بِكَ الْإِسْلَامَ، وَجَزَاكَ اللَّهُ عَنَّا خَيْرًا، اللَّهُمَّ عَلِّمْنَا الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ خَيْرًا.

Selamlamadan sonra çıkışa doğru ilerleyip, sağ tarafta bulunan duvarın önünde durarak dua eder. Eğer orada durmak mümkün olmazsa, geri gelerek hücre-i saadete muvacehe ederek (yüzünü dönerek) dua eder.

RESULULLAH (SALLALLAHÜ ALEYHİ VE SELLEM)'İN HUZURUNDA EDEBE RİAYET ETMEK

Mescid-i Nebevi'de bulunan kimse, Resulullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in huzurunda olduğunu unutmamalı ve son derece saygılı ve edepli hareket etmelidir. Hazreti Peygamber'e sağlığında iken nasıl saygı göstermek gerekli ise, vefatından sonra da aynı şekilde gereklidir.

5) Daru-Kutni; 10573

6) Ahmed bin Hanbel; 12605

Rivayet edildiğine göre Peygamber âşığı şair Nabi, padişah IV. Mehmed döneminde Hacca gitmek üzere bir kısım devlet erkânıyla birlikte yola çıkar. Kafile Medine-i Münevvere'ye yaklaşmıştır. Vakit gecedir. Resulullah Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e bir an önce ulaşma özlemiyle Nabi'nin gözüne uyku girmemiştir. Fakat kafiledeki bir devlet adamı, hem de ayaklarını kibleye doğru uzatmış, uyumaktadır. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in beldesinde, edebe aykırı böyle bir gaflet hâlini bir türlü hazmedemeyen ve çok üzülen Nabi, içinden gelen bir ilhamla aşağıdaki şiiri söyler:

SAKIN TERK-İ EDEPTEN

Sakin terk-i edepten kuy-i mahtub-i Huda'dır bu
Nazargahı ilahidir, makamı Mustafa'dır bu
Felekte mah-i nev babu's-selamın sine-çakıdır bu
Bunun kandili cevza matla-i ziyadır
Habibi Kibriya'nın habgahıdır fazilette
Tefevvuk-kerde-i arşı Cenab-ı Kibriya'dır bu

AÇIKLAMASI:

Edebi terk etmekten sakın! Zira Allah'ın sevgilisinin beldesidir bu.

Cenab-ı Hakk'ın nazar buyurduğu Ravza-i nebidir bu.

Gökteki yeni ay babu's-selam kapısının yüreği yanık âşığıdır.

Ayın kandili Cevza yıldızı bile ışığının nurunu ondan almaktadır.

Burası, Allah Sevgilisi'nin ebedi istirahatgahının türbesinin bulunduğu yerdir.

Ve fazilet bakımından Cenab-ı Hakk'ın arşının bile üstündedir bu.

Kafile şafak vakti Medine-i Münevvere'ye girmektedir. Ravza-i Mutahhara'nın minarelerin-

den sabah ezanı okunmaktadır. Müezzin, ezanın ardından Türkçe bir kaside okumaya başlar. Nabi dikkat eder, okunan kendi kasidesidir. Hemen minarenin kapısına koşar. Müezzine:

"Allah aşkına, okuduğun bu kasideyi nereden öğrendin?"

Müezzin şöyle cevap verir:

"Bu gece rüyamda Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i gördüm. Bana dedi ki;

'Ya müezzin kalk yatma! Benim ümmetimden Bana âşık bir zat benim kabrimi ziyarete geliyor. Muhabbetinden benim için şu kasideyi söylemiştir. İşte bu cümlelerle minareden onu oku' buyurdu. Ben de hemen kalkıp abdest aldım; Peygamberimizin iltifatına mazhar olan âşık acaba kimdir diye düşünerek minareye koştum. Öğretildiği gibi okudum."

Nabi;

"Resulüallah benim için ümmetimden mi dedi?" diyerek sevincinden bayılıp yere düşmüştür.

MEDİNE-İ MÜNEVVERE'DEN ÇIKIŞ VE YOLCULUK

Hacının veya umrecinin, Medine-i Münevvere'den ayrılma istediği zaman iki rekât namaz kılıp istediği şekilde dua ederek Mescid-i Nebevi'ye veda etmesi, sonra da Resulüallah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in mübarek kabirlerinin yanına gelip ilk geldiği zamanki gibi selam verip dua ve yakarıştaki bulunduktan sonra Resulüallah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e veda etmesi müstehaptır.

Rabbim, cümlemize o mübarek beldeleri ve Habibi'ni ziyarete, özellikle ve özellikle de Habibi'nin hakiki varisi, Mahmud Efendi Hazretlerimiz (Kuddise Sirruhu) ile ziyarete muvaffak eyleyip, bu ziyaretleri gerekli âdâb üzere eda edebilmeyi bizlere nasip eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

SABIR - II

Geçen sayıdaki yazımızda genel olarak sabrın, insanın kendi nefesine, istediği veya istemediği şeyler karşısında hakim olması şeklinde iki temel noktadan ibaret olduğunu ifade etmiştik. Ve "Nefsin Arzularına Karşı Sabr"ın alt maddelerini sıralayıp **a- Dünya zevklerine karşı sabır. b- Zenginlerin malları karşısında sabır,** konularını izah etmeye gayret etmiştik. İnşallah kaldığımız yerden devam ediyoruz.

c- Şehvet karşısında sabır:

Şehvet karşısında insanın harama dalmayıp sabretmesi de bir sabır çeşididir. İnsan, şehvet karşısında pek dayanıksızdır. Yüce Yaratıcı, insanın yaratılışındaki bu duyguyu bildiği için evliliği meşru kılmıştır. İnsanın haram olan bir şehvet karşısında harama dalmayıp sabretmesi de, adeta emredilen bir ibadeti yapması gibi farzdır. Kur'an'ın **"Evlenme imkanı bulamayanlar ise, Allah lütfu ile onların ihtiyaçlarını giderinceye kadar iffetli kalmaya çalışsınlar..."**¹ şeklindeki hikmetli ifadesi de, bu hususta önemli bir uyarı niteliği taşımaktadır. Bu hususta bize en güzel örnek iffet âbidesi Hz.Yûsuf'tur. Bütün şartlar müsait olmasına rağmen O, Allah'tan haya etmiş, aslâ harama yaklaşmamıştır. Böyle bir sabır oldukça zor olduğundandır ki, Hz.Peygamber bu durumda sabreden kimseleri, kıyametteki yedi değerli grup içerisinde saymıştır:

"Yedi sınıf insan vardır ki Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı kıyamet gününde kendi gölgesinde gölgelerdir. Bunlar: Âdil yönetici, Allah'a ibadet içinde yetişen

genç, tekrar dönünceye kadar kalbi mescide bağlı olan kimse, Allah için birbirlerini seven, Allah rızası için bir araya gelip, Allah rızası için ayrılan iki kişi, güzel ve makam sahibi bir kadın tarafından davet edildiği halde: "Ben Allah'tan korkarım" deyip icabet etmeyen kimse, sağ eliyle verdiğini sol eli görmeyecek kadar gizli bir şekilde sadaka veren kimse, Allah'ı tek başına anarken gözlerinden yaş akan kimse."²

d- Gadap karşısında sabır

İnsanın kızdığı esnada sabretmesi, kendisine yapılan kötülüğe gerek aynısı, gerekse daha da fazlasıyla mukabele etmemesi ve bu hususta haddi aşmaması da önemli bir sabır çeşididir. Kur'an bu hususta ilgili olarak: **"Ceza verecek olursanız, size yapılan azap ve cezanın misliyle cezalandırın. Ama eğer bu hususta sabrederseniz, bilin ki bu, sabredenler için daha hayırlıdır."**³ **"Kim zulme uğradıktan sonra hakkını alırsa bunlara hiçbir sorumluluk yoktur. Sorumlu olanlar, ancak insanlara zulmedenler ve ülkede haksız yere başkalarının hukukuna saldıranlardır. İşte böylelerinin hakkı gayet acı bir azaptır. Her kim dışını sıkarak sabreder ve kusurları affederse, işte onun bu hareketi, ancak büyüklere yaraşan örnek alınacak davranışlardandır."**⁴ buyurmaktadır.

Yine bu hususta ilgili olarak Kur'an, kendisini ölümlle tehdit etmesine rağmen, kardeşine karşılık vermeyen Hz.Âdem'in oğlunun örnek davranışını şöyle bildirmek-

2) Buhari, Ezan 36; Müslim, 91; Tirmizi, Zühd 53.

3) Nahl 16/126.

4) Şûra 42/41-43.

1) Nûr 24/33.

tedir: **“Yemin ederim ki, sen beni öldürmek için el kaldırırsan ben seni öldürmek için sana el kaldırmam. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah’tan korkarım.”**⁵

Gadap karşısında insanın sabretmesi, onun manevî gücünü gösterir. Peygamber Efendimizde kızgınlık anında sabredip karşılık vermeyeni gerçek kahraman olarak vasıflandırmış: “Gerçek kahraman güreşte rakibini yenen değil, kızdığı esnada nefesine hakim olan kimsedir.”⁶ ve kızgınlığını yenip de düşmanını affedeni ise şöyle müjdelmiştir: “Her kim düşmanına gücü yettiği halde kızgınlığını yenerek onu affederse, kıyâmet günü Allah onu bütün mahlukâtın huzurunda çağırır ve onu istediği hürleri seçme konusunda serbest bırakır.”⁷

Anlatılan bu hususta sabırlı olmak ilâhi ahlak gereğidir. İnsanlardan meydana gelen her türlü uygunsuz davranışa rağmen O, onlara rızık vermekte ve ihtiyaçlarını karşılamaktadır.

Resûlullah’ın ifadesiyle: “İşittiği şeyin verdiği eziyete, Aziz ve Celil olan Allah’tan daha sabırlı kimse yoktur. Çünkü O’na şirk koşulur, ev-nispet edilir. O, yine de onlara afiyet ve rızık vermeye devam eder.”⁸

3- Allah’a İtaatta Sabır:

K a i n a -
tın halifesi
olarak ya-
ratılan, akıl, fikir
ve sıhhat verilen insan,
başiboş bırakılmamıştır.
Aksine kendisine bir kısım mü-
kellefiyetler verilmiş ve böylelikle de imtihana tabi tutulmuştur.
Bu görevleri tam bir şekilde yerine getirmesi de ancak sabırla olabilir. **“Göklerin, yerin ve o ikisinin arasında olan her şeyin Rabb’idir O. Öyleyse yalnız O’na kulluk et. O’na ibadetlerinde sabır ve sebat göster. O’na denk ve adaş olacak hiç kimse bilir misin?”**⁹ **“Ailene ve ümmetine namaz kılmalarını emret, kendin de sabırla devamlı ol.”**¹⁰[33] beyanlarıyla, ibadetin insana bir takım zorluklar ve sıkıntılar verebileceği, ancak insanın bunlar karşısında sabırlı olup dayanması gerektiği vurgulanmıştır.

İtaate sabır gerçekten zordur. Zira nefis, Allah’a kulluktan hoşlanmaz. Hatta ilahlık iddiasında bulunacak kadar ileri gidebilir. Aslında Firavn’un: **“Ben sizin en**

yüce Rabbinizim.”¹¹ şeklindeki başkaldırısı her nefiste mevcuttur. Mutlak anlamda kulluk nefse zor gelir. Mese-la ibadetlerden bir kısmı vardır ki, insan tembellik sebebiyle ondan hoşlanmaz. Günde beş vakit namaz gibi. Bir kısmı vardır ki cimrilik sebebiyle hoşlanmaz. Zekat gibi. Günde beş vakit namaz, yılda bir ay oruç, belli ölçüde zekat ve kullukla ilgili diğer emirler, ancak sabırla yerine getirilebilir. Bu ibadetler, insan ömrünü disiplin altına alır. Böyle bir hayat bereketlenir ve cenneti kazanmağa vesile olur. Bundan dolayıdır ki, insan sebat gösterip ibadetler üzerine sabretmeli ve sabırla hayatını değerlendirmelidir.

Geçmiş günlerdeki ibadet külfetini, namazın meşakat ve zahmetini, bugün düşünüp sıkıntıya girmek doğru olmadığı gibi, gelecek günlerdeki ibadet vazifesini ve onun getireceği sıkıntıların elemi, bugün tasavvur edip sabırsızlık göstermek de doğru bir davranış değildir. Zira geçmiş günlerin zahmeti, artık rahata kavuşmuş, elemi gitmiş, lezzeti kalmıştır. Dolayısıyla ondan usanç değil, aksine yeni bir şevk, taze bir zevk ve ibadetlere devama ciddî bir gayret almak gerekir. Gelecek günler ise madem henüz gelmemiş, o zaman şimdiden o günleri düşünüp usanmak, geçmişteki açlık ve susuzluğu bugün düşünüp tasalanmak doğru değildir.

Kur’ân-ı Kerîm’de Allah’a itaat hususunda sabır gösteren ve aslâ tereddüt etmeyen Hz.İbrahim ve boğazlanması emredilen oğlu Hz.İsmail güzel bir misal olarak gösterilmektedir.

4- Allah’a Davette Sabır:

İnanan ve inandığı doğruları başkalarına anlatan insanların başına bir takım sıkıntıların gelmesi mukadderdir. Çünkü bunlar insanları, öteden beri inandıkları, yaşadıkları ve duydukları şeylerden vazgeçirtip bir dine çağırırmaktalar. Oysaki genel itibarıyla insanlar, böyle farklı bir davet karşısında mukavemet gösterip hemen kabul etmezler. Hatta bu çağırışı yapana tepki göstererek şiddete başvurabilirler. Bunun için bu yola koyulanlara düşen, bu hususta başlarına gelebilecek sıkıntılara sabretmeleridir. Zira sabır, Peygamber Efendimizin ifadesiyle bu hususta onların yollarını aydınlatan bir ışık¹² olacaktır.

Bu ince sırdandır ki Kur’ân-ı Kerîm Asr sûresinde: **“Yemin ederim zamana: İnsanlar hüsranda. Ancak şunlar müstesna: İman edip makbul ve güzel**

5) Maide 5/28.

6) Buhari, Edep 102; Müslim, Birr 106.

7) Ebû Dâvûd, Edeb 3; Tirmizî, Birr 74, Kıyâmet 48; İbn Mâce, Zühd 18; Ahmed b. Hanbel, 3/438, 440.

8) Buhari, Edep 71; Müslim, Sıfatü'l-münafikin 49.

9) Meryem 19/65.

10) Tâ Hâ 20/132.

11) Nâziat 79/32.

12) Müslim, Taharet 1; Tirmizî, Daavat 85; Nesâî, Zekat 1.

İşler yapanlar, bir de birbirlerine hakkı tavsiye edenler.”¹³ şeklindeki veciz ifadelerinde, başkalarına hakkı tavsiye ile sabır konusunu beraberce zikretmiştir. Hatta ashaptan iki kişi birbiriyle buluşunca, biri diğerine Asr sûresini okumadan ayrılmazlarmış. Hz. Lokman da oğluna iyiliği yayıp, kötülüğü de önlemeye çalışmasını tavsiye ederken, bu hususta başına gelenlere sabretmesini belirtmesi de, oldukça dikkat çekicidir: **“Evladım, namazı hakkıyla ifa et, iyiliği yay, kötülüğü de önlemeye çalış ve başına gelen sıkıntılara sabret. Çünkü bunlar, azim ve kararlılık gerektiren işlerdendir.”¹⁴**

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) döneminde müşriklerin zulüm ve işkencelerine en çok maruz kalanlardan Habbab b. Eret (Radiyallahü anh), bir defasında birkaç arkadaşıyla birlikte Resûlullâh'ın huzuruna çıkarak, durumlarını arzetmişler, kendileri için Allah'tan yardım dilemesini istemişlerdi de, Peygamber Efendimiz onları şöyle teselli etmişti: “Eskiden mümin bir kimse yakalanır, kendisi için kazılan çukurlara konur, sonra testere ile baştan aşağı ikiye ayrılır veya demir taraklarla etleri ve kemikleri birbirinden ayrılırdı da, bütün bu işkenceler onu dininden döndüremezdi. Allah'a yemin ederim ki, Allah bu dini kemale erdirecektir. Hatta bir atlı San'a'dan Hadramut'a kadar gidecek de, Allah'tan ve koyunlarına kurdun saldırmasından başka hiçbir şeyden korkmayacak derecede güven içerisinde olacaktır. Lakin siz acele ediyor, sabırsızlanıyorsunuz.”¹⁵

Demek ki inanan ve inandığı şeyleri başkasına anlatmağa çalışanın, bu uğurda sabretmesi gerekir. Zira bela ve musibet, onların başına gelecek olan bir imtihan vesilesidir. Allah'a davet uğrunda başa gelenleri Kur'ân değişik örnekleriyle sunmuştur. Mesela bunlardan biri Hz. Nuh (Aleyhisselam)'dır. Kalpleri katı, anlayışları eksik, anlattığında kulaklarını tıkayıp kendisinden kaçan bir toplulukla karşı karşıya kalmıştır. Onların içinde oldukça uzun bir zaman kalmasına rağmen, onu dinlememiş, hatta kulaklarını tıkayarak kaçmışlardır. **“Nuh (Aleyhisselam) dedi ki: “Ya Rabbi! Ben halkımı gece gündüz dine davet ettim. Ama benim davetim, onların sadece daha çok uzaklaşmalarına yol açtı.” Her ne zaman, onları bağışlaman için çağırdıysam, onlar parmaklarıyla kulaklarını tıkadılar. Elbiseleriyle örtündüler, direttiler ve çok kibirlendiler.”¹⁶**

Aynı şekilde Kur'ân, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) karşısında kibirlenip onu kabul etmeyen kimseleri de şöyle bildirmektedir: **“Hâ, Mîm. Bu Kitap Rahman ve Rahim'in tarafından indirilmiştir.**

13) Asr 103/1-3.

14) Lokman 31/17.

15) Buhari, Menakıb 25; Ahmed b. Hanbel, 5/111.

16) Nûh 71/5-7.

Bilen, anlayan kimseler için ayetleri açıklanmış bir Kitap olup, Arap diliyle olan bir Kur'ân'dır, okunan bir derstir. Bu Kitap, Allah'ın rahmeti ile müjdelemek, cezasını haber vererek uyarmak için gönderildi. Buna rağmen insanların çoğu ondan yüz çevirdiler. Artık dinlemezler onlar. Ve derler ki: Senin bizi davet ettiğin inançlara karşı kalplerimiz kapalıdır, örtüler içindedir; kulaklarımızda da ağırlık bulunmaktadır. Hem bizimle senin aramızda bir perde çekilmiştir. Artık bu durumda yapacağın bir şey varsa yap, biz de bildirdiğimiz gibi yapmağa devam edeceğiz.”¹⁷ Onların bu katı tutumları karşısında ise Yüce Yaratıcı elçisine şu tavsiyeyi yapıyor: **“Sabret! Senin sabrın da ancak Allah'ın yardımı iledir. Kâfirlerin yüz çevirmesinden mahzun olma, yaptıkları hilelerden dolayı da telaş edip darlanma!”¹⁸**

Bu uğurda başa gelenler, bazen sözle azarlama, sövme, yalanlama ve karalama şeklinde olabileceği gibi, bazen da fiili olarak kaba kuvvetle, eziyetle ve öldürmeyle olur. İnsanın hidayete çağırdığı, kötülüklerden sakındırdığı, mutluluk ve huzur vermek istediği kimseler tarafından bu çeşit kötülüklerle mukabele görmesi zoru na gider. Ancak her şeye rağmen insanın sabredip, korkmaması en güzel olandır. Bununla ilgili olarak Kur'ân-ı Kerîm'de, Firavn'un bütün tehditlerine rağmen sabredip aldırmayan kimseleri görmekteyiz: **“Firavn: “Demek ki siz, benden izin almadan ona iman ettiniz hâ! Şüpheli yok ki bu, yerli olan kıptî ahaliyi yurtlarından sürmek için, sizin şehirde beraberce planladığınız gizli bir oyundur. Ama yakında bileceksiniz başınıza gelecekleri! Evet, ellerinizi ve ayaklarınızı, değişik tara**

hepinizi toptan asacağım! Onlar: “Biz elbette Rab-bimize döneceğiz. Senin bize kızman da sırf Rabbinizin bize gelen ayetlerine iman etmemizden! Biz de O'na yönelerek deriz ki: “Ey bizim büyük Rabbiniz! Sabır kuvvetiyle doldur kalbimizi, yağmur gibi sabır yağdır üzerimize ve sana teslimiyette sebat eden kulların olarak can emanetimizi teslim al!”¹⁹

Ayrıca Kur'ân-ı Kerîm'de her insanın başına mutlaka bir takım sıkıntıların geleceği de şöyle haber verilmiştir: **“Yoksa siz, daha önce geçmiş ümmetlerin başlarına gelen durumlara maruz kalmadan cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlar öyle ezici mihnetlere, öyle zorluklara düçar oldular, öyle şiddetle sarsıldılar ki peygamber ile yanındaki müminler bile “Allah'ın vadettiği nusret ne zaman yetişecek?” diyecek duruma geldiler. İyi bilin ki Allah'ın yardımı yakındır.”²⁰[43]**

17) Fussilet 41/1-5.

18) Nahl 16/127.

19) A'raf 7/123-126.

20) Bakara 2/214.

SULTAN İBRAHİM DELI MİYDİ?

SULTAN BİRİNCİ AHMED'LE Kösem Sultan'ın oğulları, Sultan Dördüncü Murad'ın kardeşi Sultan İbrahim 5 Kasım 1616'da İstanbul'da dünyaya geldi. 1640-1648 yılları arasında 8 yıl padişahlık yaptı. 18 Ağustos 1648'de cebren tahttan indirdiler ve Evliya Çelebi'nin deyişiyle, "Mazlum İbrahim Han'ı boğarak şehit ettiler." (Henüz 32 yaşındaydı)

Lâkâbı "Deli" olan bu Padişah, acaba gerçekten deli miydi?

Okul kitaplarımız "Evet," diyor, "Sultan İbrahim tam bir zirdeliydi!"

Açıkça şunu ifade etmeliyim ki, Cumhuriyet Türkiye'si, eski köklerin üzerinde kendini geliştirmeye çalışacağına, kökleriyle gereksiz bir rekabete girdi, Osmanlı'yla yarışa kalkıştı.

Bu "abes" yarışın galibi olmazdı, çünkü Osmanlı ile yarışmak kendi kendimizle yarışmak anlamına geliyordu:

Nihayetinde "Biz Osmanlıyız!"

Ayrıca da Osmanlı'yı geçmek imkânsız!

Düşünün... Zaman zaman yüzölçümü 22 milyon kilometre kareye ulaşan bir coğrafya: maliyesi sağlam, eğitim sistemi sağlam, sağlık sistemi (İstanbul'da birkaç sokağa bir doktor ve hastabakıcı tahsis edebilecek kadar hem de) sağlam, askerî açıdan karada ve denizde rakipsiz, tarih boyunca görkemli zaferler kazanmış bir imparatorluğu, 780 bin kilometrekareye düşmüş toprağınızla, IMF kontrollü maliyenizle, kavga üreten siyasetinizle, lafazanlıkta yarışan üniversitenizle, kırık-dökük eğitim ve sağlık sisteminizle, yasaklarınız, rüşvetleriniz, vurgunlarınız, soygunlarınız ve dahi irtica yaygaralarınızla mı geçeceksiniz?

Övünmemiz, ilham ya da ders almamız gereken geçmişimizle yarışmaya kalkışıp, geçemeyince hırçınlaştık. Geçmişimizi geçmemiz şartmış, yoksa tutunamazmışız gibi düşünerek kendi kendimize saldırır gibi geçmişimize saldırmaya başladık. Kendi kendimizi karalar gibi geçmi-

şimizi karaladık...

Sultan İkinci Abdülhamid'e "Kızıl Sultan", Vahideddin'e "Hain Sultan" damgası vurduk.

Kimisine "yobaz", kimisine "gerici" dedik.

Bu arada Sultan İbrahim Han'ın talihine de "Deli" lâkâbı düştü!

Fatih Sultan Mehmed gibi, neredeyse tüm dünyanın selamladığı büyük padişahların, bu karalama kampanyasının dışında tutulduğunu zannetmeyin, dönem dönem maalesef onlar da nasiplerini aldılar!

İsterseniz size, başta Fatih Sultan Mehmed olmak üzere, tüm padişahlara, hem de Meclis kürsüsünden yöneltmiş bir saldırıyı örnek vereyim:

Tarih 3 Mart 1924. Meclis'te Hilafet'in kaldırılması görüşülürken, seçimle değil, tayinle milletvekili olan "Rize Milletvekili" Ekrem Bey, TBMM kürsüsünden şöyle bağırıyor:

"Efendiler! Millete hizmet etmiş, tarihimizde, bir çok sadrazamlar gösterebilirsiniz. Fakat padişah göstermek için müşkülât çekersiniz. Bunların tahta bağlı olmalarının sebebi yalnız menfaat, ihtiras; bundan ibarettir... Türk milletinin bu kadar geri kalmasına sebep padişahlardır... Bu padişahlar bidayet-i saltanatlarında hiçbir şey yapmamışlardır... Bu tarihi (yani Osmanlı tarihini) yukarıdan aşağıya tetkik ederseniz, hep cinayet, şahsî ihtiras görürsünüz..."

"Sultan Fatih'ten mi bahsedeceksiniz? Benim gözümün önüne, onun, sırf bir arzusu için, en kıymetli sadrazamımız olan Mahmud Paşa'yı katlettiği geliyor. Devri baştan aşağıya cinayettir. Mazisi cinayetlerle dolu ve Türk milletine hizmet etmemiş bulunan bu aile..." (İkinci Meclis Zabıt Ceridesi, cilt 7, s. 31'den özet olarak.)

Başka söze ne gerek var? O devrin önder isimlerinin Osmanlı tarihine ve tarihi inşa eden isimlere bakışı böyleydi deyip geçelim. Fatih Sultan Mehmed'in nasiptar olduğu kinden, Sultan Mustafa mı masun kalacaktı? Ona da bir kulp takıp "deli" deyiverdiler.

Aslında bunu ilk kullananlar, onu katledenlerdi. İşledikleri cinayet yüzünden tarihin ve kişilerin vicdanlarının

da mahkum olma korkusu yüreklerini sarınca, sıyrılmaya çareleri aramaya çıktılar. Sultan Mustafa'nın balıklara inci-mercan ve altın atmasını "delil" göstererek "deli" demeye karar verdiler.

"Deli, çünkü balıklara inci-mercan atıyor! Balık incidenten ne anlar?"

"Balık" anlamaz, ama "Halik" anlar! Ne demişti atalarımız: "İyilik yap denize at, balık bilmezse, Halik bilir."

Sultan Mustafa son derece dindarâne bir zarafetle, aslında arkasındaki hizmetkârlara, halayıklara, cariyelere "sadaka" veriyordu. Kendisi dairesine çekilince, havuza attığı altınlarla kıymetli taşların, arkası sıra gelen mahdut gelirli hizmetkârlar tarafından toplanıp bölüşüleceğini çok iyi biliyordu.

Cemil Meriç Hocam, Sultan İbrahim'i, "Osmanoğulları'nın en akıllısı" ilân ediyor ve balıklara inci-mercan atmasından yola çıkarak şöyle bir hüküm geliştiriyor: "İnci balıklara atılmak için yaratılmış olmasaydı, denizlerde ne işi vardı? İnsanlar beyinlerini fırlatıyor lâğıma!"

Son söz: Bugün bile Sultan İbrahim'e "deli" diyenler, Rus halkının, gerçekten "deli" olan Rus Çarı Deli Petro'ya, "Büyük Petro" dediğini hatırlayıp azıcık sıkılmadılar.

Meraklılar için not: Muteber Osmanlı kaynaklarında Sultan İbrahim için "deli" denmiyor. Buna daha ziyade yakın tarihte yazılan kaynaklarda rastlanıyor. Bu lakâbı ilk kullanan ve çevreye yayan ise, Padişah'ın katlini hararetle isteyen Kara Çelebizâde Abdülaziz Efendi ile Anadolu'nun huzuru için idam ettirdiği Şîî isyancı Kesikbaş Emirgünaoğlu'dur.

Sultan İbrahim'in askerî, malî, adlî ve idarî ıslahat konusunda yaptıkları, atılan iftiranın ne kadar haksız olduğunu belgeliyor.

Zaten uzmanların da bu konuda tespitleri var: Buna göre, onun rahatsızlığı, "anksite bozukluğu" denilen "nevroz" türünden bir hastalıktı. "Psikotik" ve "deli" değildi. Zaten devrinin hekimleri de "elem-i asabî" teşhisini koymuşlardı ki, bu da "yaygın anksite"den başkası değildir. Bu hastalık, akli bozan cinnet türünde bir hastalık sayılmamaktadır. O zaman "deli" isnadı iftiradır.

ALÂUDDÎN ATTAR

-3-

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لولا
 أن هدانا الله

A

lâuddîn Attar Hazretleri, sohbetlerinde sadra şifâ olan pek çok sözler söylemiştir. Bu sözlerden biri de şöyledir:

“Nefsi terbiye etmekten murad, bedenî bağılıklardan geçip ruhlar ve hakikatler âlemine yönelmektir. Kul, kendi istek ve arzularından vazgeçip Hakkın yoluna mâni olan bağılıkları terk etmelidir. Bir mürid, kendisini dünyaya bağlayan şeylerin hangisinden istediği an vazgeçebiliyorsa, bu durum maksada mâni değildir. Fakat hangisini de terk edemiyor ve gönlünü ona bağılı tutuyorsa, o şeyin Mevla Teala'ya vasil olmaya mani olduğunu anlamalı ve o bağılılığı kesmeye çalışmalıdır. Bizim üstadımız Şâh-ı Nakşibend Hazretleri bu konuda o kadar ihtiyatlı idi ki, ne zaman yeni bir elbise giyecek olsa evvela; “Bu elbise falan kimsenindir.” diyerek onu o kimseye verir, sonra ondan bu elbiseyi emânet alıp öyle giyerlerdi.”

Alâuddîn Attar Hazretleri, manevi tasarrufunun ve nüfûzunun yanında ayrıca çok güçlü bir ikna kabiliyetine de sahipti. İkna edip yola getiremeyeceği hiç kimse yoktu. İkna yoluyla pek çok insanın hidayetine ve sapık fikirlerinden kurtulmalarına bi-iznillah vesile oldu.

Rivayet edilir ki:

Buhâra'da bir takım âlimler arasında, “Allah-u Teâlâ'nın görülüp görülemeyeceği” konusu hakkında münakaşaya zemin açılmış ve aralarında bazı ihtilaflar çıkmıştı. Bir kısmı Allah-u Teâlâ'nın görülebileceğini kabul edip “bu mümkündür” derken, diğer gurup ise Mu'tezile görüşünü benimseyip “Rû'yet” meselesini inkâr ediyor ve “Mevla Teala'yı görmek mümkün değildir.” iddiasında bulunuyorlardı. Bu münazarayı yapan ilim ehlinin hemen hepsi de Alâuddîn Attar Hazretlerini gayet iyi tanır ve ona her yönden çok güvenirdi. Bu vesileyle gelip Onun kapısını çalarak meseleyi kendisine açtılar. “Bu konuda aramızda hakem olup, doğru yolu bize gösteriniz.” diye ricada bulundular.

Bunun üzerine Hâce Alâuddîn Attar Hazretleri onlara:

- Üç gün müddetle, tam bir ihlâs ve temiz bir düşünceyle, hiç laf etmeden sükût üzere meclisimizde oturun. Ondan sonra bu konuda hüküm verelim, buyurdu.

Onlar da, üç gün devamlı Hâce Alâuddîn Hazretlerinin sohbetine gelip, sükût üzere oturdular. Üçüncü gün olduğunda üzerlerine öyle bir manevi hal çöktü ki, dayanamadılar ve kendilerini kaybedip yerlere yıkıldılar.

Bu manevi hal geçip kendilerine geldiklerinde, o alimlerin hepsi tevazu ve edeple huzura çıktılar ve:

- Rûyetin hak olduğuna şüphesiz olarak inandık, deyip bir daha Hâce Alâuddîn Hazretlerinin hizmet ve sohbetlerinden ayrılmadılar.

Hâce Alâuddîn Hazretlerinin sohbetlerinde, kutsî nefeslerinden çıkan bazı kelimeleri, Hoca Muhammed Pârisâ Hazretleri yazıp toplamıştı. Bu meseleyle alakalı olarak Ubeydullah Ahrar Hazretleri şöyle anlatıyor:

- Muhammed Pârisâ Hazretlerinin el yazısıyla yazdığı bir kağıt gördüm ki, o Hâce Alâuddîn Attar'ın ölümüne yakın bir sırada şöyle dediğini duyduğunu yazmıştı: "Allah'ın inayeti ve Hâce Bahauddîn Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin himmet ve bereketiyle bende öyle bir kuvvet oluştu ki, şayet istesem tüm halkı velâyet mertebesine kavuştururum.

Alâuddîn Attar Hazretleri buyurmuştur ki:

- Tıpkı Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Selem)'in, ashabından razı olduğu gibi, ben de Muhammed Pârisâ'dan razıyım.

Alâuddîn Attar Hazretleri bir sohbetlerinde şöyle buyurmuştur:

"Nakşîlik yolu sohbet yoludur, edep yoludur. Tasavvuf erbabının kalplerine eziyet verecek bir iş yapmaktan sakının. Onlarla düşüp kalkarken, aralarına katılırken, uyulması gerekli olan edepi unutmayın. Onların sohbetine katılmadan önce edeplerini öğrenin. Çünkü edebi olmayanın tarikatı da olmaz.

Tarikattan, tasavvuftan istifadenin yolu sohbetten geçer, sohbet de edeple olur. Edep şarttır ama sakın kendini edepli görmeye de kalkışma. Zira kişinin nefsinde edep vehmetmesi de sû-i edeptir.

Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin vefatından yedi sene kadar sonra, Alâuddîn Attar Hazretleri müridleriyle birlikte Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin kabri şerifini ziyaret etmişlerdi. Bu ziyaret esnasında müridlerinden biri orada bir rüyâ gördü. Görmüş olduğu rüyasını şöyle anlattı:

"Büyük bir otağ kurulmuştu. Anladığım kadarıyla bu otağ Peygamber Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Selem)'in idi. Şah-ı Nakşibend Hazretleri, Alâuddîn Attar Hazretleriyle birlikte Peygamber Efendimizin otağına ziyaret için girdiler. Bir saat kadar sonra büyük bir sevinçle ve şükürler ederek otağdan çıktılar. Dışarı çıktıklarında Şah-ı Nakşibend Hazretleri buyurdu ki: 'Mevla Teala Hazretleri kabrimin dört bir yanından yüz fersah mesafeye kadar defnedilecek her müslümana şefâat etmem için bana ihsânda bulundu. Alâuddîn Attâr'da 40 fersah mesafedekilere şefâat etme ihsânına kavuştum. Bizi sevenlere ve ihlâs ile bağlılık gösterenlere de, bir fersah mesafede olanlar için şefaati izni ihsân edildi."

Alâuddîn Attar Hazretleri, kabir ziyâreti hakkında şöyle buyurmuştur:

"Bir âlimi ve evliyâyı ziyâret etmekten maksad, Allah-u Teâlâ'ya yönelmektir. O büyüklerin rûh-u şerîflerine tam bir yönelme ile ziyâret, Cenâb-ı Hakk'ın rızâsına kavuşmaya vesîledir. Nitekim görünüşte halka tevâzu, hakîkatte Hakk'a tevâzudur. Çünkü insanlara Allah-u Teâlâ'nın rızâsı için tevâzu göstermek makbuldür ve çok kıymetlidir.

Sâlih zâtların kabirlerine yakın bulunmanın iyi yönden çok tesiri vardır. Ancak onların rûhâniyetlerine yönelmek, kabirlerine yakın olmaktan daha iyidir. Zira iyi tesirin yakınlık, uzaklık ile bir bağlantısı yoktur. Her yer aynıdır. Nitekim bu mânâda Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Selem): "**Her nerede bulunursanız, bana salavât okuyunuz.**" buyurmuştur.

Vefatı ile ilgili rivayet olunur ki:

Alâuddîn Attar (Kuddise Sirruhu), Allah-u Teala'nın kendisine lütfettiği o engin şefkat ve merhametiyle, hasta olan müridlerinin hastalıklarını üzerine alır, Mevlâ Teala'nın izniyle o mürid şifa bulurdu.

Alâuddîn Attar (Kuddise Sirruhu) Hac yolculuğuna çıkmış ve Şiraz'a kadar gelmişti ki o sırada, oradaki müridlerinden birinin hastalandığını duymuştu. Yine aynı şekilde onun hastalığını üzerine aldı. Hasta iyi olup ayağa kalktı. Fakat takdiri ilahi kendisi bu rahatsızlığı üzerinden atamadı. Bel ağrısı ile rahatsızlığı şiddetlendi. Bu hastalığında Şah-ı Nakşibend Hazretleri'nin ruhaniyeti ile bir hayli sohbet etti ve buyurdu ki:

- Dostlar ve azizler hep gittiler. Bazıları da arkalarından gitmek üzereler. Elbette o âlem bu âlemden üstündür.

Müridlerinin ileri gelenlerinden biri, "Ne güzel sebze bahçesi değil mi? deyince, buyurdu ki:

- Toprak da güzeldir. Bizim bu âleme hiç meylimiz olmamıştır. Dostlarımızın gelip bizi bulamayınca, gönülleri kırık dönmelerinden başka kederimiz yoktur.

Alâuddîn-i Attâr Hazretleri vefâtına yakın talebelerine vasiyet ederek buyurdu ki:

- Merasim ve adetleri bir tarafa bırakınız ve birbirinize uyunuz! Her işte yolunuz, dînî ölçülere bağlılık olsun! Ölçüleri yerine getirmek azminden dönmeyiniz! Sohbet mühim sünnettir. Bu sünnete riâyet edip umûmî ve husûsî şekilde ona devâm ediniz! Eğer bu yolda sebât eder ve istikâmet üzere olursanız, çok büyük derecelere kavuşursunuz!

Hicri 802 (1400) senesinde, Receb ayının ikisinde bel ağrısıyla başlayan bir hastalığa yakalandı ve Receb ayının yirmisinde son nefesinde yüksek sesle: "Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah" diyerek Rabbisine kavuştu. Buharada bulunan Çagâniyan'a defnedildi. Kabri şerifi ziyaret mahallidir.

Vefât ettiği gece, sevenlerinden biri Onu rüyâsında şöyle derken gördü:

- Allah-u Teâlâ'nın bize verdiği nîmetler ve ihsânlar yazıyla, sözle anlatılamaz. Öyle ki;

ihlas sahiplerinin bana verilenlere inandıklarından daha ileri..."

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

SORU: Biz anne babadan müslümanız, Müslüman bir memlekette yaşıyoruz ve ezanları da duyuyoruz. Ama Hıristiyan anne babadan doğan bir çocuk bundan mahrum, yani bizimle aynı şartlarda değil. Bu mesele kafama takılıyor, açıklar mısınız?

CEVAP: Bu çok ince ve uzun bir sorudur. Bu mesele kader sırrına girer. Bir kimse Hz. Ali (Radiyallahü anh)'a kader hakkında sorunca, şöyle buyurdu:

“O karanlık bir yoldur, ona girme!”

Aynı soru tekrar sorulduğunda: **“O derin bir denizdir, ona girmeyin.”**

“O Allah’ın sırlarından bir sırdır ki, onu gizlemiştir, fazla araştırmayın, sorgulamayın!” buyurmuştur.

Efendim şimdi bu kardeşimiz demek istiyor ki, Türkiye gibi minarelerden ezanların okunduğu, namazların kılındığı yerlerde, Müslüman ana babadan doğan çocukların Müslüman olma ihtimalleri çok kuvvetli, demek istiyor.

Oysa Avrupa gibi gayri Müslim bir beldede doğanlar ezan duymaz, namaz bilmez, kilise çanlarının içinde doğmuş, anası babası adını Müslüman adı olarak koymaz, amentü esaslarını bilmez, çocuğa da öğretmez. Dolayısıyla bu çocukların Müslüman olma ihtimali bize göre çok düşük, demek istiyor.

Bu şekilde bir mantık yürütülünce böyle bir sonuç çıkıyor, fakat Müslüman ana babadan doğup kâfir olanlar da var. Hatta bırak sıradan kimseleri, Peygamber çocuk-

larından ve akrabalarından bile kâfir olanlar var. Mesela Nuh (Aleyhisselam)’ın oğlu gibi. İbrahim (Aleyhisselam)’ın babası gibi. Nuh ve Lût (Aleyhisselam)’ın hanımı gibi. Düşünebiliyor musunuz, bir peygamberin evladı olmasına veya nikahında olmasına, hatta aynı evi, yatağı paylaşmasına rağmen, böylesine bir yakınlık bile iman etmesine vesile olamıyor. Bu bir kader sırrıdır. Yani illa da “Müslüman çocukları Müslüman olur; gayrimüslim çocukları da, gayrimüslim olur.” diye bir şey yoktur. Bugün Hıristiyanlardan, Budistlerden, Müşriklerden veya Ateistlerden birçok kimselerin Müslüman olduklarını görüyoruz. Bu gün dünya geneline baktığımızda, İslam Dinine karşı büyük bir ilgi ve meyil var. Müslüman olanların sayısı gün be gün artmakta ve ilerlemektedir. Allah daha da artırsın.

Ayrıca şu da bilinmelidir ki; gayrimüslim olanların çocukları da doğduğunda gayrimüslim olarak doğmazlar, İslam fıtratı üzere doğarlar. Nitekim bir âyeti kerimde: **“Allah-u Teala bütün insanları İslam fıtratı (kabiliyeti) üzere yaratmıştır.”** (Rûm Sûresi: 30) buyurulmaktadır. Bir Hadisi şerifte ise Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **“Her doğan çocuk İslam fıtratı üzere doğar...”** buyurmuştur.

Yani her doğan çocuk, doğduğunda Allah-u Teala’yı, Peygamberi, İslam’ı anlayacak, kavrayacak ve inanacak kabiliyettedir. Ve Hadisi şerif şöyle devam ediyor: **“... sonra ana babası onu Yahudi veya Hıristiyan veya Mecusi (ateşperest) yaparlar...”**

Hadisi şerifte “Yahudi, Hıristiyan, Mecusi” yaparlar de-

nilirken burada da kader devreye girer ama cebir devreye girmez. Çünkü o çocuk buluşa ermeden öldüyse, ana babasının dinine tâbi olarak gayrimüslim sayılmaz. Allah'ın yarattığı İslam fitratından sayılır. Çünkü az önce de zikrettiğimiz gibi âyeti kerime de: **“Allah-u Teala bütün insanları İslam fitratı üzere yaratmıştır.”** buyrulmaktadır. Dolayısıyla çocuklar hangi ana babadan doğarsa doğsunlar buluşa erene kadar bu fitrata sahiptirler. Ana babasının ona gayrimüslim ismi takmış olması da mühim değildir Allah'ın indinde. Ne zamana kadar? O çocuk buluş çağına gelip mükellef oluncaya kadar bu böyledir. Ama çocuk akıl baliğ olduktan sonra, iradeyi kuvvete sahip olup İslamın tebliği de kendisine ulaştıktan sonra, şayet Müslüman olmaz ve inkar üzere hayatına devam ederse o zaman müstesna.

Şayet bir kimse fetret devrindeyse, kendisine herhangi bir tebliğ ulaşmadıysa, din, iman hususunda hiçbir haber almadıysa, o zaman bu kimse de ahirette toprak olur, cehenneme yine girmez. Ama bu günkü ortamda herhangi birine tebliğin ulaşmaması mümkün değildir. Çünkü teknoloji son derece gelişmiş, iletişim araçları da iyice yaygın olduğundan, insanlar kolaylıkla dünyanın her tarafından haberdar olabiliyorlar. (Gerçi geçtiğimiz günlerde çıkan bir habere göre, Afrika'da dünyaya hiç bir irtibatı olmayan bir kabilenin ortaya çıkarıldığı da söylendi. Demek bu devirde de böyle insanlar olabiliyor. Az önce de ifade ettiğimiz gibi kendisine tebliğ ulaşmayan mesul olmaz.)

Şöyle de bir rivayet vardır. **“Kâfir diyarında, küfür memleketlerinde doğup da Müslüman olarak ölecek olanların (Allahın ezeli ilminde bildiklerinin) üzerine, Kadir Gecesi'nde melekler tarafından rahmet serpiştirilir.”**

Hal böyle olunca, bir kul irade ve kudretine malik olduğu zaman, onun İslamı seçeceğini Allah-u Teala ilmi ezelisinde bildiği için ona İslamı yazar, yaratır. Onun gayrimüslim ana babadan doğması da bunu değiştirmez. Nitekim şu anda görüldüğü gibi birçok Hıristiyanların çocukları Müslüman olmuştur ve olmaktadır.

Şayet bu kişi buluşa erdikten sonra iradesini, kudretini, kafirliği tercih etme, küfrü seçme yönünde kullanacaksa, bunu Allah-u Teala ilmi ezelisinde bildiği için (ki, bilmese cehâlet olur. Yanlış bilse hata olur. Onun ilmi kesinlikle yanılmaz. Allah-u Teala hatadan, cehaletten son derece münezzehtir. Eğer yanılacak olsa, senin benim ilmimden ne farkı kalır? Yanılma ve hata payı bizde vardır, O'nda yoktur. İlerde kimi yaratacağını, o kimseyi yarattığında onun ne yapacağını bilir mi? Bilir. Hal böyle olunca gayrimüslim anadan babadan kimin doğacağını, kimin kendi iradesiyle gayrimüslim olacağını bilir mi? Elbette bilir.) İşte o zaman da ona kafirlik yazar ve yaratır. Hal böyle olunca da o çocuk peygamberin çocuğu da olsa bu hüküm böyledir.

SORU: İnsan cünüp olduğu zaman, bevletmeden ve hiç beklemeden gusül abdesti alsa, kabul olur mu?

CEVAP: Şimdi bir insan cünüp olunca ya idrar yapacak, ondan sonra gusledecek. Ya da idrar yapmadıysa bir miktar uyuyacak, bekleyecek veya hareket yapacak. Böylece akıntının tamamen kesilmesini sağlayacak ki ondan sonra gusül alsın. Böyle yapmadığı zaman, doğal olarak kanallarda bir miktar meni, insan suyu kalır. Bu halde gidip gusül alsa, gusül aldıktan sonra bir de baksaki, o menideki kalıntıdan dışarı bir sızma olsa, bu durum normalde abdesti de bozar, (çünkü ne olursa olsun içerden çıkan şey namaz abdesti bozar) ama bu, gusül abdestini de bozuyor. Neden? Çünkü o meni yerinden şehvetle ayrılmış olduğundan, yolda kanallarda da kalsa, sonradan çıktığında atılğan vaziyette, şehvetle çıkmıyor olsa bile gusül gerekir. İmam-ı Azam'a göre fetva böyledir. Çünkü İmam-ı Azam meninin yerinden kopuşuna, yani erkeğin sulbünden, bel kemiğinden suyun ayrılışının şehvetli olup olmadığına bakıyor. Kur'an-ı kerim'de “atılğan su” geçmektedir. Mevla Teala Tarık Süresinde **“İnsan atılğan bir sudan yaratılmıştır.”** (Tarık Süresi: 6) buyuruyor. Bu su oradan, yerinden şehvetle ayrıldığı için, kanallarda kalan sonradan şehvetsiz de gelse, guslü bozuyor.

İmam-ı Yusuf'a göre ise böyle değildir. Çünkü o; “su dışarı çıkarken şehvetle çıkması şartı vardır.” şeklinde fetva veriyor. Yani İmam-ı Yusuf'a göre; cima anında çıkan su gusül gerektiriyor, gusülden sonra çıkan su guslü gerektirmiyor. Çünkü oradaki kalıntı çıkarken bir şehvet hissedilmiyor. İmam-ı Yusuf'a göre fetva böyledir ama İmam-ı Yusuf'un bu fetvasına çok zaruri bir durum olunca; yolculukta, misafirlikte, su bulunmayan yerlerdeki durumlarda uyulur. Yoksa fetva İmam-ı Azam'ın kavline göredir.

Hal böyle olunca, cünüplükten sonra mutlaka idrar yapılmalıdır ki, kanal temizlensin, eğer idrar yapılmamışsa o zaman vakit geçirmek lazımdır. Ya kişinin yaşı kadar adım atması, öksürmesi, hareket yapması gerekir veya bir miktar uyuması gerekir. İşte o zaman bakiye kalmaz.

SORU: Bir hasta tedavi olmayıp ölse veya tutmaması gerekirken oruç tutup ölse, bundan mesul olur mu?

CEVAP: Hanefi Mezhebi bu hususta mesul olmaz diyor. Çünkü Kur'an-ı kerimde: **“Göklerde ve yerde gaybı Allah'tan başka kimse bilmez.”** (Neml: 65) buyruluyor. Gaybı Allah bilir, eceli o takdir etmiştir. Başka bir âyeti kerimde ise: **“Allah'ın izni olmadıkça hiç kimse ölmeyecektir.”** (Âl-i İmran: 145) buyruluyor. Yani tedavilerin iyileştiriciliği kesin değildir. Bu ilaç seni mutlaka iyileştirecek diye bir garanti olmadığı için “tedavi olsaydı ölmezdi” denilemez. Ama hasta olunca tedavi olmak lazımdır. Tedavi olmak sünnettir. Efendimiz (Sallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyuruyor:

Allah-u Teala hangi derdi indirdiyse mutlaka onun devasını, ilacını da indirmiştir.”

Bir keresinde Bedevi Araplar Efendimiz (Sallahü Aleyhi ve Sellem)'e geldiler ve “Ya Resülellah! Tedavi olalım mı?” diye sordular. Efendimiz (Sallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: **“Evet. Ey Allah'ın kulları! Tedavi olun!”**

Fakat tasavvuf ehli olan bazı meşayih, bazı evliya ve ulema, hastalıklarında tevekkül edip tedavi olmamayı da tercih etmişlerdir. Çünkü bir hadisi şerifte Allah'ın dostlarından bahsedilirken, onlar methedilirken; "hiçbir şeyden uğursuzlanmazlar, hiçbir şeyi uğursuz saymazlar -bir de mesela şimdiki ameliyat muameleleri gibiateşlenen yeri dağılayıp da oradaki damarı kurutup ağrıyı dindirme gibi bir tedaviye başvurmazlar." diyor. Yanlış anlaşılmasın bu şekil tedavi yapmak, haram olduğu anlamında değildir. Fakat çok özel dostlar böyle şeyler yapmazlar, bunları tercih etmezler demektir.

Musa (Aleyhisselam) bir kere hastalanmıştı. Hastalığının iyileşmesi için ne tedavi oldu, ne de ilaç içti. Ve Mevla Teala'ya niyaz edip: "Ya Rabbi! Sen beni hikmetinle tedavi edersin" diye münacatta bulundu. Bunun üzerine Mevlâ Teala'da buyurdu ki: "Ey Musa! Sen Benim hikmetimi iptal mi etmek istiyorsun? Ben ilaç yarattım, onu ara ve derdinin çaresine bak."

Demek hastalığa ilaç aramak çok uygun bir şeydir. Hikmete ve sünnete muvafakat etmektir. Tedavi olmamak ise sünnete muhalefettir.

Tabi bütün ilaçlar tedaviye sebeptir. Şifayı yaratan ancak Allah-u Teala'dır. Bu zaten her müslümanın inanması gereken itikadi bir meseledir. Bunda zaten kimsenin sorunu yoktur. Fakat bir insan tedavi olmadı ve diyelim ki öldü. Allah böyle bir kimseye intihar etti muamelesi yapmaz. Neden? Bu kimse kendini normal bir şekilde öldürmüş değil. Çünkü niceleri de var ki, tedavi olduğu halde ölüyor. Hem de en iyi doktorların kontrolünde, en iyi hastahanelerde ve en pahalı şekilde tedavisini uygulayan, gerektiğinde Avrupalara, Amerikalara kadar gidip orada tedavi olanlar dahi ölebiliyor.

Hatta "hastalığı artık geçti" denilen bazı kimselerin hastalığı tekrar nüksediyor.

Hal böyle olunca, bu ilaç veya şu tedavi buna kesin olarak iyi gelir diye bir nâs, bir ayet veya bir hadis bulunmadığına göre, kesin olarak iyileşecek diye bir garanti de olmadığına göre, ilaç içmeyip ölen kimse bundan mesul olmaz. Hastaya yapılan bütün tedaviler ihtimale mebnidir. Hepsinde fayda görür mü, görmez mi diye bir şüphe var vardır. Dolayısıyla adam belki bu ilaçlara veya tedaviye itibar etmemiş ya da bu "ilaçlar bana yaramaz, hastalığımı iyileştirmez" zannetmiş olabilir. Bundan dolayı da adam intihar mı etmiş oluyor. Onun için böyle bir kimseye, "mesuldür" demiyoruz.

Velakin oruç meselesinde, tabi ramazanı şerifte farz oruçtan bahsediyoruz. Burada da ayeti kerime de ne buyuruluyor. "...**Eğer bilerseniz oruç tutmanız sizin için hayırlıdır.**" (Bakara: 184) Şimdi bu ayeti kerimede ki "**oruç tutmanız**" sözünün muhatabı kimdir? Ayetin hemen gerisinde "**Sizden kim o günlerde hasta olur veya seferde bulunursa, tutamadığı günler sayısınca başka günler adedince tutar. Oruç tutmaya gücü yetmeyenler (hastalığı iyileşmeyenler) ise, bir yoksul doyumunu fidye verir...**" (Bakara: 184) buyuruluyor. Evet iyileşmezse fidye verir, şayet öyle ölürse Allah fidyesini sormaz. Para bulamıyorsa çok fakirse fidye vermez.

İşte bu ayetteki cümlenin peşinden ne buyuruyor: "**oruç tutmanız daha hayırlıdır.**" O zaman muhatap kimdir? Tefsirlerde diyor ki: "Ey hastalar ve ey yolcular. Orucunuzu hasta iken de, seferdeyken de tutmanız daha hayırlı." Ee şimdi bir hastaya veya yolcuya âyet kerimeyle "**tutmanız daha hayırlıdır**" diye buyurulurken, o hasta da diyelim oruç tuttu ve öldü. Allah-u Teala bu kimseyi, yarın ahirette intihar etmiş muamelesi yaparak mesul tutar mı?

Sahabeyi kiram yolculukta, seferde oruç tutarken Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) onların biraz bitap, yorgun ve bitkin olduğunu gördü. Tabi birde cihada gidiyorlar, güçsüz kalıp kuvvetten düşebilirler, düşmanla çarpışırken zorlanabilirler. Bunun üzerine sordu:

- Ne yapıyorsunuz?
- Oruç tutuyoruz, oruçluyuz, dediler. Nafile oruç tutuyorlardı.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Yolculukta oruç tutmak, birr'in (takva, iyi bir müslüman olmanın) ve ihsanın gereklerinden değildir." buyurdu.

Demek ki insan kendi halini gözecek ve durumuna göre hareket edecek. Yalnız şunu da arzedeyim. Mahmud Efendi Hazretleri Pazartesi, Perşembe oruçlarını hiç bırakmaz ve yolculukta bile tutardı. Bir keresinde Araplardan biri misafir gelmişti de, o zaman sormuştu.

- Bu oruç, birr ve ihsanın gereklerinden değil, siz niye bunu terk etmiyorsunuz?"

Efendi Hazretleri ona buyurmuştu ki:

- Tembelliğe alışmayalım. Şimdi yolculuktayız diye Pazartesi, Perşembeyi tutmadık diyelim, ondan sonra da yolculuktan yeni döndük diye tutmayız. Yani araya boşluk girerse o zaman daha zor olur. Alıştığımız mu'tad sünnetleri terk etmeyelim.

Yani Efendi Hazretleri'nin ki azimle amel etmek kabildendir. Tasavvuftaki özellikler, nefse yüz vermeme, pay vermeme olgusu. Yani bunlar ayrı değerlendirilir.

Diyelim bir hasta çok acı çekiyor, ölüm kalım gibi bir durumda ise, onun oruç tutmaması sünnete uygundur. Tutmayabilir. Âyet-i kerimede "**daha hayırlıdır**" diye buyrulurken, tabi hasta da kendini öldürecek derecede, "öldürün" manasında değildir. Yani öyle hastalıklar vardır, tuttuğu oruç hastalığına zarar vermez. Vaziyeti kurtaran, paylı hastalıklar vardır. Bu tavsiye onlar hakkındadır diyelim. Velakin buraya nerden gelmiştik? "Adam tedavi olmadı veya oruç tuttu da öldü, intihar etmiş gibi ağır bir veballe Allah'ın huzuruna çıkar mı, mesul olur mu?" sorusundan gelmiştik. Hayır çıkmaz, mesul de olmaz.

Rasûlüllah

(Sallallahu Aleyhi ve Sellem)

Aşkına

Şifa-i Şerîf - Emri Bil Maruf - Kerbela Vakası - Kiyamet (Orta Alametler) - Mevlid-i Şerîf - Recep-i Şerîf - Salavât-ı Şerîfe

Sipariş Hattı

444 18 10

DUALAR VE ZİKİRLER

NÂFILE NAMAZLAR

REBÎULÂHİR AYININ (Mart Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Üçüncü Gece (7 mart pazartesiye 8 mart salıya bağlayan gece) Namazı:

Dört rekât kılınır. Her rekatta Fâtiha Sûresi'nden sonra her hangi bir sûre okunur. Namazın ardından kırk kere şöyle zikredilir:

«يَا اللَّهُ يَا بَدِيعُ.»

On Beşinci Gün (20 mart pazar günü) Namazı:

Bu günde kuşluk namazından sonra yedi selamla on dört rekât namaz kılınır. Her rekatta Fâtiha'dan sonra yedi kere 'Alak Sûresi (İkra Bismi Rabbike) okunur. Namazın ardından ise altmış kere:

«يَا مَلِكُ تَمَلَّكَتِ بِالْمَلَكُوتِ، وَالْمَلَكُوتُ فِي مَلَكُوتِكَ يَا مَلِكُ.»

“Ey yüce mülk sahibi! Sen bütün mânevî âlemleri sâhiplendin. Mânevî âlemler Senin yüce âlemin içerisinde gizlenmiştir. Ey yüce padişah!” diye zikreder.

Her kim bu namazı ömründe bir kere bile kılsa onun için özel bir mânevî hal hâsıl olur (mânâ âleminde hissedar olur) ve kendisine yetmiş bin yıllık ibadet sevabı yazılır.

(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:53)

YAZILMASI TALEB EDİLEN DUALAR

BELÂ, SIKINTI VE MUSÎBET ZAMANLARINDA OKUNACAK DUALAR

1) Enes (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in duasının çoğu:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا أْتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ.»

‘Ey Allâh! Ey Rabbimiz! Bize dünyada da âhirette de iyilik ver ve bizi cehennem azâbından koru’ kelimeleriydi.” (Buhârî, ed-De'avât:55, no:6026, 5/2347; Müslim, ed-De'avât:9, no:7017, 8/69; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108)

2) Abdullâh ibni Ca'fer ibni Ali (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bana bu kelimeleri öğretti ve bana bir dert-keder isabet ettiğinde bunları okumamı emretti ki, onlar da:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْكَرِيمُ الْعَظِيمُ، سُبْحَانَهُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ،
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.»

‘Kerîm ve Yüce olan Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilah yoktur. O'nu noksan sıfatlardan tenzih ederim.

Yüce Arş'ın sahibi olan Allâh-u Te'âlâ'nın bereketi dâimâ pek çok olmuştur. Bütün hamdler âlemlerin Rabbi olan Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur' duasıdır.” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:340, 2/148)

Abdullâh ibni Ca'fer (Radiyallâhu Anh) sıtma tutan kişilere bu duayı öğretirdi, kendisi de okuyup üzerlerine üflerdi.

Akrabası olmayan yabancılara gelin giden kızlara da sıkıntılarını gidermek için bu duayı öğretirdi. (Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108)

3) Ebû Bekre (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre: “**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘Sıkıntı anlarının duası:

«اللَّهُمَّ رَحْمَتَكَ أَرْجُو فَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةَ عَيْنٍ
وَأَصْلِحْ لِي شَأْنِي كُلَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.»

‘Ey Allâh! Yalnızca Senin rahmetini umuyorum. O halde beni göz açıp-kayıncaya kadar dahi olsa nefsimin eline bırakma.

Bütün işlerimi yoluna koy. Senden başka hiçbir ilah yoktur' kelimeleridir' buyurmuştur. (Ebû Dâvûd, ed-De'avât:110, no:5092, 4/484; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:108-109)

4) Esmâ binti 'Umeys (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır:

“Bir kere **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bana şöyle buyurdu: ‘Sana bazı kelimeler öğreteyim de bunları sıkıntı ânında okursun:

«اللَّهُ اللَّهُ رَبِّي لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئًا.»

‘Benim Rabbim Allâh'tır, Allâh! Ona hiçbir şeyi ortak koşmuyorum.’” (Ebû Dâvûd, Vitr:26, no:1527, 1/561; İbni Mâce, Dua:17, no:3882, 2/1277; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:109)

5) Ebû Katâde (Radiyallâhu Anh)dan rivayet göre:

“**Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): ‘Her kim sıkıntı ânında **Âyete’l-Kürsî** ile **Bakara Sûresi’nin sonlarını okursa Azîz ve Celîl olan Allâh-u Te’âlâ ona yardım eder**’ buyurmuştur.” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:343, 2/154; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ekzâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:109)

Bakara Sûresi'nin sonları şu âyet-i kerîmelerdir:

﴿أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿١﴾ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِيْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢﴾﴾

6) Sa'd ibni Ebî Vakkâs (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Ben **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i şöyle buyururken işittim:

‘Ben bir söz biliyorum ki, hangi sıkıntılı kimse bunu okursa muhakkak o kişiden sıkıntısı açılır. O kelime kardeşim **Yûnus** (Aleyhisselâm)ın duasıdır (ki; Allâh-u Te’âlâ bu hususta şöyle buyurmuştur):

‘**Nihâyet** (bindiği bir gemide çekilen kurâ neticesinde denize atıldıktan sonra kendisini yutan balığın karnındaki karanlık yerde, bir de denizin ve gecenin) **karanlıklar**(ı) içerisinde:

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

‘Senden başka hiçbir ilâh yoktur! (Haksız yere bir kuluna belâ vermekten ve beni kurtarmak dâhil herhangi bir şeyden âciz kalmaktan, uzaklık ve) **tesbîh Sana!**

Gerçekten de ben (Senden izinsiz ümmetimi bırakıp hicret ederek kendimi tehlikeye arz ettiğim için, nefesine yazık eden) **zâlimlerden oldum!**’ diye seslendi.” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:342, 2/152; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ekzâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:109)

Sa'd (Radiyallâhu Anh)dan rivayete göre; **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: ‘**Zünnûn’un balığın karnındayken Rabbine yapmış olduğu:**

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾

‘Senden başka hiçbir ilâh yoktur! (Haksız yere bir kuluna belâ vermekten ve beni kurtarmak dâhil herhangi bir şeyden âciz kalmaktan, uzaklık ve) **tesbîh Sana!**

Gerçekten de ben (Senden izinsiz ümmetimi bırakıp hicret ederek kendimi tehlikeye arz ettiğim için, nefsine yazık eden) **zâlimlerden oldum!’ duası var ya, hangi bir Müslüman bir şey hususunda bununla dua ederse muhakkak ki Allâh-u Te’âlâ duasını kabul eder.’”** (Tirmizî, De’avât: 82, no:3505, 5/529; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:2, sh:109)

Zünnûn tâbiri balığın arkadaşı demektir ki, **Yûnus** (Aleyhisselâm) balığın karnında kaldığı için bu lakapla anılmaktadır.

Enbiyâ Sûresi'nin seksen yedinci âyet-i kerîmesinde **Allâh-u Te’âlâ** kendisine bu lakapla hitâb etmiştir.

Bu tesbîhin kırk bir kere, özellikle de hâcet için yapılan bir secde de yâhut hâcet namazının son secdesinde okunması sıkıntılıların açılması için tiryâk-ı mücerrebtir (denenmiş bir ilaçtır).

KENDİSİNİ BİR ŞEY KORKUTTUĞUNDA VEYA BİR ŞEYDEN KORKTUĞUNDA OKUNACAK DUALAR

1) Sevbân (Radyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: **“Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i bir şey endişelendirdiği zaman:

«هُوَ اللَّهُ، اللَّهُ رَبِّي لَا شَرِيكَ لَهُ.»

‘O Allâh ki, O Allâh benim Rabbimdir. O’nun hiçbir ortağı yoktur’ diye dua ederdi.” (İbni Sünnî, Amelü'l-yevmi ve'l-leyle, no:334, 2/137; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:3, sh:109)

2) ‘Amr ibni Şu’ayb’ın, babası vasıtasıyla dedesinden (Radyallâhu Anhum) rivayet ettiğine göre: **“Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bir şeyden korkanlara şu kelimeleri okumalarını öğretirdi. Bunlar da:

«أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّةِ مِنْ غَضَبِهِ وَشَرِّ عِبَادِهِ،
وَمِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ، وَأَنْ يَحْضُرُونِ.»

‘Allâh-u Te’âlâ’nın gazabından, kullarının şerrinden, şeytanların vesveselerinden ve onların benim yanımda bulunmalarından, Allâh’ın tastamam olan kelimelerine sığınıyorum’ duasıdır.”

Abdullâh ibni ‘Amr (Radyallâhu Anhumâ) bu duaları çocuklarından akli yetenlere öğretirdi, anlayamayacak olanlar için de bu kelimeleri yazıp boyunlarına asardı. (Ebû Dâvûd, Tıb:19, no:3895, 4/18; Tirmizî, De’avât:94, no:3528, 5/541; Nevevî, el-Ezkâr, Kitâbu'l-ezkâr ve'd-de'avât li'l-umûri'l-ârizât:3, sh:109)

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

ON BEŞİNCİ İSM-İ ŞERİF «الْغَفَّارُ» İSM-İ CELÎLİ

Mâu'l-Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (*Rahimehumüllâh*)ın beyanları vechile; «الْغَفَّارُ» ism-i şerîfi “Ğafr” kökünden alınmıştır ki;

“Örtmek, bağışlamak ve **Allâh-u Te‘âlâ**’nın günahkârlara af elbisesi giydirmesi” gibi mânâlar taşımaktadır.

Allâh-u Te‘âlâ Ğaffârdır. Nitekim kulların yaptığı çirkin işleri örter ve onları kardeşlerinden bile gizler. Tevbe edenlerin tevbesini kabul eder ve fazl-u keremiyle onları sevaba tebdil eder.

Bu ism-i şerîfin mânâsı hakkında şu açıklama da yapılmıştır; Ğaffâr olan **Mevlâ Te‘âlâ** kullarının güzel işlerini izhar edip (açığa çıkarıp), günahları gibi çirkin işlerini de örten (gizliyen)dir.

Allâh-u Te‘âlâ’nın gizlemesinin ve örtmesinin bir yönü de; insanın bedenindeki çirkin görülecek yerleri iç tarafa koyup örtülü kılması, güzel görünecek uzuvlarını da zâhirine yerleştirmiş olmasıdır.

Nitekim insanın bedeninin bâtınıyla zâhiri (içiyile dışı) arasında güzel ve çirkin görünme bakımından ne kadar fark vardır! Hele bir bak ki, bunca güzel görünmeyecek uzuvları kim gizlemiş, güzel görünenleri de kim açığa çıkarmıştır?!

Allâh-u Te‘âlâ’nın örtücülük vasfının ikinci vechi; insanın hâtırına gelen kötü şeyleri ve ister istemez murad ettiği kötü işleri kişinin kalbinde gizli tutup insanlardan hiç kimseyi onlara muttalî kilmamasıdır ki, bu büyük bir nîmettir.

Zira insanın başkaları hakkında düşündüğü aldatma, kötü zan ve hıyânet gibi şeyler açığa çıkacak olsaydı elbette o kişiyi öldürürlerdi.

Allâh-u Te‘âlâ’nın setr sıfatının üçüncü şekli ise; insanın, diğer mahlûkâtın gözleri önünde açığa vurulmasını hak ettiği günahlarını örtüp bağışlamasıdır.

Dolayısıyla **Allâh-u Te‘âlâ** mutlak manada bütün kemal sıfatlarla muttasıf olduğu için günahından sebep insana cezâ da verebilir, af da edebilir.

Her kim bunun şuurunda olarak **Mevlâ Te‘âlâ**’dan affedilmeyi isterse samîmiyeti nisbetince **Allâh-u Te‘âlâ** onun günahını bağışlar.

Nitekim hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “**Kul: ‘Ey Allâh! Beni bağışla!’ dediği zaman, Allâh-u Te‘âlâ: ‘Kulum bir günah işledi ama; onun günahını bağışlayabilecek veya ona cezâ verebilecek bir Rabbi olduğunu da idrak etti.**

Ey meleklerim! Sizi şahit kılıyorum ki Ben bu kulumu affettim!’ buyurur.”

(Müslim, *Tevbe*:5, no:7162, 8/99; İbni Hibbân, *es-Sahîh*, no:625, 2/392)

Allâh-u Te'âlâ kullarına Ğaffâr ism-i şerîfiyle dâimâ tecellî etmektedir.

Nitekim: “(Habîbim!) **de ki: ‘Ey o nefisleri aleyhine haddi aşmış bulunan kullarım! Allâh’ın rahmetinden ümitsiz olmayın!**”

Zira şüphesiz ki Allâh (şirk dışında) **günahları topluca bağışlar! Gerçekten O,** (en büyük günahları dahi çokça bağışlayan) **Ğafûr da,** (kullarına çok acıdığı için sıkıntılarını gideren) **Rahîm de ancak O’dur!”** buyurmuştur.

Ama bu mağfirete ulaşmak için bir takım sıfatlara sahip olmak lazımdır. Nitekim diğer bir âyet-i kerîmede: **Muhakkak ki Ben;** (şirkten ve kâfirlikten) **tevbe etmiş olan,** (Allâh-u Te'âlâ'ya ve tüm indirdiklerine) **iman etmiş bulunan, bir de** (farzları yerine getirerek) **sâlih bir amel işlemiş olan, sonra da** (ölünceye kadar İslâm üzere) **hidâyette sebat etmiş olan kimseleri(n günahlarını) elbette** (çokça bağışlayan bir) **Ğaffâr’ım!”** (Tâhâ Sûresi:82) buyrulmuştur.

Eğer bir kul bu yüce ism-i şerîfin bereketine ulaşmak istiyorsa, o da kardeşlerinin kusurlarını örtsün ve onları affetsin.

Yaptıkları kötülöklere karşı iyilikle mukâbelede bulunsun. Şâyet böyle davranırsa bu ism-i şerîfin nurları kendisini kaplar.

Her kim evlad, rızık ve mal husûsunda **Allâh-u Te'âlâ**’nın kendisine feyizler yağdırmasını murad ediyorsa çok istiğfar etmelidir.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** bu konuda **Nûh** (Aleyhisselâm)ın lisânından şöyle buyurmaktadır: “(İman ederek) **Rabbinizden bağışlanma talebinde bulunun!**”

Şüphesiz ki O dâima (tevbe edenlerin günahlarını çokça bağışlayan bir) **Ğaffâr olmuştur.**

(İstiğfar edin ki; yetmiş sene süren kuraklık ve kısırlıktan sonra Rabbiniz) **göğü**(n yağmurunu) **üzerinize** (bardaktan boşanırcasına) **bolca akan bir halde/ard arda/salsın; mallarla ve oğullarla size yardım etsin** (ve geniş imkân versin), **sizin** (faydalanmanız) **için pek kıymetli bostanlar yapsın ve sizin için** (güröl güröl akan) **irmaklar meydana getirsin!”** (Nûh Sûresi:10-12)

Mümin kimseye lâzım olan bütün faydalar istiğfarda mevcuttur. Zaten **Allâh-u Te'âlâ** çok bağışlayıcıdır ki, bu konuda:

“(Habîbim!) **Kullarıma haber ver ki; gerçekten Ben** (onların günahlarını bağışlayacak) **Ğafûr da;** (kendilerini analarından babalarından daha çok esirgeyen) **Rahîm de ancak Benim!”** (Hicr Sûresi:49) buyurmaktadır.

Hazreti Ali (Radiyallâhu Anh) bu âyet-i kerîme hakkında şöyle buyurmuştur:

“Kur’ân-ı Kerîm üç yüz yirmi beş bin yetmiş sekiz harften oluşmaktadır, bu harflerin hiçbirisi Ümmet-i Muhammed için bir müjde içermeseydi de sadece bu âyet-i kerîmedeki «عِبَادِي» **‘Benim Kullarım’** kelimesinde geçen ‘Yâ’ harfi olsaydı elbette bu da onlara kâfî gelirdi.”

Bu kelimedeki 'Yâ' harfiyle bir öncesindeki 'Dâl' harfi arasında hiçbir perde bulunmadığı gibi **Allâh-u Te'âlâ** ile âsî kulu arasında da hiçbir perde yoktur.

Çünkü **Allâh-u Te'âlâ**: **"Benim azâbım ise, gerçekten de çok acı verici azap ancak odur!"** (Hicr Sûresi:50) buyurmaktadır. Ancak kul pişman olup **Rabbine** tevbe istiğfar ederse kurtulur.

Kulun bu ism-i şerîften nasîbi; mümin kardeşlerinin hata ve yanlışlarını görmezden gelmesi ve onlara karşı kin beslememesidir. Kişinin kendisine yapılan yanlışları unutmaması mümin kişinin ahlâkına en münâsip olanıdır.

Zaten bu konuda **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

"Her kim Müslüman kardeşinin hatasını örterse Allâh-u Te'âlâ da kıyâmet gününde onun hatalarını örter" (İbni Mâce, Hudûd:5, no:2546, 2/850) buyurmuştur.

Ayrıca bu konuda **Rabbimiz**: **"(Habîbim!) O iman etmiş olan kimselere de ki:**

'Allah'ın (kendilerinden evvel geçmiş olan din düşmanlarına yaptığı azaplara sahne olan) **günlerini**(n bir benzerinin başlarına geleceğinden korkmayan ve böyle bir şeyi) **ummayan o kimseleri**(n sözleriyle ve davranışlarıyla yaptıkları ufak tefek eziyetlerini) **bağışlasınlar** (ve affedip görmezden gelsinler)!

Tâ ki O (Allâh-u Te'âlâ), **kazanmakta bulunmuş oldukları** (sabır, göz yumma, öfkeyi yutma ve istenmedik şeylere katlanma gibi güzel) **şeyler sebebiyle o değerli toplumu mükâfatlandırın!"** (Câsiye Sûresi:14) buyurmaktadır.

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan nakledildiğine göre; bu âyet-i kerîme **Hazreti Ömer** (Radiyallâhu Anh) hakkında inmiştir.

Şöyle ki; hicretten önce bir müşrik kendisine hakâret edince o hemen onu yakalamak istemiş, bunun üzerine bu âyet-i kerîme inerek, eziyet verici ufak tefek şeylerin bir kısmını görmezden gelmeleri gerektiğine dikkat çekmiştir.

Kâfirler hakkında bile hüküm böyleyse ya müminlerin hatalarının nasıl örtülmesi gerektiği iyi düşünülmelidir. (İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:46-47; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:22-23; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:322; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:504)

«الْغَفَّارُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSİ

1) Her kim her cuma namazından sonra bu ism-i şerîfi yüz kere zikrederse **Allâh-u Te'âlâ'nın** kendisini mağfiret etmesinin eserlerini üzerinde görür.

Çünkü **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

"Kim istiğfara devam ederse Allâh-u Te'âlâ onun her sıkıntısını feraha tebdil eder, her darlığından bir çıkış yaratır ve onu ummadığı bir yerden rızıklandırır" buyurmuştur. (İbni Mâce, Edeb:57, no:3819, 2/1254)

2) Bu ism-i şerîfi çokça zikreden kişi, kendisine gazap edenlerin kin ve nefretlerinin tükendiğini müşâhede eder.

3) Yetmiş kere istiğfar ettikten sonra bu ism-i şerîfi bin iki yüz seksen bir (1281) kere zikreden kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın af ve mağfiretine mazhar olur.

Nitekim **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **“Elbette ben her gün Allâh-u Te'âlâ'ya yetmiş kere (af ve mağfiret talebiyle) istiğfar ediyorum”** buyurmuştur. (İbni Hibbân, es-Sahîh, no:926, 3/205)

4) “Yâ Ğaffâr” ism-i şerîfini zikre devam eden kimse iyi hal sahibi ve itikadı sağlam birisiye bu zikirle insanların gözünden gizlenir. (İstemediği insanlara görünmez olur.)

5) “Yâ Ğaffâr” ism-i şerîfini zikretmenin; harp, kavga ve karışıklık gibi şeylerde güzel tesirleri tecrübe edilmiştir.

6) “Yâ Ğaffâr” zikriyle meşgul olan kimseyi günahları çokça bağışlayan **Allâh-u Te'âlâ** af ve mağfiret buyurur.

Çünkü bu zikre devam etmek Kerîm olan **Allâh-u Te'âlâ**'dan merhamet talebinde bulunmak anlamına gelir.

7) Seleften bir zâtın beyânı vechile; malının ve çocuğunun çok olmasını, rızkının bereketli olmasını isteyen kişi her gün yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا.»

“**Allâh**'tan bağışlanma taleb ediyorum. Çünkü O dâimâ çokça bağışlayandır” desin. (Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:25; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:322; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:47; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:22-23; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:504; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/69, 3/182-183)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

ON İKİNCİ İSM-İ ŞERÎF

«يَا بَارِيَّ النَّفُوسِ بِلَا مِثَالٍ خَلَا مِنْ غَيْرِهِ، يَا بَارِيَّ.»

“Ey başkasının yapmış olduğu bir örnek bulunmaksızın canları(n hastalıklarını) iyileştiren! Ey Bârî!”

BU İSM-İ ŞERÎFIN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîfin hâssalarından biri şudur ki; hastalığı tabipleri âciz bırakacak ve kendisine şifa olacak bir ilaç bulunamayacak derecede hasta olan kişi bu ism-i şerîfi her gün bin kere olmak üzere yedi gün boyunca okusun, ancak abdest bozmasın, kibleye yönelik vaziyette otursun ve tek oturuşta okusun..

Muhakkak ki **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfin bereketiyle kendisine hastalığından şifa verir.

2) Her kim acziyetinden veya anlayış kıtlığından sebep bu ism-i şerîfi okuyamazsa misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından oluşan bir mürekkeple bu ism-i şerîfi bir kağıda veya porselen bir tabağa yazsın.

Ardından da o yazıyı güneş ve ay görmemiş yağmur ve kuyu suyuyla bozup (yani yazdığı kağıdı içinde su bulunan bir şişeye koyup o yazı suya karıştığında) o sudan içerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığından şifa bulur.

Aynı zamanda bu ism-i şerîf bir kağıt üzerine üç yüz altmış kere yazılıp o kişinin üzerine takılır. **Allâh-u Te'âlâ** da ona bu hastalığından şifa verir, bu kağıt kendisini taşıyan herkes için bir koruma olur.

3) Her kim bu ism-i şerîfi her farz namazın ardından, bin kere olmak üzere oruç tutarak yedi gün boyunca okur ve bu sırada tuzsuz arpa ekmeği yerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle düşmanı helak olur.

4) Her kim bu ism-i şerîfi demirden bir iğne ile kurşun bir levha üzerine yazıp, o levhayı ud ve anberle tütsüleyip, ardından bunu malının içine koyarsa, o mal **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle yanmaktan, batmaktan ve çalınmaktan muhafaza olur.

5) Her kim bu ism-i şerîfi porselene veya cam bir kaba zâferan (safran), misk ve gül suyu karışımından oluşan bir mürekkeple yazıp ardından üzerine dut suyu dökerek o yazıyı bozup içerse **Allâh-u Te'âlâ** ona zâhiri ve bâtınî bütün âfetlerden âfiyet verir.

6) Bu ism-i şerîf yedi ekmek parçası üzerine kâmilten yazılıp ardından bu ekmek parçaları yenilirse, böyle yapan kişinin kalbi kuvvetlenir, himmeti artar, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hiçbir hâkim veya zâlimden korkmaz.

7) Bu ism-i şerîfi çokça zikretmeye devam eden kimseye **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle dert-tasa, gam-keder isabet etmez, olanlar da zâil olur ve rızkı geniş olur.

Bu ism-i şerîfi çokça zikretmek demek; gündüz üç yüz altmış, gece de üç yüz altmış kere zikretmek demektir.

Bundan daha çok zikretmek isteyen dört yüz kere, daha da ziyade etmeyi murad eden bin kere zikretmelidir.

Daha da çok zikretmek rûhânîlerle görüşmeye vesîle olur ki bunun yolu bu zikrettiklerimizden başkadır.

Ama bu kitabın böyle bir işin kıymetini bilmeyen kimselerin eline geçmesi ya da fâsık ve fâcir bir kimsenin bunu okuyup, bununla **Allâh-u Te'âlâ**'nın mahlûkâtına zarar vermesi endişesinden dolayı bunu burada yazmıyoruz ve indimize saklı tutuyoruz.

Ayrıca şunu da söylemek gerekir ki; bu kâide bütün ism-i şerîfler için geçerlidir. Bu gibi sırlar herkese ifşâ edilmemektedir.

8) Bu ism-i şerîf sırf cemâlî isimlerden olup, **Allâh-u Te'âlâ** bu bu ism-i şerîfi zikretmeye devam edenin zâhirini ve bâtınını güzelleştirir.

O kişi **Allâh-u Te'âlâ**'nın kâmil kullarından olur.

9) Bu ism-i şerîfi zikretmek ve faydalarını görmek Abdalbârî isminde olanlar için daha münasıptır.

10) **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Eyyûb** (*Aleyhisselâm*)a inzal buyurmuştur.

Şöyle ki; kendisi: **"Gerçekten bedenime âit bir zarar dokundu bana! Sen ise, acıyanların en merhametlisisin!"** (*Enbiyâ Sûresi:83'den*) diye **Rabbimize** niyazda bulunmuş, bunun üzerine **Allâh-u Te'âlâ** da:

"Biz hemen o(nun duası)na tam bir icâbette bulunduk ve kendisinde bulunan bedenî zararı aç(ıp kaldır)dık" (*Enbiyâ Sûresi:84'den*) buyurmuştur ki onun bu duasının kabûlü bu ism-i şerîfin bereketiyle olmuştur.

Bu ism-i şerîfin daha çok tesirleri vardır ama bu sırları açığa çıkarmak doğru olmaz.

Bunun sudûru sahih olmaz, çünkü ahrârın sudûru, esrârın kubûrudur. Her makam için makâl, her makal için de rical vardır.

Yani **Allâh-u Te'âlâ**'dan gayri her hangi şeyin köleliğinden hür olanların kalpleri sırların gömülü bulunduğu kabirlerdir, her yere uygun bir söz, her söze uygun da adamlar vardır.

11) Bu ism-i şerîf cemâlî olup, hâssalarından birisi de önemli isteklerin gerçekleşmesine vesîle olmasıdır.

Şöyle ki; her kim bu ism-i şerîfi yedi gün boyunca her gün on iki bin kere olmak üzere okursa **Allâh-u Te'âlâ**'nın fazl-u keremiyle bütün ihtiyaçlarını görür.

12) Bu ism-i şerîfin hâssalarından birisi de nazar, sihir, alaca, cüzam gibi hastalıkları def etmesidir.

Şöyle ki; bu ism-i şerîf yedi mâdenden yapılmış bir yüzük üzerine abdestliken nakşedilir ve abdestli olarak parmağa geçirilir.

Allâh-u Te'âlâ böyle yapan kişiden kerem ve ihsanıyla bütün hastalıkları def eder.

13) Her kim bu ism-i şerîfi yedi mâdenden yapılmış bir levha üzerine yazıp, aklını yitirmiş birinin üzerine asarsa, mecnunluğu zâil olur.

Eğer bir çocuğun üzerine asarsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle çocuk aklını yitirmekten korunur ve ona hiçbir büyü yaklaşmaz.

14) Her kim bu ism-i şerîfin edebiyetle edeplenirse (bunu âdâbına riâyetle zikrederse) **Allâh-u Te'âlâ** kendisini insan ve cin şeytanlarının tuzaklarından korur.

15) Bu ism-i şerîfin yüce bir sırrı ve büyük havâssı vardır.

Her kim bu ism-i şerîfi peş peşe seksen beş gün boyunca dâvet yolu üzere (yani bu vazîfeyle meşgul olurken hayvânî gıda yememek ve günahlardan, özellikle riyâ ve dünyevî maksatlardan sakınmak gibi şartlara riâyat ederek) her gün on bin kere zikrederse bütün ruhlara ve rûhânîler kendisine görünür ve bu büyük sır sâyesinde âlemlerin sırları kendisine açılır.

Şartlarına riâyat ederek bu ameli işleyen kişinin kalbinde öyle sırlar zuhur eder ki, onlar sayesinde bütün ruhlara, rûhânîleri, gezegenleri ve sâbit duran yıldızları başının gözüyle görür. İşte bu kişi:

“Biz onlara ufuklarda bulunan ve kendi içlerinde var olan âyetlerimizi göstereceğiz” (Fussilet Sûresi:53'den) âyet-i kerîmesinin gerçek manasını müşâhede eder.

Zira mukaddes ruhlara ve rûhânîlerin bütün tasarrufları Rabbânî âyetlerde ve Kur'ânî sırlarda toplanmıştır.

Bunların hepsi de **Allâh-u Te'âlâ**'nın güzel isimlerinde münderictir.

Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in:

“Müminin bakışından sakının, çünkü o, Allâh'ın nuruyla bakar” (Tirmizî, Tefsîrül-Kur'ân:16, no:3127, 5/298) hadîs-i şerîfinin sırrı da bu amelin sahibi hakkında tahakkuk eder.

Bu zikri yapan kişinin hali istikâmet üzere olursa mânâ âleminin sâkinlerinin hepsi kendisine teveccüh eder, o da onları velîlik nuruyla müşâhede eder.

Bununla amel eden kişi hem rûhânî yüce varlıklardan, hem de cismânî ve dünyevî mahlûkattan olma vasıflarının tümüne birlikte sahip olarak ilâhî nûrun tecellî kaynaklarından olur.

Artık âlem-i emrin sırları kendisine açılır.

Kerâmetler göstermeye muktedir olur.

Bir işâretiyle malûkâtın maksadları hâsıl olmaya başlar.

Böylece o öncekilerin ve sonrakilerin ilimlerinden **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) e âit mirasa sahip olan bir vâris-i Nebî olur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:112; Ayasofya, no:3358, verak:144; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:5; Beyazid Devlet, no:1256, verak:23; Muhammed ibni Hatîrûddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:223-224; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:19-21)